

SORULARLA SOSYALİZM

VE

TÜRKİYE KOMÜNİST HAREKETİ

TÜRKİYE KOMÜNİST HAREKETİ

Adres

Osmanağa Mah. Neşet Ömer Sok. No: 17 Daire: 3 Kadıköy / İstanbul

Telefon-Faks / Mobil:

+90 216 345 1984 / +90 541 515 1920

İnternet Adresi / İletişim

www.tkh.org.tr / iletisim@tkh.org.tr

Basım Yeri

Alesta Ajans Basım Medya ve Bilgi Teknolojileri
Sanayi Ticaret Limited Şirketi (Sertifika No: 45526)

Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi No:83 B Blok D.349
Topkapı-Zeytinburnu/İstanbul Tel: +90 212 635 2434

Basım Tarihi

Ocak 2023

BİRİNCİ BÖLÜM: YAĞMA YOK SOSYALİZM VAR!

1. KAPİTALİZME NEDEN KARŞISINIZ?
2. SOSYALİZM NEDİR?
3. SOSYALİZMDE EŞİTLİK NASIL SAĞLANACAK?
4. KOMÜNİZM NEDİR?
“KOMÜNİST” İSMİ İNSANLARI ÜRKÜTMÜYOR MU?
5. SOSYALİZMDE DİN YASAKLANACAK MI?
6. SOSYALİZMDE MÜLKİYET OLMAYACAK MI?
7. KOMÜNİSTLERİN VATANI YOK MUDUR?
8. KOMÜNİSTLER DEVLET DÜŞMANI MI?
9. SOVYETLER BİRLİĞİ NİYE YIKILDI?
SOSYALİZM ÖLMEDİ Mİ?
10. SOSYALİZM GELENE KADAR BU DÜZENDE
ÇÖZÜLEBİLECEK HİÇBİR SORUN YOK MU?
11. SOSYALİZMDE KADIN SORUNU OLACAK MI?
12. SAĞ VE SOL KAVRAMLARI ARTIK ESKİMEDİ Mİ?
13. TKH NASIL BİR ÜLKE İSTİYOR?
14. TKH SOSYALİZMİ NASIL KURACAK?

İKİNCİ BÖLÜM: EMPERYALİZMİ YENECEĞİZ!

15. EMPERYALİZM NEDİR?
TKH EMPERYALİZME NEDEN KARŞIDIR?
16. EMPERYALİST SİSTEM NEDİR?
17. TKH, ABD'YE VE AB'YE NEDEN KARŞI?
18. GÜMRÜK BİRLİĞİ ANLAŞMASINA NEDEN KARŞISINIZ?
19. AVRUPA BİRLİĞİ'NE UYUM SÜRECİ TÜRKİYE'NİN
DEMOKRATİKLEŞMESİNE KATKIDA BULUNMADI MI?
20. TKH, NATO'YA NEDEN KARŞI?
21. NATO ÜYELİĞİ TÜRKİYE'NİN
GÜVENLİĞİNİ SAĞLAMİYOR MU?
22. TÜRKİYE'DE ABD'NİN VE NATO'NUN ÜSSÜ VAR MI?
23. TKH, “GÜÇLÜNÜN YANINDA YER ALAN BİR DIŞ
POLİTİKA İZLEMENİN TÜRKİYE'Yİ DE GÜÇLENDİRİR”
TEZİ HAKKINDA NE DÜŞÜNÜYOR?

-
24. BÜTÜN DÜNYA ÜLKELERİ KARŞILIKLI BAĞIMLI DEĞİL Mİ? KÜRESEL BİR DÜNYADA BAĞIMSIZLIK MÜMKÜN MÜ?
 25. TKH, TÜRKİYE'NİN İÇE KAPANMASINI MI SAVUNUYOR?
 26. TKH, ORTADOĞU'DA VE SURİYE'DE YAŞANANLARI NASIL DEĞERLENDİRİYOR?
 27. ARAP BAHARI İLE DİKTATÖRLER GİTMEDİ Mİ?
 28. TKH, KIBRIS SORUNUNDA NASIL BİR TUTUM ALIYOR?
 29. RUSYA EMPERYALİST BİR ÜLKE MİDİR? TKH'NİN RUSYA'YA BAKIŞI NEDİR?
 30. TÜRKİYE, EMPERYALİZME KARŞI ÇİN VE RUSYA İLE İTTİFAK YAPSA İYİ BİR ÇIKIŞ YAKALAYAMAZ MI?
 31. TKH, İKTİDARA GELDİĞİNDE EMPERYALİZME KARŞI HANGİ ÖNLEMLERİ ALACAK?

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM: FABRİKALAR, TARLALAR, SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK!

32. PATRONLARIN HEPSİ KÖTÜ MÜDÜR?
TKH NEDEN PATRONLARA KARŞI?
33. PATRONLARIN DİLİNDEN DÜŞMEYEN "HEPİMİZ AYNI GEMİDEYİZ, FEDAKARLIK YAPMALIYIZ" SÖZÜ NE ANLAMA GELİYOR?
34. EKONOMİK KRİZLER SİYASETÇİLERİN KÖTÜ YÖNETİMİNDEN Mİ KAYNAKLANIYOR?
35. AKP, DÜNYADAKİ SON KRİZDEN TÜRKİYE'Yİ KORUDU MU?
36. TKH, AKP'NİN 2008 KRİZİNDEN SONRA DİLLENDİRDİĞİ "EKONOMİYİ DÜZELTTİK, KRİZİ ATLATTIK" GİBİ İDDİALARI HAKKINDA NE DÜŞÜNÜYOR?
37. KRİZİN SEBEBİ FAİZ LOBİSİ Mİ YA DA DIŞ GÜÇLERİN OYUNU MU?
38. ENFLASYON-KUR-FAİZ DENKLEMİNDEN ÇIKIŞ MÜMKÜN MÜ?
39. EKONOMİNİ KİTABINI YAZDIK DİYENLER HALKA YALAN MI SÖYLÜYOR? ÜLKENİN EKONOMİK GÖSTERGELERİ

-
- NEYİ GÖSTERİYOR?
40. TKH, AKP'NİN "YENİ EKONOMİK PROGRAM" ADIYLA AÇIKLANAN KRİZ PROGRAMIYLA İLGİLİ NE DÜŞÜNÜYOR?
 41. KÜRESELLEŞME BİR GERÇEK İSE TÜRKİYE EKONOMİSİNİN DIŞA BAĞIMLI OLMASININ NE ZARARI VAR?
 42. YABANCI SERMAYE ÜLKEMİZE GİRMEZSE HALİMİZ ÇOK DAHA KÖTÜ OLMAZ MI?
 43. TÜRKİYE BU KADAR BORÇLUYKEN NASIL BAĞIMSIZ OLABİLİR? AKP, IMF'YE OLAN BORÇLARI BİTİRMİYOR MU?
 44. TKH, YABANCI SERMAYEYE KARŞI AMA YERLİ SERMAYEYE NEDEN KARŞI?
 45. SERMAYE KARŞITLIĞI KRİZİ DERİNLEŞTİRMEZ Mİ?
 46. TKH ÖZELLEŞTİRMELERE NEDEN KARŞI?
 47. ÖZELLEŞTİRMELER SONRASI ÜLKENİN DEĞERLERİ YABANCILARA MI SATILDI?
 48. ÖZELLEŞTİRMELERİN OLUMLU TARAFLARI HİÇ OLMADI MI?
 49. TKH NEDEN DEVLETÇİ?
 50. TARIM ARAZİLERİ DEVLETİN Mİ OLACAK? TARIM POLİTİKANIZ NEDİR? İNSANLARIN TOPRAKLARINI ELLERİNDEN Mİ ALACAKSINIZ?
 51. KOMÜNİSTLER NEDEN YOKSULLUK VE İŞSİZLİĞİN KADER OLMADIĞINI DÜŞÜNÜYOR?
 52. İSTİHDAMIN ARTMASINA KARŞIN İŞSİZLİĞİN DE ARTTIĞI SÖYLENİYOR. HANGİSİ DOĞRU?
 53. TKH, ASGARİ ÜCRET İÇİN NE ÖNERİYOR?
 54. ASGARİ ÜCRET ÇOK FAZLA ARTARSA PATRONLAR BATMAZ MI?
 55. SOSYALİST DÜZENDE HERKESE İŞ GÜVENCESİ NASIL SAĞLANACAK?
 56. İŞ GARANTİSİ İNSANLARI TEMBELLEŞTİRMEYECEK Mİ?
 57. TKH, ESNEK ÜRETİMİN VE TAŞERONLAŞMANIN EMEKÇİLERE DÖNÜK BİR SALDIRI OLDUĞUNU SÖYLÜYOR. NEDEN?

-
58. TKH, KIDEM TAZMİNATININ FONA DEVREDİLMESİNİ NASIL DEĞERLENDİRİYOR?
 59. ÇALIŞANLARIN HAKLARI NELERDİR?
 60. YİYECEK, GİYECEK VE KÖMÜR DAĞITILMASINI SOSYAL YARDIM OLARAK GÖREMEZ MİYİZ?
 61. TKH, SAĞLIK POLİTİKALARINI NASIL DEĞERLENDİRİYOR?
 62. EŞİT PARASIZ EĞİTİM DİYORSUNUZ, TKH BUNU HANGİ KAYNAKLA GERÇEKLEŞTİRECEK?
 63. MADENCİLİK AKP SAYESİNDE VE ÖZEL SEKTÖR ELİYLE ÜRETİM PATLAMASI YAPMADI MI?
 64. ENERJİNİN ÖZELLEŞTİRİLMESİ, ARTAN TALEBİN KARŞILANMASI VE UCUZLUK İÇİN ŞART DEĞİL Mİ? TKH ENERJİ KONUSUNDA NE YAPACAK?
 65. TKH, NÜKLEER SANTRALLERE VE HES'LERE KARŞI MI?

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM: SOSYALİST CUMHURİYET İÇİN!

66. 1923 YILINDA KURULAN CUMHURİYET İLERİ BİR ADIM MIDIR?
67. CUMHURİYET KAZANIMLARININ SOSYALİSTLER İÇİN ANLAMI NEDİR?
68. MUSTAFA KEMAL HAKKINDA NE DÜŞÜNÜYORSUNUZ?
69. 1923 YILINDA KURULAN CUMHURİYETTEN BUGÜNLERE NASIL GELİNDİ?
70. TKH, "CUMHURİYET BİTTİ" DERKEN NE KASTEDİYOR?
71. TÜRKİYE EMPERYALİST KAPİTALİST SİSTEMİN İHTİ-YAÇLARINA GÖRE DÖNÜŞTÜRÜLÜYOR DİYORSUNUZ. BÜTÜN BU SÜREÇ AKP ELİYLE Mİ YÜRÜTÜLDÜ?
72. AKP'NİN MİSYONU NEYDİ?
73. TKH, AKP'NİN ESKİ STATÜKOYU ÇÖZEREK BAZI İYİ ŞEYLER YAPTIĞINA İNANMIYOR MU?
74. AKP TARAFINDAN KURULAN YENİ REJİMDEN GERİ DÖNÜŞ MÜMKÜN DEĞİL Mİ?
75. İKİNCİ CUMHURİYET DERKEN TAM OLARAK NEYİ KASTEDİYORSUNUZ?

-
76. TKH KENDİNİ SADECE AKP KARŞITLIĞIYLA MI TANIMLIYOR?
 77. YENİ BİR YEŞİL SERMAYE Mİ OLUŞTU? DİĞER KAPİTALİSTLERİN ETKİSİ KALMADI MI?
 78. TKH, ASKER VESAYETİNE KARŞI SİVİLLEŞMEYE İTİRAZ MI EDİYOR?
 79. ORDU HER ŞEYE RAĞMEN DİNCİ GERİCİLİK KARŞISINDA EN ÖNEMLİ GÜVENCE DEĞİL Mİ?
 80. ASKERİ DARBELER NİYE YAŞANDI?
 81. 12 EYLÜL DARBESİYLE TÜRKİYE NEREYE GİTTİ?
 82. 15 TEMMUZ DARBE GİRİŞİMİNE KOMÜNİSTLER NASIL BAKIYOR?
 83. TKH, NEDEN PROFESYONEL ORDUYA KARŞI ÇIKIYOR?
 84. TKH, TÜRK BAYRAĞINA NASIL BAKMAKTADIR?
 85. TKH, MİLLİYETÇİLİK VEYA ULUSALCILIK HAKKINDA NE DÜŞÜNÜYOR?
 86. BUGÜN YENİ BİR KURTULUŞ SAVAŞI, BİR KUVAYI MİLLİYE HAREKETİ GEREKMİYOR MU?
 87. AKP NE YAPMAYA ÇALIŞIYOR?
 88. TKH NEDEN 'YENİ BİR CUMHURİYET' DİYOR?
 89. YENİ ANAYASA HAKKINDA NE DÜŞÜNÜYORSUNUZ?
 90. BAŞKANLIĞA KARŞI MİSİNİZ?
 91. SOSYALİST TÜRKİYE'DE NASIL BİR YÖNETİM BİÇİMİ OLACAK?
 92. MADEM AKP BAŞ DÜŞMAN, TKH NEDEN CHP'Yİ DESTEKLEMİYOR? CHP SOL BİR PARTİ DEĞİL Mİ?
 93. LİBERALLER SOL DEĞİL Mİ?
 94. DÜZEN PARTİLERİ NE DEMEK?
 95. CUMHUR İTTİFAKI VE MİLLET İTTİFAKI FARKLI DEĞİL Mİ?
 96. TKH SEÇİMLERE NASIL BAKIYOR?
 97. TKH SEÇİMLERE GİREBİLİYOR MU?
 98. SOL ÇOK MU DAĞINIK? SOLDA ÇOK FAZLA PARTİ YOK MU?
 99. TKH, İTTİFAK VE GÜÇBİRLİĞİ KONULARINA NASIL YAKLAŞMAKTADIR?
 100. ÜLKENİN YÜZDE 60'I SAĞCI, BU DURUMDA SOSYALİZM HAYAL DEĞİL Mİ?

-
101. TKH “İŞÇİ SINIFI PARTİSİYİM” DİYOR AMA İŞÇİLER DÜZEN PARTİLERİNE OY VERMİYORLAR MI?
 102. TKH HAZİRAN DİRENİŞİNİ NASIL DEĞERLENDİRİYOR?
 103. YENİ BİR CUMHURİYET MÜCADELESİNDEN NE KASTEDİYORSUNUZ?

BEŞİNCİ BÖLÜM: AYDINLIK BİR TÜRKİYE İÇİN

104. KOMÜNİSTLER LAİK MİDİR?
105. KOMÜNİSTLER DİNSİZ MİDİR? İNANÇLI KİMSELER PARTİYE ÜYE OLABİLİR Mİ?
106. ÇOĞUNLUĞU MÜSLÜMAN OLAN BİR TOPLUMDA, SOLUN TOPLUMSALLAŞMASI İÇİN DİNLE BARIŞMASI GEREKMEZ Mİ?
107. TKH İKTİDARA GELDİĞİNDE DİN POLİTİKASI NASIL OLACAK?
108. TKH CEMAAT VE TARİKATLARA NASIL BAKIYOR?
109. TKH DİNCİ GERİCİLİĞİN İŞLEVLERİNİ NASIL GÖRÜYOR?
110. TKH, AKP İLE GÜLEN CEMAATİ (FETÖ) ARASINDAKİ KAVGAYA NASIL YAKLAŞIYOR?
111. TKH TÜR BAN HAKKINDA NE DÜŞÜNÜYOR?
112. TKH ALEVİLERİN TALEPLERİNİ NASIL DEĞERLENDİRİYOR?

ALTINCI BÖLÜM: TKH VE KÜRT SORUNU

113. TKH KÜRT SORUNU HAKKINDA NE DÜŞÜNÜYOR?
114. TKH, KÜRTLERİN EMPERYALİSTLER TARAFINDAN KİŞKİRTİLDİĞİNİ Mİ DÜŞÜNÜYOR?
115. TKH, İRAK'TA VE SURİYE'DE ŞEKİLLENEN KÜRT DEVLETİNE NASIL BAKIYOR?
116. TKH “ÇÖZÜM SÜRECİNİ” NASIL DEĞERLENDİRİYOR?
117. TKH ÖZERKLİK HAKKINDA NE DÜŞÜNÜYOR?
118. KÜRT SORUNUNDA NE YAPMALI?
119. TKH, ANADİLDE EĞİTİM KONUSUNDA NE DÜŞÜNÜYOR?

-
120. KOMÜNİSTLER ÜLKENİN BÖLÜNMESİNDEN YANA MI?
 121. TKH İKTİDARA GELDİĞİNDE, YANI SOSYALİZMDE KÜRT SORUNU NASIL ÇÖZÜLECEK?
 122. HDP SOSYALİST BİR PARTİ DEĞİL Mİ?
 123. TKH, ÜLKENİN DİĞER ETNİK GRUPLARI HAKKINDA NE DÜŞÜNÜYOR?

YEDİNCİ BÖLÜM: GÜCÜMÜZ PARTİMİZ, HEDEFİMİZ DEVRİM!

124. TKH NE ZAMAN KURULDU?
125. TKH HANGİ MİRASI TEMSİL EDİYOR?
126. PARTİNİZİN AMBLEMİ NİYE ORAK ÇEKİÇ?
KOMÜNİSTLER NİYE KIZIL BAYRAK TAŞIRLAR?
127. ADINIZDA NEDEN PARTİ YERİNE HAREKET VAR?
128. TKH'NİN LİDERİ KİMDİR?
129. PARTİ YAYINLARINIZ NELERDİR?
130. TKH NE KADAR YAYGIN? TKH İLE NASIL İLİŞKİYE GEÇİLEBİLİR?
131. PARTİYE KİMLER ÜYE OLABİLİR? PARTİYE NASIL ÜYE OLUNUR?
132. PARTİ İÇİ EĞİTİMLER NELERDİR?
133. PARTİNİZİN MALİ GELİRLERİ NEREDEN GELİYOR?
134. TKH'NİN KADIN ÇALIŞMASI VAR MI?
135. GENÇLER PARTİNİZE ÜYE OLABİLİR Mİ? GENÇLİK KOLLARINIZ VAR MI?
136. LİSELİLER TKH'YE ÜYE OLABİLİR Mİ?
137. TKH'NİN DOST KURUMLARI NELERDİR?

BİRİNCİ BÖLÜM

**YAĞMA YOK
SOSYALİZM VAR!**

1. KAPİTALİZME NEDEN KARŞISINIZ?

Kapitalizmin özünü sömürü oluşturmaktadır. Kapitalist düzen ücretli köleliğin hüküm sürdüğü bir düzendir. Köleci dönemden tek farkı ücret ödenmesidir. Ancak ödenen bu ücret iş gücünün karşılığı olmadığı gibi sömürünün üzerini de örtmekte, özgürlük yanılsaması oluşturmaktadır. Bir yanda üretim araçlarına sahip sömürücü patron sınıfı diğer yanda iş gücünü satarak yaşamaya çalışan emekçiler vardır. Bu düzende patronlar, emekçilerin yaratmış olduğu artı-değere el koyarak kâr elde ederler. Kapitalizmin işleminin tek yolu kârdır, kâr ise emekçilerin ürettikleri değere patronların el koymasıyla ortaya çıkar.

Eşitsizlik tam da buradan çıkmaktadır. Bir yanda zenginler diğer yanda emeği ile geçinenler, yoksullar, işsizler kapitalizmin gerçek yüzüdür. Eşitliğin olmadığı yerde, paranın hüküm sürdüğü bir düzende emekçilerin özgürlüğü de mümkün değildir.

Kapitalizmin özünde sömürü ve sınıflar vardır. Kapitalizmde eşitlik mümkün değildir.

Bugün dünyada emperyalist-kapitalist sistem hüküm sürmektedir. Açlık, yoksulluk, işsizlik, göç, katliamlar, savaşlar, gericilik bu sistemin bir sonucudur. Bugün emperyalist-kapitalist sistemin insanlığa vereceği hiçbir şeyi kalmamıştır. Onların tek derdi harami düzenlerinin devamı ve kârlarının korunmasıdır.

2. SOSYALİZM NEDİR?

İnsanlığın kurtuluşunun sağlanacağı ve gerçek eşitlik, özgürlük ve adaletin olacağı düzen, sınıfsız ve sömürsüz bir düzendir. Sosyalizm, sınıfların ve sömürünün ortadan kalkması için işçi sınıfının iktidarda olduğu bir düzendir. Sosyalizm, kapitalist düzende iktidar olan sermaye sınıfının yerine işçi sınıfının iktidara geldiği ve üretim araçlarında kamu mülkiyetine geçişin sağlandığı toplumsal düzenin adıdır. Sosyalizm Türkçe'ye toplumculuk olarak çevrilebilir.

“Herkesten yeteneğine göre alınacak, herkese emeğine göre dağıtılacak” ilkesi sosyalizmin genel amacıdır. Sosyalizmde eğitim, sağlık, barınma, ulaşım gibi bütün temel ihtiyaçlar devlet tarafından bedelsiz sağlanır. Sosyalizm emekçilerin iktidarda olduğu, bağımsız, laik ve eşitlikçi bir düzendir.

3. SOSYALİZMDE EŞİTLİK NASIL SAĞLANACAK?

Öncelikle kapitalist üretim biçiminin yerini sosyalist üretim biçiminin alması gerekir. Bunun için yıllardır emekçilerin emeğini sömürerek var olan burjuvazinin iktidardan indirilmesi gerekir.

İşçi sınıfının iktidarında halkın malı halka verilecektir. Bütün fabrikalar, madenler, toprak, enerji kaynakları, yani bütün üretim araçları kamu mülkiyetine geçirilecek, devletleştirilecektir. Böylece toplum tarafından yaratılan bu değerler bir avuç asalağın elinden alınacak, zenginler-yoksullar, sömürenler-çalışanlar ayrımı ortadan kaldırılacaktır. Çalışabilir durumdaki herkes emeği ile geçinecektir.

Kamu mülkiyetine geçen bütün işletmelerden elde edilen değerler ve gelirler toplumun hizmetine sunulacaktır. Bunun için merkezi bir planlama ve kalkınma modeli ortaya konacaktır. Böylece temel bütün ihtiyaçlar, barınma, ulaşım, ısınma, sağlık, eğitim gibi hizmetler yurttaşlara bedelsiz olarak sunulacak, insanların insanca yaşayabilecekleri bir düzen oluşturulacaktır. Çok büyük kârlar elde eden kapitalist şirketler ve asgari ücretle geçinmek zorunda kalan emekçiler sosyalizmde tarih olacaktır.

Kapitalizmde üretim toplumsaldır, ancak üretim araçlarının mülkiyeti bireyseldir. Sosyalizm bu çelişkinin ortadan kaldırılmasıdır. Sosyalizmde üretimin kendisi gibi üretim araçlarının mülkiyeti de toplumsal olacak, üretim aracı sahibi bir azınlığın toplumun çoğunluğu üzerindeki sınıfsal egemenliğine ve ayrıcalıklarına son verilecektir.

4. KOMÜNİZM NEDİR? “KOMÜNİST” İSMİ İNSANLARI ÜRKÜTMÜYOR MU?

Komünizm, dünya çapında sınıfsız, sömürsüz ve sınırsız bir toplumsal düzenin adıdır. Sosyalizm ise, sınıflı toplumdan sınıfsız topluma geçiş sürecinin adı olarak anlaşılmalıdır.

Komünistler için çok fazla yalan üretilmiştir. “Vatansız”, “din düşmanı”, “devlet düşmanı”, “kökü dışarıda” gibi kavramlar bunlardan bazılarıdır. Çünkü sosyalist düşünce en fazla sömürücüleri, işbirlikçileri ve gericileri rahatsız etmekte, onların düzenini sorgulamaktadır. Kurdukları harami düzeninin yıkılmaması için bu düzenin tek gerçek alternatifini olan sosyalizme de bu şekilde saldırmakta, yalan ve iftira atmaktadırlar.

Türk Dil Kurumu’nun sözlüğüne göre “takiyye”, olduğundan farklı görünme, sakınma, çekinme, gizleme anlamlarına gelmektedir. Maalesef ülkemizde çokça takiyye yapılmakta, hatta biz komünistlere de takiyye yapmamız salık verilmektedir. “Komünist ismi insanları ürkütür, isminizi gizleyin, olduğunuzdan farklı görünün” gibi telkinler gelebilmektedir.

Biz komünistiz. İnsanın insanı sömürmediği, kaynakların verimli bir şekilde emekçi halkın yararına kullanıldığı bir düzenin, zengin bir toplumun yaratılabileceğine inandığımız için komünistiz. Komünistler yurtseverdir, toplumdur, kamucudur, ilericidir, laiktir, adaletten, eşitlikten ve özgürlükten yanadır. Bu niteliklerinden dolayı komünist olmak, bizim için bir onur kaynağıdır. Şeriatçısının, ırkçısının, kapitalistin kendi kimliğinden utanmadığı bir ortamda, komünistlerin kendilerini gizlemek şöyle dursun daha fazla anlatmaları gerekir.

Dün sosyalizmin Türkiye’de iktidara gelmesinden korkan güçler, komünistler için söylenmedik yalan ve iftira bırakmamıştı. Bugün aynısı, laik ve ilerici olduğunu söyleyenler için yapılmaktadır. “Komünist” isminin halkı korkuttuğunu düşünen samimi dostlarımız, yarın insanları korkuttuğu iddia edildiğinde “laik ve ilerici” olmaktan vazgeçerler mi? O yüzden mesele doğru bildiğin yolda, boynunu eğmeden, korkmadan yürüyebilmek, kendi doğrularını milyonların doğrusu yapmak meselesidir.

5. SOSYALİZMDE DİN YASAKLANACAK MI?

Bizim işimiz “öbür dünya”yla değil. Biz, adaleti bu dünyaya getirme mücadelesi veriyoruz! Savaşlar, eşitsizlik, sömürü söylendiği gibi bir alın yazısı değildir. İnsanlık isterse ve mücadele ederse, adil ve eşit bir dünya kurabilir. Bu yüzden sosyalizm, din adına adaletin tecellisini “öbür dünyaya” bırakan, eşitsizlikleri “kader” olarak gören bütün anlayışlarla mücadele eder.

Sosyalist bir düzende din elbette yasaklanmayacak. Fakat, devletin herhangi bir dini anlayış üzerine kurulmasına ve şekillenmesine de izin verilmeyecektir. Sosyalizm laik bir toplumsal düzeni savunur, toplumdaki bütün dini inançlara eşit mesafede durur. Ayrıca tüm yurttaşların bireysel inanç ve ibadet özgürlüğünün sağlanması için gerekli önlemlerin alınmasını da savunur.

Komünistler, kişisel inanç ve ibadet özgürlüğünün sağlandığı, ancak dinin siyasal ve toplumsal yaşantının kuralları belirlenirken referans olmaktan çıktığı, laik bir toplum ve devlet yapısından yanadırlar.

Din ve vicdan özgürlüğü başkadır, dinin toplumsal ve siyasal hayata kurallar koymaya kalkışması, yani siyasallaşması başka. Siyasetin ve toplumun kurallarını, çağın koşulları ve insanlığın vardığı gelişkinlik düzeyi belirler. Örneğin günümüzde insanlık, kadın-erkek eşitliğini temel bir değer ve bir kural olarak kabul etmiştir. Kimse dini gerekçe göstererek, kadınların toplumda ikinci sınıf insan muamelesi görmesini savunamaz ya da kimse çağdaş ceza kanunu yerine dinin öngördüğü cezaların uygulanmasını savunamaz.

Dinci gericiler ve yobazlar, meselenin bir kişisel inanç meselesi olarak görülmesine itiraz ederler ve şöyle derler: “Din sadece kişisel bir mesele değildir, toplumsal ve siyasal düzen hakkında da kurallar koyar.” Yani aslında, toplumsal ve siyasal hayatın da dine göre düzenlenmesini isterler. Sosyalizmde insanların kişisel inanç ve vicdan özgürlüğü vardır. Sosyalizm tam da bu yüzden dinci gericiğe karşıdır; çünkü gericiler, başka inançtan insanlara ve inanmayanlara baskı kurarlar.

6. SOSYALİZMDE MÜLKİYET OLMAYACAK MI?

Kapitalizm sömürü üzerine kurulan sınıflı bir toplumdur. Sömürünün temelinde ise artı-değere el konulması vardır. Artı-değeri yaratan işçiler, el koyanlar ise üretim araçlarına sahip olan kapitalistlerdir. Bu açıdan sömürünün ortadan kalkmasının yolu üretim araçlarındaki özel mülkiyetin ortadan kaldırılmasından geçer. Fabrikalar, madenler, topraklar, makineler üretim araçlarıdır. Bu araçların üzerindeki özel mülkiyet var oldukça sömürü de devam edecektir.

Sosyalizm, üretim araçları üzerindeki özel mülkiyete karşıdır. Sosyalizm karşıtlarının iddia ettiği gibi insanların kişisel eşyalarındaki özel mülkiyetle bir derdi yoktur. Kişisel sahipliğin ya da mülkiyetin bir üretim aracına karşılık gelip gelmediği önemlidir. Sosyalizmde üretim araçlarında toplumsal mülkiyet olacaktır. Üretilen değer ayrıcalıklı bir azınlığa değil bütün topluma, emeğe göre dağıtılacaktır. Eşitsizliğin çözümü buradan geçecektir.

7. KOMÜNİSTLERİN VATANI YOK MUDUR?

Sınıflı toplumlarda bütün ulusu birleştiren ortak çıkarlar olduğu varsayımını kabul etmiyoruz. Patronların kendi çıkarlarını, pazar ve kâr arayışlarını ulusal çıkarlar olarak kabul ettirerek gerek ülke içerisinde gerek başka ülkelerdeki işçiler ve emekçi halklar arasında düşmanlıklar ve karşılıklar yaratmasına karşı mücadele ediyoruz. Gerek memleketimizde gerekse tüm dünyada işçilerin ve emekçi halkın çıkarları ise sınırlarla değişmeksizin bir ve aynıdır. Türkiye dahil tüm kapitalist ülkelerde işçiler ve emekçi halk sermaye tarafından sömürülmektedir.

Bu bağlamda, bütün ulusu birleştiren ortak çıkarlar olduğunu varsayan ulusalcılığın ve ırksal bir ortaklık tarif eden milliyetçiliğin karşısında yer alıyoruz. Gerçekte bu ideolojiler mülk sahibi sınıfların egemenliğini örtmeye yarar. Enternasyonalizm ise bütün ülkelerin emekçilerinin ortak çıkarlarını savunmak anlamına gelir.

Enternasyonalist olmak komünistlerin ülkesini sevmesinin önünde bir engel değildir, aksine komünistler tereddütsüz biçimde yurtseverdir. Doğduğumuz ve büyüdüğümüz toprakların kurtuluşu için mücadele ederken elbette bu topraklar ile birlikte uğruna yaşadığımız ve mücadele ettiğimiz işçilerin ve emekçi halkın çıkarları genel doğrultumuzu belirlemektedir. Komünistler yurtsever oldukları için tüm dünyada ülkelerinin işgaline karşı ilk ayağa kalkanlar olmuşlar, emperyalizme karşı bağımsızlık mücadelesinin en önünde yer almışlar ve kendi ülkelerinin kurtuluşu için hiçbir fedakârlıktan da kaçınmamışlardır. O yüzden bu memleket bizim, ama bu düzen onların!

8. KOMÜNİSTLER DEVLET DÜŞMANI MI?

Bugünkü sömürü düzeninin devamından yana olanların komünistlerle ilgili olarak dillendirdikleri yalanlardan biri de komünistlerin anarşiden yana olduğu, ülkenin yönetilememesini sağlamaya çalıştıklarıdır. Sabah akşam devletin kendilerini nasıl engellediğini söyleyip, devletin küçülmesi, hatta önemli hiçbir alanla ilgilenmemesi gerektiğini savunanların komünistleri devlet düşmanı olarak göstermeye çalışması da son derece gülünçtür.

Komünistler; devletin okulları olmasın, eğitim yapılmasın, ordu olmasın, devlet su işleri olmasın, baraj yapılmasın demiyor. Aslında bunu söyleyen bugün “devleti yönetenler”. Tam tersine eğitim ve sağlık hizmetlerinin devlet eliyle, eşit ve parasız olarak sağlanması gerekir. Komünist partiler, kamu kaynaklarının planlı bir şekilde seferber edilmesini, herkesin iş sahibi olmasını, insanca koşullarda barınabilmesini ve bunların devlet tarafından sağlanmasını savunur.

Komünistler, devleti, iktidarı elinde tutan sınıfın aracı olarak görürler. O nedenle, biz devlete değil, o devleti kullanan sınıfa ve bu sınıfın çıkarları doğrultusunda yaratılan düzene karşıyız. İnsanın insanı sömürdüğü bu düzende sermaye sınıfı iktidardadır. Devlet, bugün onların elinde bu düzenin devamını sağlamak için bir araç konumundadır. Emekçilerin iktidarında ise devlet, tüm halkın çıkarlarına hizmet edecektir.

Sınıfların ortadan kalktığı geleceğin dünyasında, toplumsal iş bölümünün nasıl yürütüleceği, bunun için gerekli araç veya araçların nasıl oluşturulacağı, o zaman devlete nasıl bir rol düşeceği, sınıfsal baskı işlevi ortadan kalkan devletin nasıl sönmüneceği bambaşka bir tartışma olup, bugünün sorunlarıyla doğrudan bir ilgisi bulunmamaktadır.

9. SOVYETLER BİRLİĞİ NİYE YIKILDI? SOSYALİZM ÖLMEDİ Mİ?

Sosyalizm, 1989 yılında ciddi bir yenilgiye uğradı. Yaşanan yetmiş yıllık tecrübe, sosyalizm adına kazanımların yanı sıra emperyalizmin saldırganlığı karşısında sosyalizmin ayakta kalmak ve ilerleyebilmek için alması gereken önlemler konusunda da ciddi dersler içermektedir. Bu dersler arasında en başa yazılması gereken şey sosyalist bir iktidarın emperyalist ve kapitalist güçlerin içeride ve dışarıda yıkıcı faaliyetlerine karşı uyanık olması, insanlığı ileriye taşıyan adımları atarken bu yıkıcı faaliyetleri ihmal etmemesi gerektiğidir.

Bugüne kadar geçen süre içinde, yenilginin yalnızca eski sosyalist ülke halkları için değil, dünya üzerindeki tüm emekçiler için bir yıkım anlamına geldiği belirginlik kazandı. Geçmişte iş, eğitim, sağlık, konut ve ulaşım sorunu nedir bilmeyen eski sosyalist ülkelerin yurttaşları, bugün, kapitalizmin yalnızca ışıltılı vitrin camları anlamına geldiğini acı bir şekilde tecrübe etti. Artık kapitalizmin işsizlik, yoksulluk, emekçi çocuklarının okuyamaması, parası olmayanların sağlık hizmetlerinden yararlanamaması ve ellerine geçen az miktardaki paranın da konut ve ulaşım harcamalarına gitmesi anlamına geldiğini onlar da biliyor. Diğer yandan, sosyalizmin yenilgisinden bu yana, emperyalistler ve sermaye sahipleri, emekçilere çok daha pervasızca saldırıyor. “Sosyalizm tehdidi”nin zayıf düşmesinden bu yana, emperyalist ülkelerdeki emekçiler de özelleştirmelerle, sosyal devletin tasfiye edilmesiyle, eğitimin paralı hale getirilmesiyle ve taşeronlaştırmayla karşı karşıya.

Evet, kapitalizm henüz “ölmedi”. Ölmediği için de öldürmeye devam ediyor! Sosyalizmin bir kutup olmaktan çıkmasının ardından, savaşlar ve katliamlar başımızdan eksik olmadı. Yani, kapitalizm ölmediği gibi bir dizi musibeti yaşıyor da... Gericilik, yobazlık, kültürsüzlük, yozlaşma ve savaşlar kapitalizm sayesinde, kapitalizm onları istedi diye yaşıyor. Eğer ölen bir şey varsa, o da ekonomik ve toplumsal gelişmenin ancak “serbest piyasa” koşulları altında, yani kapitalizm koşulları altında sağlanabileceği iddiasıdır.

10. SOSYALİZM GELENE KADAR BU DÜZENDE ÇÖZÜLEBİLECEK HİÇBİR SORUN YOK MU?

Amacımız sömürüye dayalı kapitalist düzenin yıkılıp yerine halka eşitlik ve özgürlük getirecek bir düzenin, yani sosyalizmin, kurulmasıdır.

Bununla birlikte, sosyalizme ulaşabilmek için bugünkü düzende yaşanan haksızlıklarla da mücadele etmek gerekir. Haksızlıklarla mücadele etmeden, tek başına isteyerek ve inanarak bir dileğimizin yerine gelebileceğini düşünmek, bizim dünya görüşümüzle taban tabana zıttır.

Bildiğimiz tek bir şey var; bu sömürü düzeninde insanlığın hiçbir temel sorunu köklü bir şekilde çözüme kavuşturulamaz. Örnek mi arıyoruz? Bu ülkede ayrımcılığa uğradığını haklı olarak düşünenler var ve bunların bir kısmı Avrupa'yı örnek alırsak bu sorunun çözülebileceğini söylüyor. Onlara tavsiyemiz, Avrupa'nın büyük ülkelerinde yaşayan göçmenlerden biriyle on dakika sohbet etmeleridir. Sermayenin egemen olduğu tüm ülkelerde, Avrupa da dahil, ayrımcılığın, ezilmenin ve dışlanmanın biri biter, biri başlar. Çünkü sömürü düzeni insanları ezmek, bölmek ve birbirlerine düşürmek üzere kurulmuş bir düzendir. İşte bu yüzden bugün karşılaştığımız her türlü haksızlığı ve eşitsizliği ortadan kaldırmak ve sosyalizmi kurmak için var gücümüzle mücadele edeceğiz. Çünkü kapitalizmde yaşadığımız sorunların köklü çözümü yalnızca sosyalizmdir.

11. SOSYALİZMDE KADIN SORUNU OLACAK MI?

Kadın sorunu, sınıflı toplumların tarihi kadar eskidir ve cinsiyete dayalı iş bölümü ortadan kalkmadığı sürece çözülmeyecektir. Kapitalizm koşullarında ucuz iş gücü olarak üretim sürecine dahil edilen kadınlar aynı zamanda ev işleri olarak tarif edilen bakım hizmetleri ve yeniden üretimin sürdürücüsü konumundadırlar. Bu iş bölümünün yeniden üretilmesinde kapitalizmin sömürü ve kâr odaklı üretim ve mülkiyet ilişkilerinin beslediği kadına yönelik her tür ayrımcılık önemli rol üstlenmektedir. Bu nedenle kapitalizm koşullarında kadın sorununun çözülmesi mümkün değildir.

Kadın sorununun çözümüne giden yolu sosyalizm açacaktır. Üretim araçları üzerindeki özel mülkiyetin kalkacağı, üretim ilişkilerinin kamucu bir anlayışla toplum yararına yeniden organize edileceği sosyalist toplumda kadınların bir bütün olarak üretim sürecinin bir parçası haline gelmesi sağlanacaktır. Kadınların üretim sürecine dahil olmasının önündeki toplumsal engellerin ortadan kaldırılmasına yönelik adımlar ancak sosyalist bir düzende atılabilir. Çocuk, yaşlı bakımı, ev işleri vb. kadınlara yüklenen işlerin kamusal hizmetler olarak organize edileceği çözümlerin yanında, sosyalizmde yeni insanın yaratılmasına yönelik atılacak adımlar kadınların zincirlerinden kurtulmalarının yolunu açacaktır. Bununla birlikte kadınlara yönelik ayrımcılığı besleyen gerici sosyal ve kültürel toplumsal unsurların tasfiyesine yönelik adımlar sosyalizmde yeni insanın yaratılması sürecinin önemli bir bileşeni olacaktır. Sosyalizmde kadınlar eşit yurttaşlar olarak, siyasi, iktisadi, sosyal hayatın her alanında özgürce yerini alacaktır.

12. SAĞ VE SOL KAVRAMLARI ARTIK ESKİMEDİ Mİ?

Siyasette sağ ve sol gibi kavramların öldüğünü iddia edenlere dikkat edin, bu kişiler aynı zamanda solun tanımını değiştirmek için de ellerinden geleni yapanlardır. Sovyetler Birliği çözüldükten sonra “ideolojilerin sonu”, “tarihin sonu”, “medeniyetler çatışması” diye bir yaygara kopardılar. Sosyalizm geçici bir yenilgi yaşamış, kapitalizm iktidara yerleşmişken “ideolojiler öldü” demek, “iktidardaki ideolojiye artık kimse dokunmasın, bir daha kapitalizm sorgulanmasın” demek değil midir?

Solculuk eşitlikten ve özgürlükten yana olmak, emekçilerin çıkarlarını savunmaktır. Bunun yerine solculuğu herkesin istediğini yapması olarak göstermeye, etnikçilik, kimlikçilik gibi kavramları solculuğun tanımına yerleştirmeye çalışanlar büyük bir yalan söylüyorlar. Eşitliğin olmadığı yerde özgürlük nasıl savunulabilir? Güçlü ve güçsüzün olduğu bir ortamda istediğinizi yapmakta özgürsünüz denildiğinde ortaya güçlünün her istediğini yaparak güçsüzü ezdiği, kendi iktidarını sağlamlaştırdığı bir düzen çıkar. Para babalarının düzeninde emekçi halkın başına gelen işte budur.

Öte yandan, bugün “İnsanlar dinlerine, etnik kimliklerine göre tanımlansın” diyenler her şey olabilir ancak solcu olamaz. Yıllardır din ve millet uğruna milyonlarca kişinin kanını dökenler aynı şeyleri söylemediler mi? Solun mücadelesi aydınlanma, emeğin özgürleşmesi, insanlığın her türlü prangadan koparılması, insanın dini ve milleti için değil insan olduğu için değer kazanması mücadelesidir.

Emek sömürsü, eşitsizlik, emperyalizm, gericilik, ırkçılık, baskı, hukuksuzluk, savaş, ayrımcılık var oldukça onlara karşı mücadele eden sol ve sosyalizm de var olacaktır. Ta ki, eşit ve özgür bir toplum kuruluncaya kadar...

13. TKH NASIL BİR ÜLKE İSTİYOR?

TKH ülkemizin temel sorunlarının çözümü için sosyalizme geçmeyi zorunlu görmektedir. Sosyalizm, üretim araçlarının tüm toplum adına devletin mülkiyetinde olduğu bir düzendir. Bu sayede sosyalist ekonomi halkın ihtiyaçları doğrultusunda planlanabilir.

İhtiyaç maddelerinin ve hizmetlerin kâr için üretilmediği bir toplumdan söz ediyoruz. Çalışabilir durumdaki herkese devletin iş bulmak zorunda olduğu bir toplumdan... İnsanların diline, inancına, cinsiyetine, tercihlerine göre ayrımcılığa uğramadıkları bir düzenden, adaletten... Eşitlik özel mülkiyet rejiminde yalandır. Sosyalizm, eşitliğin gerçek temellerinin kurulmasıdır.

Sosyalist Türkiye gerçek bir halk aydınlanmasına sahne olacaktır. Kapitalizm insanların bilmemesini, karışmamasını tercih eder. Sosyalizm ise tam tersini...

Bağımsızlık ve diğer ülkelerle barışçı ilişkiler tesis etmek temel ilkedir.

Emekçilerden başlayarak tüm toplumun örgütlü olması sosyalizmin doğası gereğidir. Yurttaşlara paranın ve yalan makinası medyanın baskısı altında birkaç yılda bir oyları sorulmayacak, örgütlü toplum temsilcileri aracılığıyla halkın ülke yönetimine katılımı her düzeyde olacaktır.

14. TKH SOSYALİZMİ NASIL KURACAK?

TKH işçi sınıfının partisidir. TKH yalnızca emekçi halkın gücüne ve iradesine inanır. Sosyalizm örgütlü emekçilerin mücadelesiyle kurulabilir. Dünyadaki bütün toplumsal değişimler kitlelerin ve halk hareketlerinin eseridir. Sosyalizm de, milyonlarca emekçinin eseri olacaktır. Ülkemizde mutlak çoğunluk emekçiler, azınlık ise kapitalist sınıftır. Patroların azınlık iktidarına karşı emekçilerin iktidarıyla ülkemizde sosyalizm kurulacaktır. Yine sosyalizmi örgütlü emekçi halk koruyacak ve geliştirecektir. Sermayenin sahne demokrasisinin yerini sosyalist demokrasi alacaktır. Halkın desteğini yitiren herhangi bir düzenin ayakta kalması mümkün değildir.

Özgürlüğü, eşitliği, adaleti kendi mücadelesiyle elde eden, bu anlamda sosyalist devrimini gerçekleştiren Türkiye halkından bu kazanımını her yolla geri almak isteyeceklerdir. TKH halkın bir parçası olarak bu mücadelede her zaman yerini alır. Sosyalizmin ve komünizmin halka rağmen sürdürülen bir düzen olduğu koskoca bir yalandır. Bu yalanların çöpe atılması gerekmektedir.

İKİNCİ BÖLÜM

EMPERYALİZMİ YENECEĞİZ!

15. EMPERYALİZM NEDİR? TKH EMPERYALİZME NEDEN KARŞIDIR?

Emperyalizm başka ülkelerin sömürülmesi, işgal edilmesi, bağımlı kılınmasıdır. Bütün yeraltı ve yerüstü zenginliklerine el koyma, pazarı ele geçirme, ucuz iş gücü olarak kullanma, borçlandırma ve bağımlılık anlamına gelir. Emperyalizm, sermayenin kendi hareketleri ile siyasal, ideolojik, kültürel ve askeri hegemonya girişimlerini kesintisiz ve bölünmez bir bütünlük içerisinde kapsar.

Emperyalizm, kapitalizmin en yüksek aşamasıdır. Emperyalizmin işleyişini mümkün kılan, insanın insanı sömürmesine izin veren bir düzenin varlığıdır. Patronların kâr hırsı, başka ülkelerdeki zenginliklere el konmasını, doğal kaynakların ve insan gücünün sömürülmesini de beraberinde getirir.

Emperyalizm, Türkiye gibi bağımlı ülkeleri ucuz emek gücü ve ucuz asker kaynağı olarak görür. Yok pahasına satılan kamu işletmelerine göz diker. Emperyalistler, kendi aralarında ortaklık kurarak, bu ülkeleri açık pazar haline getirirler. Doğrudan borç vererek veya kâr transferleri yoluyla verdikleri borçtan veya yaptıkları yatırımdan çok daha fazlasını faiz veya kâr olarak geri alırlar.

Bu “dış güçler” eğer içerideki işbirlikçileri, yani patronlar olmasa bir hiçtir. Emperyalizmi “pek çok kötülüğün anası” yapan bu işbirliğidir. Patronlar, emekçilerin uyanışından korkar ve bu korku, ipleri emperyalist merkezlere daha fazla teslim etmelerine neden olur.

Türkiye, Kurtuluş Savaşı'nı, 1917'de kurulan Sovyetler Birliği'nin desteğini alarak kazanmıştır. Ancak sonrasında kapitalistleşmeye devam eden Türkiye, batılı emperyalistlerin arasına katılmayı düşlemiş, ancak bağımlılığı kabul etmeden orada yer alması mümkün olmamıştır.

Dünyanın öbür ucuna Kore'ye ABD çıkarları için asker göndermek, ancak bağımlı bir ülkenin yapabileceği iştir.

NATO bağımlılıktır. Avrupa Birliği (AB) bağımlılıktır.

Sosyalist ülkeler onlarca yıl boyunca emperyalist saldırıganlığı frenlediler. Bu ülkelerin tarih sahnesinden çekilmesinden sonra emperyalizm zincirlerinden boşandı. Yugoslavya'yı parçaladılar. Irak ve Afganistan işgal edildi. Bu ülkeleri Libya izledi. Suriye'de büyük bir yıkıma imza attılar. Türkiye dahil olmak üzere bir dizi ülkede dinci rejimleri destekleyerek yönetime geçmelerini sağladılar. Bu ülkelerde bir yandan emperyalizmin ideolojisini ve kültürünü egemen kılarken, bir yandan da gerici ideolojilerin kök salmasını sağladılar.

Sermayenin kâr, emperyalizmin egemenlik arayışı daha fazla bağımlılık, daha fazla sömürü ile birlikte kan ve gözyaşı üretir. Ancak bunun ötesinde, bağımlılık, o ülkelerdeki insanların karar ehliyetlerinin de gasp edilmesini beraberinde getirir. Bu durumu ortadan kaldırmanın yolu ise özgürlük, eşitlik, adalet mücadelesinin bağımsızlık mücadelesiyle bir bütün oluşturarak yürütülmesinden geçer.

16. EMPERYALİST SİSTEM NEDİR?

Emperyalizm tüm dünya pazarını kapsayacak şekilde bir dünya sistemi olarak örgütlenmiştir. Emperyalist ülkelerle bağımlı ülkeler bu sistem içerisinde belirli bir hiyerarşi içerisinde varlıklarını sürdürür.

İki dünya savaşı öncesinde ve sırasında birbiriyle mutlak rekabet içerisinde olan emperyalist devletler Sovyetler Birliği'nin varlığı nedeniyle ve sosyalist sistemin kurulmasıyla kendi varlıklarına yönelik işçi sınıfı tehdidine karşı bir arada durmanın formüllerini geliştirdiler. 1950'lerden itibaren emperyalist sistemin rekabetten çok bir tür işbirliğini öne çıkarttığı söylenebilir. Ancak emperyalist devletler arasındaki çelişki ve çatışmalar bütünüyle ortadan kalkmamıştır. Hatta dünyada sosyalist sistemin ve Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği'nin (SSCB) çözülmesinin ardından on yıl kadar daha dayanabilen emperyalist devletlerin kendi aralarındaki çelişkiler ve sorunlar bugün daha fazla görünür hale gelmiştir.

Çin ve Rusya gibi emperyalist-kapitalist sisteme sonradan dahil olan, sosyalizmin en azından belirli bir dönem etkili olduğu ülkeler ise giderek bu hiyerarşide daha etkin konumlar almayı talep etmektedir.

Emperyalist sistemde bugün göze çarpan hiyerarşide ABD İkinci Dünya Savaşı'nın sonundan beri egemen konumunu koruyor. ABD ile birlikte daha az etkiye ve güce sahip olsalar da Almanya, Fransa, İngiltere, Japonya gibi az sayıda ülke emperyalist hiyerarşinin tepesinde yer almaktadır.

Tüm bu ülkeler arasındaki çelişki ve çatışmalar ise emperyalist sistemin yapısında son 70 yılda ilk kez çok katlı bir dünyaya doğru gidiş emarelerinin gözükmeye başlamasına neden olmuştur. Bugün için henüz çok erken aşamalarında bulunsak da önümüzdeki birkaç on yıl emperyalist sistemin yeniden şekilleneceği bir döneme işaret etmektedir. Bu süreçte emperyalist hiyerarşide kimi değişikliklerle birlikte, esas olarak farklı ülkelerin sermaye sınıfları arasında yeni ittifakların ortaya çıkması ihtimali giderek güçlenmektedir.

17. TKH, ABD'YE VE AB'YE NEDEN KARŞI?

Ülkemizin ABD'ye ve AB'ye muhtaç olduğu iddia ediliyor. ABD ve AB ile iyi geçinmezsek, başımıza bin türlü bela geleceği öne sürülüyor. Doğru olan tam tersidir! Bu ülke ABD'ye ve AB'ye bağımlı kaldıkça, başımızdan bela eksik olmamaktadır!

ABD ve AB ile kurulan yakın ilişkiler Türkiye'ye ne sağlıyor?

Birincisi, gençlerimize savaş meydanlarında ölme ve öldürme olanağı sağlıyor! Bu ülkenin gençleri geçmişte Kore'de, amacını bile bilmedikleri bir savaşta, ABD askerlerine kalkan yapılmıştı. Türkiye'nin yurt dışındaki bütün askeri birimleri bugün aynı tehlikeyle karşı karşıyadır.

İkincisi, Türkiye, İsrail ile birlikte emperyalistlerin taşeronluğunu yaptığı için, tüm bölge halklarının düşmanlığını kazanıyor.

Üçüncüsü, emperyalist yağma arttıkça sanayimiz ortadan kalkıyor. Tarımımız çökertiliyor. Üretemeyen bir ülke haline gelirken, işsiz ve yoksul insanlarımızın sayısı artıyor.

Dördüncüsü, emperyalist silah tekellerine her yıl milyarlarca dolar aktarıldığı yetmiyormuş gibi, ülkemiz ABD'nin nükleer silah deposu olarak kullanılıyor.

Tüm bunlar neden yapılıyor?

Bu ülkedeki sermaye sahiplerinin emperyalist yağmadan pay alması, uluslararası şirketlerin, tekellerin komisyonculuğunu yaparak para kazanması için.

Kârını arttırmak isteyen sermaye sahipleri, bizlerin, yani bu ülkenin emekçilerinin güçlenmesine karşı emperyalistlerin desteğine muhtaç olduğu için.

Hiç unutmamamız gereken şudur: Türkiye, emperyalist ülkelerden “yardım” alan değil, bu ülkelere kaynak aktaran bir ülkedir. Türkiye’nin borçlu olduğu yalandır. Türkiye’den sadece borç ödemesi adı altında çıkan kaynaklar, borç ve kredi adı altında ülkeye giren miktardan çok fazladır. Üstelik fazlasıyla ödediğimiz bu paraların, halkımıza ve ülkemize değil, para babalarına faydası dokunmaktadır.

Ülke üretimini gerçekleştirebilecek her türlü kaynağa sahipken, emperyalist ülkelerden her yıl milyarlarca dolar değerinde gereksiz ithalat yapıyoruz. Oysa Türkiye, her alanda kendine fazlasıyla yetecek bir ülkedir.

Her türden bağımlılık ilişkisine son verdiğimizde, zararlı çıkacak olan yalnızca sermaye sahipleri ve emperyalistler olacaktır. Ambargo uygulamalarının da hiçbir önemi olmayacaktır. Çünkü Türkiye, kendi kaynaklarıyla kolaylıkla kalkınabilecek bir ülkedir.

Yeter ki, kaynaklarımızı yağmalatmayalım!

18. GÜMRÜK BİRLİĞİ ANLAŞMASINA NEDEN KARŞISINIZ?

Gümrük Birliği anlaşması, bir devletin temel egemenlik göstergelerinden ve sınırlarını korumanın yanı sıra ülkedeki üretici güçleri geliştirmenin de bir aracı olan gümrük politikalarının bütünüyle emperyalist Avrupa Birliği'ne (AB) bırakılmasıdır.

1996'dan bu yana Gümrük Birliği ve uygulanan liberal ekonomi politikaları, ülkedeki sanayi üretiminin giderek daha fazla yabancı sermayenin kontrolüne girmesine, ülkenin en zengin üretim sektörlerinden biri olan tarımın ölçeğinin daralmasına, ülkenin dışa bağımlılığının artmasına ve ekonomik olarak daha kırılğan olmasına yol açmaktadır.

Ülke ihtiyaçları ve imkanları ile üretici güçlerin geliştirilmesine öncelik vermeyen bir gümrük ve dış ticaret rejimi, ülkenin kalkınmasının önündeki önemli engellerden birisi olarak görülmelidir.

19. AVRUPA BİRLİĞİ'NE UYUM SÜRECİ TÜRKİYE'NİN DEMOKRATİKLEŞMESİNE KATKIDA BULUNMADI MI?

Avrupa Birliği'nin temelinde, İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra ABD merkezli kapitalist dünya sisteminin sosyalist ülkelere karşı inşa edip desteklediği bir oluşum olduğunu biliyoruz. AB başından itibaren emperyalist bir projedir. Dönemsel krizlerle sarsılan ve tıkanan Avrupa sermayesi, krizi aşabilmek için sermayenin birliğine dayanan AB'nin kuruluşunu öngörmüştür. Bu tür ekonomik ve siyasal birleşmeler, özünde, halkların değil patronların çıkarlarının temsil edildiği üst birlikteliklerdir. AB düzenlemeleri, IMF, Dünya Bankası ve Dünya Ticaret Örgütü'nün dayattığı düzenlemelerle iç içe geçmektedir. AB ve kurumlarıyla bütünleşme sürecinin temel amacı, Türkiye'yi geri dönüşsüz bir biçimde uluslararası sermayeye, yani emperyalist-kapitalist sisteme bağımlı kılmaktır.

Büyük bölümü AKP iktidarı döneminde çıkarılan AB uyum yasaları çerçevesinde sosyal ve ekonomik haklar budanmıştır. Gözaltı sürelerinin kısaltılması, kadınların miras hakkına ilişkin düzenlemeler, idam cezasının kaldırılması gibi bazı iyileştirmeler göz boyamadan ibaret kalmıştır. Şimdi tüm bu başlıklarda geriye dönüş konuşulmaktadır. İş yasası değişiklikleri, sosyal güvenlik düzenlemeleri, kamu yönetimi reformu gibi başlıklar altında emekçilerin hakları gasp edilmiştir. Son olarak, yine "AB'ye uyum" gerekçeyle halkoyuna sunulacak yapılan anayasa değişiklikleri ile emekçilerin hanesine yeni kayıplar yazılmıştır.

AB üyeliğinin demokratikleşme değil, bir cehennem vaat ettiği son yaşanan ekonomik krizde komşumuz Yunanistan'ın başına gelenlerle görülmüştür. Üyelik sürecinin gerekleri doğrultusunda üretimi neredeyse sonlandırarak sanayisini, tarımını AB'ye emanet eden Yunanistan, büyük bir ekonomik çöküşle karşı karşıya kalmıştır.

20. TKH, NATO'YA NEDEN KARŞI?

İkinci Dünya Savaşı sırasında SSCB ile ABD, İngiltere, Fransa aynı tarafta Almanya ve müttefikleri İtalya ve Japonya'ya karşı savaşmaktaydı. NATO, savaşın hemen ardından, Batı Avrupa'da "komünizm tehlikesi"ni önlemek için ABD öncülüğünde kuruldu.

İngiltere, Fransa ve ABD kapitalist sistemle yönetilen ülkelerdi. Bu ülkelerde iktidarı elinde tutanlar, emekçiler değil, tersine çalışanları, emekçileri, işçileri sömüren sınıflar bloğuydu. SSCB'de ise emekçiler iktidardaydı.

Savaş sonrası Batı Avrupa'da, özellikle Fransa, Yunanistan ve İtalya gibi ülkelerde komünizmin prestiji hızla arttı. Komünist partiler iktidarın eşiğine geldiler. Kendi emekçi sınıfları tarafından iktidardan uzaklaştırılacaklarını düşünen Avrupa sermayesi ve temsilcilerinin yardımına ABD yetişti. Bu ülkelere ve Türkiye'ye komünist hareketlerin güç kazanmasını engellemek için finansal yardım yapıldı. Sadece finansal yardım elbette yetmeyecekti. Bir de askeri örgütlenme gerekiyordu. İşte NATO, batılı kapitalist ülkelerin SSCB'deki emekçi iktidarına ve kurulabilecek yeni emekçi iktidarlarına karşı oluşturduğu, sermaye iktidarlarının koruyucusu, emekçilerin düşmanı bir askeri ittifak olarak ortaya çıkmıştır.

Böylece, ABD, İngiltere, Fransa başta olmak üzere emperyalist ülkeler yeni bir saldırı ve savaş örgütü kurdular.

O günden bu yana NATO, sosyalizme, emekçi halklara karşı etkili bir suç makinesi olarak faaliyetlerini sürdürmektedir. NATO emperyalizmin dünya jandarmasıdır.

NATO, birliğe üye bütün ülkelerde “gladio” adıyla gizli kontrgerilla örgütleri kurulmasını sağlamıştır. Bu paramiliter yasadışı örgütler provokasyonlardan bombalamalara, suikastlardan cinayetlere kadar çok sayıda insanlık dışı suçun failleridir. Özellikle sol düşünceye ve hareketlere karşı kullanılan bu gizli örgütler, pek çok ülkede olduğu gibi Türkiye’de de birçok faili meçhul cinayetin arkasındaki temel güçtür. ABD güdümlü bu tip NATO örgütlenmelerinin yapıları değişse de hâlâ faaliyet gösterdikleri bilinmelidir.

NATO, iddia edildiği gibi bir savunma paktı değildir. 1990’ların başında SSCB çözülmüş, buna karşın NATO yok olmadığı gibi daha da saldırganlaşmıştır. Kapitalist sistemi kollamak, emperyalizmin egemenliğini korumak üzere kurulan bu pakt, görevine devam etmekte, tüm dünyaya yayılmakta ve sermayenin ve emperyalizmin egemenliği için bekçilik görevini canla başla yerine getirmektedir. NATO, kapitalist emperyalist sistemin yumruğudur ve bu yumruk giderek daha geniş bir coğrafyaya uzanmaktadır.

Sosyalizme karşı kurulan NATO, Sovyetler Birliği ve sosyalist blokun çözülmesi sonrasında da faaliyetlerini sürdürürken, emperyalizmin çıkarları doğrultusunda eskisine kıyasla bugün dünyanın çok daha büyük bir bölümünde askeri üsler bulunduruyor.

Emperyalist ülkelerin çıkarları doğrultusunda NATO’nun Afganistan’ı işgal etmiş olması, Libya’yı bombalaması ve bugün Suriye’de yürütülen savaş bu suç örgütünün saldırgan karakterinin en açıklayıcı örnekleridir.

21. NATO ÜYELİĞİ TÜRKİYE'NİN GÜVENLİĞİNİ SAĞLAMİYOR MU?

Türkiye, Kore Savaşı'nda bile bile feda edilen binlerce halk evladının kanı üzerinden 1952 yılında NATO üyesi yapıldı. Bütün iktidarlar tarafından da yıllarca Sovyetler Birliği'nin tehdit olduğu söylenerek NATO üyeliği savunuldu. Sovyetler Birliği'nin ne Türkiye ne de başka ülkeler üzerinde bir tehdit oluşturmadığı sosyalist blok çözüldükten sonra da görüldü.

Türkiye'nin NATO üyeliği kesinlikle halkın ve ülkenin değil, egemen sınıfların çıkarları ve güvenliği doğrultusunda alınmış bir karardır.

Üyelikle birlikte Türkiye, ordusunu NATO'nun emrine verdi. Üst rütbeli subaylar, kendilerinden çok daha düşük rütbede olan NATO, daha doğrusu, Amerikan subaylarının emrine girdiler. Eğitimden her türlü silah ve teçhizat teminine kadar her konuda NATO ve ABD'ye bağımlı hale geldik. ABD yardımına muhtaç bırakılmadığımız tek bir askeri alan kalmadı.

NATO'ya girmeden önce ABD ile askeri, ekonomik, siyasi alanlarda imzalanan ikili anlaşmaların sayısı NATO üyeliği sürecinde arttı. İkili anlaşmalar ve NATO üyeliği sonucunda ülkemizde, doğrudan ABD Savunma Bakanlığı Pentagon'a ya da NATO Komutanlığı'na bağlı askeri üsler açıldı.

Türkiye, günümüzde de NATO'nun taşeronluğunu sürdürmektedir. Kosova Savaşı'nda NATO'nun yanında yer almıştır. Afganistan'da NATO saflarında savaşarak Afgan halkına karşı suç işlemektedir.

Topraklarımızda ABD ve NATO'nun askeri üsleri varlığını sürdürmektedir. İncirlik başta olmak üzere, bu üslerde bulunan nükleer başlıklı silahlar ABD subaylarının denetimindedir. Bu üslerden havalanan ABD askeri uçakları, eskiden olduğu gibi, komşularımızın topraklarına askeri müdahalelerde bulunurken, ülkemizin güvenliği tehdit edilmekte, egemenlik haklarımız hiçe sayılmaktadır. Türkiye, bölgede ABD taşeronu, bağımlı bir devlet olarak yapayalnız bırakılmaktadır.

22. TÜRKİYE'DE ABD'İN VE NATO'NUN ÜSSÜ VAR MI?

Türkiye'de hem ABD'ye hem de NATO'ya tahsis edilmiş üsler bulunmaktadır. Bunun yanı sıra NATO üyeliği ve askeri işbirliği anlaşmaları çerçevesinde Türk Silahlı Kuvvetleri'nin (TSK) pek çok birimi, üssü ve olanağı da ABD ve NATO kullanımına açıktır.

ABD'nin bölgedeki en büyük üslerinden biri İncirlik'te bulunmaktadır. ABD Hava Kuvvetleri 39. Ana Jet Üssü burada konuşlanmıştır. ABD, komşumuz Irak'ı işgal ederken İncirlik Üssü'nü aktif biçimde kullanmıştır. İncirlik'te ayrıca NATO'nun bölgedeki en büyük depo üssü de bulunmaktadır. İncirlik Üssü aynı zamanda NATO üyeliği çerçevesinde, Türkiye'ye yerleştirilen nükleer bombaların bulunduğu yerdir.

ABD'de yayımlanan Atomic Scientist Dergisi ABD'nin halen Avrupa'da bulundurduğu atom bombalarının dökümünü vermiştir. Buna göre Almanya, Belçika, İtalya, Hollanda ve İngiltere'de 390, İncirlik Hava Üssü'nde 90 adet B-61 tipi atom bombası bulunmaktadır. Bu bombaların kullanılması konusundaki son karar ABD'ye aittir.

Atom bombalarının ülkemizdeki varlığı, tüm bölge halkları üzerinde büyük bir tehdittir ve Türkiye'yi öncelikli hedef haline getirmektedir.

2017 yılında İncirlik üssündeki eski tip nükleer bombaların modern ve daha güçlü (Hiroşima'ya atılanın dört katı) termonükleer bombalarla değiştirildiği ve sayısının 50 civarında olduğu yine basına yansıyan bilgiler arasındadır.

ABD'nin Türkiye'deki bir başka önemli üssü ise Malatya Kürecik'teki füze savunma radar üssüdür. Bu radar üssü ABD'nin yıldız savaşları projesi kapsamında balistik füze-leri tespit ve havada iken imhasını öngören birbiriyle ve uydularla irtibatlı radar ağlarına bağlıdır.

Kürecik radar üssü özellikle İran'a ve Rusya'ya yönelik,

İsrail'deki aynı tip iki radarla ve Almanya Ramstajn Üssü'ndeki ana merkezle irtibatlı bir radar üssüdür. Türkiye'nin hava savunmasından çok İsrail ve ABD'nin hava savunmasına hizmet eden bir sistemdir.

Türkiye'de İncirlik ve Kürecik dışında da NATO üsleri bulunmaktadır. Ülkemizdeki en büyük askeri havaalanı olan Afyonkarahisar Askeri Havaalanı aynı zamanda NATO tarafından "ana jet bakım üssü" olarak kullanılmaktadır ve NATO'nun en büyük ikinci havaalanıdır.

İzmir Çiğli Hava Üssü, NATO'nun Türkiye'deki en eski üslerinden biridir ve 2004'te NATO'nun güneydoğu karargâhı Napoli'den İzmir'e taşınmıştır. 2006 yılında da ABD 16. Hava Filosu Almanya'dan alınarak yine buraya yerleştirilmiştir.

23. TKH, “GÜÇLÜNÜN YANINDA YER ALAN BİR DIŞ POLİTİKA İZLEMENİN TÜRKİYE’Yİ DE GÜÇLENDİRİR” TEZİ HAKKINDA NE DÜŞÜNÜYOR?

Türkiye, NATO üyeliği başlangıç kabul edilirse, 70 yıla yakın süredir “süper güç” olarak kabul edilen ABD’nin yanında yer alan bir dış politika izlemektedir. O tarihlerden beri de Türkiye halkının çıkarlarını gözetmek yerine emperyalist ülkelerin çıkarları için bekçilik yapılmaktadır. Bu durum uzun yıllar Türkiye’nin neredeyse tüm komşularıyla sorunlu olmasına yol açmıştır. Bugün de aynı politikalar ülkemizi bütün komşularla düşmanlık noktasına kadar getirmiştir.

Türkiye, geçmişte, Sovyetler Birliği’ne karşı emperyalizmin “ileri karakolu” görevini üstlenmiştir. Daha da tuhafı, aynı ittifak içerisinde yer alan bir başka NATO üyesi Yunanistan’a karşı sürekli teyakkuz durumu devam ederken, yüksek silahlanma harcamalarının en önemli kalemleri arasında bu komşumuz yer almıştır. Komşularına karşı sürekli silahlanma ihtiyacı bir ülkeyi güçlendirmez, zayıflatır. Türkiye, onlarca yıldır çok önemli kaynaklarını toplumsal gelişmeyi sağlamak için değil, silahlanmak için harcamıştır.

Bugün emperyalizmin yanında yer alan Türkiye büyük maliyetler ödemektedir. Irak’ta yaşanan gelişmelerin ülkemize getirisi olmamıştır. Suriye’de yaşanan iç savaşın ülkemize büyük maliyetleri olmuş, yaşanan katliamlar ve milyonlarca Suriyeli sığınmacı ülkemizin büyük bir sorunu haline gelmiştir. “Güçlünün yanında duran” bir dış politika anlayışı, aslında emperyalizmin taşeronluğundan başka bir şey değildir. Ülkemiz bugün, emperyalizmin çıkarları doğrultusunda bir savaşın eşliğine gelirken, Ortadoğu’da cihatçı terörizmin de hamisi konumundadır.

TKH, Türkiye’nin ancak emekçilerin çıkarları doğrultusunda bağımsız ve onurlu bir dış politika ile güçlenebileceğini söylemektedir.

24. BÜTÜN DÜNYA ÜLKELERİ KARŞILIKLI BAĞIMLI DEĞİL Mİ? KÜRESEL BİR DÜNYADA BAĞIMSIZLIK MÜMKÜN MÜ?

Ülkelerin karşılıklı ilişki içinde olması ile bağımlılık bir ve aynı şey değildir. Emperyalist-kapitalist bir dünyada yaşıyoruz. Büyük kapitalist devletlerin egemenlik sürdüğü, dünya pazarını yönettiği, enerji kaynaklarına el koyduğu ve askeri ağırlığının olduğu bir tabloyla karşı karşıyayız. Böylesi bir tabloda eğer ülkeniz kapitalist ise karşılıklı ilişki değil, emperyalizme bağımlı bir ilişki biçimi mevcuttur.

Emperyalist-kapitalist sistemin dış politikası çıkarlar üzerine kuruludur. O yüzden karşılıklı ilişki yerine çıkarların elde edilmesi üzerine kurulu bir güç politikası, yani egemenlik ilişkisi, dış politikanın temel belirleyenisidir.

Küreselleşme; emperyalizmin, dünyaya egemenliğini kabul ettirmek ve bunun normal olduğunu dayatmak için icat ettiği bir kavramdır. “Küreselleşen dünya” ile kastedilen aslında serbest piyasa ekonomisinin sınır tanımaksızın yayılması ve bunun bütün dünya ülkelerine dayatılmasından başka bir şey değildir. Tam da bu nedenlerle eğer kapitalist iseniz bağımlılık kaçınılmaz oluyor. Bağımsızlığın ve egemenliğin tek yolu kapitalist sistemden kurtulmaktır. Bunun dünyada ve tarihte örnekleri vardır. Ülkemizin kaynakları yeter. Ülkemiz bağımsız bir ülke olarak, dünya devletleriyle onurlu bir ilişkiyi pekala kurabilir.

25. TKH, TÜRKİYE’NİN İÇE KAPANMASINI MI SAVUNUYOR?

Hayır. Türkiye, sosyalizmi kurarak emperyalist kampı terk ettiğinde, komşularından başlayarak bütün dünya halklarıyla eşitlik zemininde bir ilişki kurma olanağını yakalayacaktır. Diğer halkların da aynı bağımsızlık ve sosyalizm yoluna girmeleri durumunda ise gerçek bir uluslararası dayanışma serpilip boy atacaktır. Ülkeler arasındaki ilişkilerde egemenlik, üstünlük kurma, daha fazla kazanç sağlama gibi konumlanmalar sömürü düzeninden türemektedir. Sömürüye son vermiş halklar arasında gerçek bir entegrasyon tesis edilecektir. Geçmişte yaşanan reel sosyalizm döneminde bu ilişkilerin ilk örneklerine rastlamak pekala mümkündür. Biz daha gelişkinini yaratacağımıza güveniyoruz.

Bugün emperyalist sistemin alternatifi ise Türkiye’nin doğuya yönelmesi değildir. TKH sömürünün her türlüsüne karşıdır. Rusya, Çin gibi ülkeler, ABD, NATO, AB gibi saldırgan emperyalist politikalar sürdürmüyor olsalar da zorunlu olarak egemenlik arayışında olan kapitalist ülkelerdir.

Ülkemiz, komşularıyla barış içinde yaşayabilecek, emperyalizmin saldırganlığına ortak olmayan bir dış politikayla birlikte kalkınmış bir ülke haline gelebilir.

Örnek verecek olursak, bağımsız bir dış politikaya sahip olsaydık, ülkemiz cihatçı terörün kurbanı haline gelmezdi. Bu yüzden Türkiye’nin emperyalizmle bağlarını koparması onun içe kapanmasını değil, uluslararası ilişkilerinde barışçı ve onurlu tutumuyla bütün halklar için zararları önleyecek bir ülke olmasını sağlar.

26. TKH, ORTADOĞU'DA VE SURİYE'DE YAŞANANLARI NASIL DEĞERLENDİRİYOR?

Emperyalizm, Sovyetler Birliği dağıldıktan sonra “yeni dünya düzeni” adıyla büyük bir saldırıya girişti. Yıllarca yeşil kuşak projesiyle gericileri destekleyen emperyalizm, 11 Eylül saldırısı sonrası El Kaide terörünü bahane ederek Afganistan’ı işgal etti. Arkasından kimyasal silah bahanesiyle Irak işgali geldi. İşgalin ardından ise Irak’ta kimyasal silahın olmadığı, bunun sadece bir bahane olduğu görüldü.

Bugün Irak halkı hâlâ iç savaş koşullarında yaşamakta, ülke üçe bölünmüş bir şekilde ayakta kalmaya çalışmaktadır. ABD’nin Irak’ı işgal etmesi bugün dünyanın başına bela olan cihatçı dinci terörün büyümesine imkan sağlayarak, İŞİD’i ortaya çıkarmıştır.

AB emperyalizmi ile birlikte Yugoslavya’nın parçalanması ve bombalanmasını izledik. Buna, bazı eski sosyalist ülkelerin tek tek emperyalizm tarafından ele geçirildiği bir süreç eşlik etti.

“Arap Baharı” adıyla bazı Arap ülkelerinde başlayan eylemler, emperyalizm tarafından kullanılarak bir dizi Arap ülkesinde gizli-açık operasyonlar gerçekleştirildi. Emperyalizm tarafından bombalanan ve yok edilen Libya’da bugün karışıklık hâlâ sürmekte, aşiretler savaşı ve cihatçı terör devam etmektedir.

Mısır’da, Tunus’ta, Libya’da sözde demokratikleşme adına ortaya çıkan bu gelişmeler, her nedense krallıkla yönetilen bazı Arap ülkelerinde hiç karşılık bulmadı. Suudi Arabistan gibi ülkeler emperyalizm tarafından hep korundu.

Bu operasyonların bir ayağı ise Suriye oldu. Emperyalizm aynı senaryoyu, meşru yönetimini diktatörlük ilan ederek Suriye’de sahnelemeye kalkışmış, ülke içinde dinci örgütleri doğrudan veya taşeronları aracılığıyla eğitip silahlandırmış ve katliamlara ön ayak olmuştur.

Bu operasyon bölge ülkeleri eliyle yönetilmiş, cihatçı örgütler ise tetikçi olarak kullanılmıştır. Suudi Arabistan, Katar ve Türkiye, ABD’nin yanında bu operasyonun parçası olmuştur. Dünyanın bir dizi ülkesinden cihatçı terör grupları Suriye’ye taşınmış, para ve silah yardımı yapılmış, sınırlar açılmıştır. Cihatçı terör örgütleri ise Suriye’nin parçalanması için vahşice katliamlara girişmişlerdir.

Bugün Ortadoğu’da ve Suriye’de yaşananlar, emperyalizmin bölgeye müdahalesidir. Amaç Irak ve Suriye’nin parçalanması, İsrail’in güvenliğinin alınması, petrol ve doğal gaz kaynaklarına el konmasıdır.

Türkiye’de AKP iktidarı tam da bu proje doğrultusunda “ılımlı İslâm” adıyla iktidara getirilmiştir.

27. ARAP BAHARI İLE DİKTATÖRLER GİTMEYİ Mİ?

Diktatör suçlaması emperyalizm tarafından propaganda edilmektedir. Dünyanın birçok ülkesinde baskıcı rejimler varken emperyalizm, boyun eğdirmek istediği ülke yönetimlerine bu suçlamaları yönelterek, gizli veya açık operasyonlarına meşruiyet kazandırmak istemektedir. İşine gelen hükümetlere “stratejik müttefik”, işine gelmeyen hükümetlere “diktatör rejimleri” nitelendirmesiyle kamuoyu yaratmaktadır.

Arap halklarının yaşadığı rejimleri savunma konumunda değiliz. Ancak bu rejimlerin yıkılması sonrasında kurulan yönetimler Arap halkları için çok daha kötü sonuçlar doğurmuştur.

Kaddafi'nin ortadan kaldırılması Libya'nın özgürleşmesine değil, yıkımına neden olmuştur. Saddam Hüseyin'in öldürülmesi, Irak'ın kurtuluşuna değil işgaline ve bölünmesine sebep olmuştur. Burada isimlerin önemi yoktur. Emperyalizm, Saddam Hüseyin yönetimi ile işbirliği yaptığı dönemlerde bir sorun yokken, sonrasında bağımlılığın artmasına karşı önüne engel çıkaranları savaş ve katliamlarla ortadan kaldırmıştır. Bugün de aynı yalan Suriye'de Beşar Esad için sürdürülmektedir. Burada emperyalizmin amacı, gerekirse sınırlarını yeniden çizerek bu ülkeleri egemenlik altına almaktır. Ortadoğu'daki mevcut yönetimlerin niteliği başka bir şey emperyalizmin bu ülkelere müdahalesi başka bir şeydir! Emperyalizmin demokrasi götürdüğü büyük bir yalandır. Emperyalizmin hedefi, doğal kaynakların kontrolü, pazarı ele geçirmek ve kendisine bağımlı yönetimler kurmaktır. Krallıkla ve gericilikle yönetilen Körfez ülkeleri söz konusu olduğunda emperyalizmin demokrasi derdinin olmadığı yeterince açıktır.

28. TKH, KIBRIS SORUNUNDA NASIL BİR TUTUM ALIYOR?

Kıbrıs, Osmanlı'nın egemenliğinden çıktıktan sonra, 1950'lere kadar çeşitli din, mezhep, köken ve dilden insanın bir arada yaşadığı bir İngiliz sömürgesiydi. Sömürgeciliğin sonunun yaklaştığını fark eden egemenler en önemli iki topluluğu birbirine düşürme yoluna girdiler.

Kıbrıs sorununun temelinde yatan, bu kadar önemli bir coğrafyada bağımsız, anti-emperyalist, ilerici bir devletin oluşmasını önleme çabasıdır.

Sorun Kıbrıslı Rumlar ve Kıbrıslı Türkler arasında değil, Kıbrıs halkıyla, onun kendi kaderini eline almasını sabote eden emperyalistler arasındadır.

Milliyetçilerin emperyalizme karşı oldukları zannedilir. Oysa çoğunlukla egemenler işbirlikçiliklerini milliyetçi demagojiyle gizlerken, ulusal çatışmalardan emperyalistler yarar sağlar. Yunan ve Türk milliyetçiliği Kıbrıs sorununda emperyalizmin suç ortağıdır.

TKH, Rum ve Türk Kıbrıslıların çoğunluğunun arzuladığı gibi birleşik bir Kıbrıs'tan yanadır. Bu doğrultuda yabancı askerler çekilmeli, Britanya üsleri kapatılmalı, adaletin ve eşitliğin hüküm süreceği bir ülke yeniden kurulmalıdır.

Ada halkının bunu gerçekleştirebilmesi için Türkiye ve Yunanistan'ın ilerici, anti-emperyalist, halkların kardeşliğinden yana güçlerinin el ele vermeleri, Kıbrıslıları desteklemeleri, dış müdahale ve provokasyonlara duvar örmeleri gerektiği açıktır.

29. RUSYA EMPERYALİST BİR ÜLKE MİDİR? TKH'NİN RUSYA'YA BAKIŞI NEDİR?

Rusya SSCB çözüldükten sonra kapitalist sisteme geçen kapitalist bir ülkedir. Rusya'da egemen sınıfların diğer kapitalist ülkelerdeki gibi hırslı ve saldırgan olduğu, sömürü ilişkileriyle birlikte emekçi sınıflara dönük baskının sürekli olduğu bir gerçektir. Bunun yanı sıra, yeni pazar ve hammadde kaynaklarına ulaşmak, sınır ötesi yatırımlara yönelmek için askeri, siyasi ve toplumsal kaynaklarını seferber ettiği de açıktır. Ukrayna, Suriye gibi ülkelerdeki askeri varlığını bu arayıştan bağımsız düşünmemek gerekir.

Rusya, belli büyüklükteki bütün kapitalist ülkeler gibi emperyalistleşme eğilimi içinde olan bir ülkedir. Ancak, siyasi, ekonomik, askeri, ideolojik ve kültürel açıdan bütünlüklü bir emperyalist güç olarak bugün için tanımlanamaz.

Bugün Rusya'nın ABD saldırganlığı karşısında bir güç olduğu, ABD ve batılı emperyalist güçlere Suriye, Irak ve Ukrayna gibi coğrafyalarda karşı durduğu ve zaman zaman köşeye sıkıştırdığı bir gerçektir. Böyle bir durumda komünistler her iki tarafa da eşit mesafede olmak gibi bir ilkeyle hareket edemez. Ancak, bakmamız gereken, bölgedeki ilerici ve devrimci güçlere alan açacak ve işçi sınıfının çıkarlarına zemin oluşturacak konumdur. Doğaldır ki, burada başa konulacak temel olgu emperyalizme karşı duruştur.

TKH, herhangi bir uluslararası gücün çıkarı için emekçi sınıfların çıkarlarını gözetmekten ve savunmaktan vazgeçilemeyeceğini savunur. Bu nedenle, emperyalizme yalnızca "ulusal" açıdan bakarak işçi sınıfı ve emekçilerin çıkarları göz ardı edilemez. Kapitalist sınıfların çıkarlarına karşı emekçilerin ortak mücadelesini savunur.

30. TÜRKİYE, EMPERYALİZME KARŞI ÇİN VE RUSYA İLE İTTİFAK YAPSA İYİ BİR ÇIKIŞ YAKALAYAMAZ MI?

Rusya ve Çin gibi bazı güçlü ülkelerin başta ABD olmak üzere emperyalizmin kimi girişimlerini engelleyici, ertele-yici adımları olduğu kabul edilse de bu ülkelerin konum-larıyla ilgili göz önünde bulundurulması gereken önemli başka özellikler vardır.

Bu ülkeleri asıl harekete geçiren, kendi sermayeleri için dünya pazarlarında yer edinmek, bölgesel güç alanları oluşturmaktır. Yani, dünya ölçeğinde emek sömürsün-den daha fazla pay kapmaktır. Bu nedenle adımlarını sü-rekli ve tutarlı bir “anti-emperyalist çizgi” olarak görmek mümkün değildir.

Çin, kendi emekçilerini düşük ücretlere mahkum etmekte, hatta sermaye karşısındaki örgütlenmelerini baskı altına alabilmektedir. Yani kapitalist sömürü düzenini sürdüren ülkedir.

Bu ülkelerin “ABD emperyalizminin önünü kesici” politi-kaları, başka emperyalist ülkelerle uzlaşma arayışları ile birlikte kendi ülkelerinin ucuz iş gücünü pazarlamayı ve başka ülkelere sermaye ihraç etmeyi de içeren adımlarla paralel yürümektedir. Çin de, tıpkı Rusya gibi belli bir bü-yüklükteki her kapitalist ülke gibi emperyalistleşme eğilimi içinde olmasına rağmen, bugün emperyalist saldırganlığın baş aktörü olarak tarif edilemez.

TKH, Çin ve Rusya ile ittifak yaparak bir çıkış yakalamak gibi halklara ve emekçi sınıflara yönelik başka bir sömürü ve saldırganlık konumu alma anlamına gelecek yaklaşımları reddeder.

TKH, Türkiye'nin komşularıyla barış içinde yaşayabileceği, emperyalizme ve başkaca herhangi bir saldırganlığa ortak olmayan bağımsız bir dış politikayı hayata geçirecektir.

31. TKH, İKTİDARA GELDİĞİNDE EMPERYALİZME KARŞI HANGİ ÖNLEMLERİ ALACAK?

TKH, ülkemizin emperyalist ülkelerle yaptığı bütün bağımlılık anlaşmalarına son verilmesi gerektiğini savunmaktadır.

ABD ve NATO üsleri kapatılacaktır. Yurt dışındaki Türk askerleri geri çağrılacaktır.

Avrupa Birliği'ne yapılan tam üyelik başvurusu geri çekilecek, bağımsız ve ülke yararına ekonomik politikalar uygulanacaktır.

NATO ve AB üyesi ülkelerle veya bu kuruluşların yandaşı olan ülkelerle ve İsrail'le askeri anlaşmalar iptal edilecektir.

Bu ilişkilerin Türkiye'nin güvenliği için yararlı olduğu iddiası tamamen yalandır. Tersine, günümüz Ortadoğu'sunda batılı ittifakların içinde olmak komşu halklarla düşman olmak anlamına gelmektedir. Ülkemizdeki Amerikan ve NATO üslerinin bölgedeki savaş ve işgallerde nasıl kullanıldığı bilinmektedir. Bugün bu ittifaklar ve üsler, Türkiye'yi İran ve Rusya gibi komşularıyla karşı karşıya bırakmış, hedef haline getirmiştir. Emperyalist ittifaklar halkımızın güvenliğini her anlamda tehdit etmektedir.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

**FABRİKALAR, TARLALAR,
SİYASİ İKTİDAR
HER ŞEY EMEĞİN OLACAK!**

32. PATRONLARIN HEPSİ KÖTÜ MÜDÜR? TKH NEDEN PATRONLARA KARŞI?

Hangi alanda olursa olsun, bir üretimin yapılabilmesi için gerekli araçların sahibi olan, onların mülkiyetini elinde bulunduran kimseye “patron” diyoruz. Bu kişiler, o araçları kullanıp üretim yapmaları için başka insanların çalışmasına ihtiyaç duyar ve onların emek güçlerini belirli bir ücret karşılığında kiralar. Nedeni çok basittir: Birincisi, o araçlar durduk yerde hiçbir işe yaramazlar, ikincisi, patron dediğimiz kişi, o araçları kendisi kullanıp herhangi bir şey üretemez. Patronun emek güçlerini kiraladığı işçiler, üretimi gerçekleştirir. Yarattıkları değer küçük bir kısmını işçilere ücret olarak veren patron, bu değer çok büyük kısmına da kendisi için el koyar. İşte bizim sömürü dediğimiz şey, işçilerin ürettiği artı-değere patron tarafından el konulmasıdır.

Kısaca anlattığımız bu durumun, yani sömürünün, kabul edilmemesi gerektiği ve pek çok kötülüğün de kaynağı olduğu bellidir. Ama bunun patronun iyi ya da kötü insan olması ile bir ilgisi yoktur. Diyelim, herhangi bir patron, fakirlere yardım ediyor olsa, hayvanları sevse, acı olaylar karşısında iki gözü iki çeşme ağlamadan duramasa, kısıcası onu tanıyanlar tarafından genellikle iyi bir insan olarak kabul edilse bile, “ben bu sömürüden vazgeçeyim” diyemez. Çünkü o zaman, kârını devam ettiremez, kendisi de patron olmaya devam edemez.

TKH'nin patronlara düşmanlığı bizzat o kişilerle ilgili değil, sömürü ilişkileri içinde ortaya çıkan ve patronların içinde var olduğu sınıfla ilgilidir. TKH, sermaye sınıfına düşman olduğu için patronlara karşıdır.

33. PATRONLARIN DİLİNDEN DÜŞMEYEN “HEPİMİZ AYNI GEMİDEYİZ, FEDAKARLIK YAPMALIYIZ” SÖZÜ NE ANLAMA GELİYOR?

Özellikle kriz dönemleri, patronların kârlarının azalmasından korktukları dönemlerdir. Kriz dönemlerinde de kârlarını düşürmemek, artırmak isterler. Patronlar kriz dönemlerinde kazanmak için yeni pazarlar yaratmak dışında, en fazla işçilerin haklarına el koyarak kârlarını artırır. Ücretlerin düşürülmesi, hatta aylık ücretten vazgeçilerek çalışılan gün sayısı ile orantılı ücret verilmesi, sipariş yoksa üretimin durdurulması ve durdurulan gün sayısı ile orantılı olarak sosyal güvenlik primlerinin yatırılmaması, işçilerin işten çıkarılması, istihdamın daraltılması gibi uygulamaları gündeme getirirler. Eğer bunları yaparlarsa işletmenin yaşayacağını, işçilerin de kendisinin de kazanmaya devam edeceğini söyleyerek, işçilerin “fedakârlık yapmasını”, ücretleri düşürüldüğünde seslerinin çıkmamasını, işten atıldıklarında haklarını aramamalarını isterler. Patronlar “Hepimiz aynı gemideyiz, batarsak birlikte batacağız” diyerek işçileri daha az ücrete, daha zor koşullarda çalışmaya razı etmeye çalışır. Krizin sorumlusu işçilermiş gibi, bütün yükü işçilerin omuzlarına yıkarlar.

Oysa gerçekler farklıdır. İşçilerle patronlar aynı gemide değil, aynı tarafta bile bulunmazlar. Çünkü birinin çıkarına olan, diğersinin zararınadır. Sınıfsal ilişkinin gereği olan bu kural asla değişmez. Patronlarla işçiler arasında uzlaşmaz bir çelişki vardır.

Hepimiz aynı gemideyiz lafıyla patronlar, işçileri kendi çıkarlarına ikna etmeye çalışırlar. Bu işçileri teslim alma çabasıdır. Oysa tablo açıktır. Hiçbir zaman patronlarla aynı gemide olmadığını fark eden işçi, teslim alınamayacak, hakkını arayacaktır.

34. EKONOMİK KRİZLER SİYASETÇİLERİN KÖTÜ YÖNETİMİNDEN Mİ KAYNAKLANIYOR?

Kapitalizm, üretim araçlarının özel mülkiyetine ve ücretli emeğin sömürülmesine dayalı bir yapıya sahiptir. Üreticiler pazara, kimin kullanacağı önceden bilinmeyen meta olarak sunulur. Her şey kapitalist pazarda alınıp satılır bir metadır. Bu pazarın düzenleyicisi, planlayıcısı yoktur. Daha fazla kâr elde etmek temel amaçtır. Kâr oranlarındaki değişimler, bütün sistemi belirler. Rekabet vardır. Rekabet, ekonominin değişmez parametrelerinden biridir. Pazarın bu düzensiz, karmaşık, rekabetçi yapısı kapitalizmin işleyiş yasaları ve temel eğilimleri ile birlikte yalnızca krizlere yol açabilir.

Örneğin, ortaya çıkabilecek tıkanıklıkları hesaba katmaksızın, üretimin artması her zaman kârın artması anlamına gelmeyecektir. Bu durumda, sermaye birikim süreçlerinde tıkanıklıklar oluşmaya başlar. Sermaye kendisini geliştirmeye çalıştıkça kapitalist işleyişin doğasından gelen engeller ile arasında sürekli bir çatışma söz konusudur. Bu çatışma, bazen çok derinleşmekte, bazen daha hafif atlatılmaktadır. Kapitalizm, tarihsel olarak sürekli yükselen bir çizgide ilerleyemez. Her biri 25-30 yıl süren genişleme ve daralma evreleri birbirini izler. Kapitalist ekonomi inişli çıkışlı bir biçimde ilerler. Yani kapitalizmin krizi yapısaldır.

Siyasi iktidarların uygulamaları krizin zaman zaman derinleşmesine neden olurken, tek başına krizi aşmaya yetecek önlemler içeremez.

Bu nedenle, ekonomik krizleri yalnızca siyasetçilerin kötü yönetimine bağlamak yanlıştır. Kapitalizm doğası gereği krizlere mahkumdur. Siyasetçiler bu krizlerin nasıl yönetileceğini, daha doğru bir ifadeyle, bu krizlerde sermayenin iktidarını nasıl devam ettireceklerini ve bu krizlerin maliyetini işçilere ne şekilde ödeteceklerini düşünürler.

35. AKP, DÜNYADAKİ SON KRİZDEN TÜRKİYE'Yİ KORUDU MU?

2008 yılında başlayan kriz ilk olarak ABD'de çıktı ve hızla dünyaya yayıldı. Bu krizle beraber, bir yıl içinde dünyadaki toplam gayri safi hasıla yüzde 4-6 oranında düşerken, gelişmiş ülkelerde sanayi üretimi yüzde 15-25 oranında geriledi.

2008 krizinin toplam etkisi 10 trilyon dolardan, yani o günkü dünya ekonomisinin altıda birinden fazla olurken, aynı dönem dünya ticareti ise yüzde 20'nin üzerinde daraldı. Kapitalizmin ekonomistleri dahi 2008 yılında başlayan ekonomik krizi 1929'dan bu yana görülen en büyük kriz olarak adlandırdı.

Krizin etkileri ve dünya ekonomisini şekillendirmesi bugün de sürüyor. Emperyalist merkezlerin "kriz geçti" söylemlerine karşın, bu merkezler arasındaki güç dağılımı giderek değişiyor. Krizden itibaren borç olgusu artık tartışılmaz hale geldi. Emperyalizmin merkezlerinde kriz öncesinde, toplam borç miktarı gayri safi hasılanın yüzde 72'sini oluştururken, bugün yüzde 106'ya dayandı.

Toplam gayri safi hasılanın yıllık değişmez hızı kriz öncesine göre gerilerken, ABD, AB, Japonya, Kanada gibi emperyalist merkezlerin dünya ekonomisi içindeki payı yüzde 69'dan 60'a geriledi.

Türkiye ekonomisi dış kaynağa bağımlı olduğu için dünya üzerindeki gelişmelerden dolaysız bir biçimde etkilendi. Pek çok sektörde üretimin Avrupa ile yapılan ticarete bağlı olması ve Avrupa ülkelerinin krizden etkilenmesi

nedeniyle Türkiye ürettiklerini satamaz, dahası bu sektörlerde üretim yapamaz hale geldi.

Krizin ülkeye teğet geçeceğini ifade eden dönemin Başbakanı Erdoğan, kriz döneminde artan işsizlerin sayısını önemsemedi. İşsizlik oranı kriz döneminde resmi olarak yüzde 16'ya, geniş tanımlı işsizlik oranı ise yüzde 25'e yükseldi. 2008'deki şok dalgasının ardından işsizlik gerilerken, Ağustos 2018 itibariyle resmi olarak yüzde 11,1, geniş tanımlı olarak ise yüzde 18 olarak ölçüldü. Kriz döneminde işçilerin ücretlerinde de gerileme yüzde 15'leri geçti. Bugün dahi işçi ücretleri 1998 seviyesinin altında bulunuyor.

Öte yandan AKP, patronları ve onların servetlerini korumak için çeşitli uygulamalar gerçekleştirdi. Bu uygulamaların başında işçilere harcanması gereken fonlarda biriken paralar, patronlara hibe edildi. Patronlar için vergi muafiyetleri getirildi, teşviklerle patronların harcamaları daha da azaltıldı. Tüm bu uygulamaların sonucunda ise şirketlerde kâr patlamaları yaşandı. AKP işçinin cebinden alıp patronların cebini doldurarak krizi onlar için fırsata çevirdi. İşçilere daha az ücretle, daha uzun sürelerde çalışmak düştü. İşçilerin çalışma koşulları daha da kötüleşti.

AKP dünyada yaşanan son krizden Türkiye'yi değil, patronları korumaya çalıştı. Krizden en çok etkilenenler ise işçiler oldu, kriz AKP sayesinde Türkiye işçi sınıfını vurdu.

36. TKH, AKP’NİN 2008 KRİZİNDEN SONRA DİLLENDİRDİĞİ “EKONOMİYİ DÜZELTTİK, KRİZİ ATLATTIK” GİBİ İDDİALARI HAKKINDA NE DÜŞÜNÜYOR?

AKP, Türkiye ekonomisini özelleştirmeler ve yabancı sermayeyle uyum sayesinde gerçekten de “dönüştürmüştür.” Ancak ülkenin piyasa ilişkilerine daha açık hale gelmesinden, daha büyük miktarlarda paranın piyasada dönmesinden, toplumun geneli yarar sağlayacak diye bir kural yoktur. Türkiye ekonomisinin “büyümesi”, halkımızın daha fazla sömürülmesine olanak veren bir ortamın şekillenmesi anlamına gelmiştir.

AKP 2008 krizine kadarki yıllarını uluslararası sermaye akışına borçludur. Bu borç ise, devletin emekçilerin vergileriyle kurduğu ekonomik kuruluşlarının tamamının elden çıkartılması yoluyla halk tarafından ödenmiştir!

Ancak bu yetmemiş ve Türkiye dünya krizinden ağır biçimde etkilenmiştir. Krizin ilk dalgasında küçülen ekonomi, eskisinden çok daha fazla dış dünyanın iki dudağı arasındadır. Öte yandan dünya krizi atlatılmış olmaktan uzaktır ve ülkemiz son derece kırılıp bir durumdadır.

Tayyip Erdoğan’ın “IMF’ye borçları kapattık” böbürlenmesi manasızdır. Türkiye’nin toplam dış borcu AKP iktidarı altında katlanmışken, borçlar devlet tarafından alınmak yerine özel sektöre kaymışken bu böbürlenme tamamen demagojiden ibarettir. Kaldı ki, emperyalistlere yapılan ödeme yine emekçi halkın cebinden çıkmaktadır. TKH borçların ödenmesinden değil, bu sömürü çarkının kırılıp atılmasından, yani borçların lağ-

vedilmesinden yanadır.

Bu arada sağlık, eğitim gibi ticarete konu olmaması gereken temel gereksinimler piyasalaştırılmıştır. Sıra kentlere ve doğaya gelmiştir. Her sokakta, her meydanda gözürant arayan AKP, insanların yaşam alanlarına saldırmakta, kentsel dönüşüm güzellemesi ile emekçiler göçe zorlanmakta, yoksullaştırılmaktadır. Bu değirmenin suyunun fazla uzun süre akmayacağı da açıktır.

Türkiye yalnızca kamu kontrolündeki sanayisini yitirmemiş, özellikle AB'nin ortak tarım politikası uygulamaları nedeniyle tarımda da büyük bir çöküntüye uğramıştır.

Böyle bir ülkenin dünya gücü olma iddiası ciddiye alınabilir mi?

Bütün ekonomisi bağımlı hale gelen, dış politikada ise "hayaller gören" bir iktidarın "dünya gücü" olma iddiaları gerçeğin saklanmasından öte bir şey değildir. Gerçek ise son 20 yılda ekonomisi talan edilmiş, bağımlılığı artmış bir ülkedir. Bu talanın ne denli bağımlı bir ekonomi yarattığı, on yılın ardından emperyalist merkezlerle girilen ilişkilerin yeni bir krize neden olması ile görülmüştür. AKP 2008 krizini atlatmak bir yana, krizden sonraki hamleleriyle 2018 krizinin de altyapısını hazırlamıştır. Türkiye ekonomisi, sermaye sınıfının elinde krizlerden kurtulamayacak bir noktaya gelmiştir.

37. KRİZİN SEBEBİ FAİZ LOBİSİ Mİ YA DA DIŞ GÜÇLERİN OYUNU MU?

Türkiye, adı konulmamış ama herkesin kabul etmek zorunda kaldığı ağır bir ekonomik kriz yaşıyor. Yaşanan krizin etkisi sadece ekonomiyle sınırlı değil. Krizin bir diğer etkisini sosyal yaşamda da görüyoruz. İşsizlik, yoksullaşma, geçim sıkıntısı, gençlerin ülkeyi terk etme isteği ve genel bir geleceksizlik duygusu toplumu esir almış durumda. Dolayısıyla herkesin üzerinde tartıştığı krizin bir açıklaması gerekiyor.

İktidar cephesinden bu krizin nedeni faiz lobisi ve dış güçlerin ekonomik yaptırımı. 20 yılı aşkın bir süredir iktidarda bulunan AKP iktidarı, krizin sorumlusu olarak “faiz lobisini” ve dış güçleri işaret ediyor. Sanki kendisi “faiz lobisinin” bir parçası değilmiş gibi ya da yıllarca memleketin kaynaklarını “dış güçlere” peşkeş çekmemiş gibi.

Bugün sermaye sınıfı bir bütün olarak finansın ve onun tüm araçlarının (faiz, borsa, bono, katılım bankacılığı vs.) kullanıcısıdır. Sermaye sınıfı paradan para kazanmayı amaç haline getirmiştir. Faiz, tüm parasal sistemlerin vazgeçilmez bir parçası haline gelmiştir. Merkez Bankası'nın belirlemiş olduğu politika faizi, dışarıdan gelecek sermaye akımları için ödenen bir bedeldir.

AKP iktidarı bu bedeli yıllardır ödemektedir. Dahası tüm sermaye iktidarları da bu bedeli yıllarca ödemiştir. Tartışılan nokta, borçlanma maliyetlerinin azaltılarak AKP'nin kendi sermayesini korumak için daha fazla kredi kullanımının önünü açmaktır. Faizin belirli bir düzeyin altında tutularak kamu destekli iç ve dış borçlanma yapılması, AKP'nin etrafında kümelenen sermayenin altyapı yatırımlarını ve tüketim harcamalarını yukarıda tutacaktır.

Faiz lobisi tartışması esasen AKP'nin elinde kullandığı bir

araçtır. AKP iktidarı Merkez Bankası faizlerini düşürürken, diğer yandan devlet tahvillerinin ya da “korumalı mevduat uygulaması” aracılığıyla daha yüksek borçlanma maliyetleri yaratmaktadır. AKP iktidarı, faiz lobisi tartışmasıyla, sermayeye geçtiği kıyağın üstünü örtmektedir.

Dış güçlerin müdahalesi tezi de aynı amaca hizmet etmektedir. Sermayenin kârlılıklarını korumak için ihtiyaç duyduğu finansmanın dış kaynakları AKP iktidarı süresince değişmemiş, tersine perçinlenmiştir. AKP iktidarı, Türkiye tarihinin gördüğü en büyük özelleştirmeci partisidir. Emekçilerin tüm değerleri üç-otuz paraya özelleştirilmiştir.

Sadece Türk Telekom’un özelleştirilme ve sonra devlet destekli devri süresince yaşananlar buna en güzel örnektir. Türk Telekom’un özelleştirilmesinde Oger firmasının yaptıkları ortadadır. Türk Telekom’un içini boşaltan, Türkiye’deki bankalardan kredi alan ve bunları geri ödemeyen Oger firmasının imdadına bir kez daha “AKP” yetişmiştir. Bu süreçte toplam zarar 3,5 milyar dolardan fazladır. Alınan kredilerin tamamının da Türkiye’deki bankalar üzerinden alındığı düşünüldüğünde, Oger firması en düşük ihtimalle milyarlarca doları dışarıya aktarmıştır. Kamunun kendi değerlerini yitirmesi de düşünüldüğünde, “dış güçlerin” AKP iktidarından fena halde yararlandığı ortaya çıkmaktadır.

Ekonomik krizi “dış güçlerin etkisi” ile açıklama girişimi, yukarıdaki özelleştirme sürecinin üstünün örtülmesine benzemektedir. Krizin nedeni olarak gösterilenler, bizzat AKP iktidarının dayandığı siyasal güçlerdir.

Krizin esas sorumlusu ise kapitalizmin kendisi ve siyasal iktidardır. Çözümü ise sosyalist bir ekonomi ve işçi sınıfı iktidarıdır.

38. ENFLASYON-KUR-FAİZ DENKLEMİNDEN ÇIKIŞ MÜMKÜN MÜ?

Ekonomi denilince sıradan bir yurttaşın aklına ne gelmektedir? Üretim, insan ihtiyaçlarının karşılanması, ücretler, istihdam ve refahın nasıl dağıldığı. Ya ekonomi çevreleri neler konuşmaktadır? Politika faizi, devlet tahvilleri, kredi miktarları, döviz kurları, borsa endeksleri...

Yıllardır ekonomideki bazı göstergeler, sanki “insandan” bağımsız kendi kendine hareket eden unsurlarmış gibi gösterildi. Faiz oranları ayarlanınca üretim şahlanacak, krediler çoşunca refah artacak ve borsa endeksleri “uçup gidince” ekonomi de uçup gidecek. Sonuçlar neden, nedenler sonuç oldu. Hem neden hem sonuç olanlar ise neden-sonuç ilişkisi gözüyle ele alındı.

Ekonomide birbirinin yansıması olan enflasyon-kur-faizin birbirinin nedeni ve sonucu olarak gören anlayış, sermaye sınıfının dünya görüşüdür. Dünyada neo-liberalizm olarak bilinen parasalcı akım, ekonominin para ve maliye politikaları aracılığıyla uygun düzeylerde seyredeceğini düşünmektedir. 1970’lerin sonundan itibaren dünyada uygulama şansı bulan bu ekonomik anlayış, bağımlı ülkeleri iflase sürüklemiştir. Emperyalist merkezler ise sömürü politikalarının devamını sağlamıştır.

Emperyalist kapitalist sistem daha fazla kâr elde etmek için finansal sistemi kullanmaktadır. Finansal sistem aracılığıyla emekçiler her geçen gün daha fazla borçlanırken, sermaye de kendine yeni kan bulur. Ancak bu kan artık sermaye sınıflarına yetmiyor. AKP iktidarının da dahil olduğu tüm sermaye iktidarlara, parasal politikalara takla attırarak işi kotarmaya, krizi ötelemeye çalışıyor.

ABD ve diğer ülkeler açısından bu, düşük faizli, devlet tahvilleri aracılığıyla borçlanmaya dayanan parasal genişlemedir. Böylece ABD, dolarını farklı coğrafyalara yayarak hem enflasyondan kurtulmaktadır hem de farklı ülkelerdeki döviz kuru değişiklikleri ve faiz oranlarıyla “özel sektörün borçlarını” ötelemektedir. AKP iktidarı ABD emperyalizminin parasal politikalarının devamcısı olarak hareket etmektedir.

Faiz, döviz kuru ve enflasyon birbirinin hem neden hem sonucudur. Tüm bu göstergeler birbirine göre hareket eden ve birbirini besleyen unsurlardır. Dolayısıyla bu sarmaldan çıkışın tek yolu, parasal politikalarla ekonomiyi yönetmeyi terk etmekten geçmektedir.

Türkiye’de enflasyonun sebebi dışa bağımlı ekonomik yapıdır. Dışa bağımlı ekonomik yapı yüksek borçlanmayı ve kurları dayatmaktadır. Bunun sonucu ise enflasyonu ve yüksek faizleri doğurur.

Türkiye ekonomisinin dışa bağımlı yapıdan kurtulmasının tek yolu ise, ekonominin sırtındaki kamburdan kurtulmasından geçer. Bugün kambur, sermaye sınıfının özel çıkarlarıdır. Türkiye’nin merkezi planlama aracılığıyla büyümesi, kur-enflasyon-faiz sarmalından kurtulmanın tek yoludur. Kaynakların finansal asalaklığa değil, üretime ve emekçilere yönelmesi bu sarmalı kırmanın tek gerçekçi yoludur.

39. EKONOMİNİ KİTABINI YAZDIK DİYENLER HALKA YALAN MI SÖYLÜYOR? ÜLKENİN EKONOMİK GÖSTERGELERİ NEYİ GÖSTERİYOR?

AKP ekonominin kitabını yazdığını söylüyor fakat 20 yıllık AKP iktidarında Türkiye ekonomisi en kötü dönemlerinden geçiyor. AKP iktidarı dış ticaret, enflasyon, işsizlik ve faiz oranları gibi göstergelerle ilgili veriler açıklıyor. Bu veriler ise göz boyamaktan başka bir anlam taşıyor. İhracatı şu kadar arttırdık derken ithalatın ne kadar arttığını söyleyemiyorlar, işsizlik rakamlarını türlü veri analiz yöntemleri ile düşük göstermeye çalışıyorlar, enflasyon hesabını bile yapmaktan aciz durumdadalar. Ülkemizin ekonomik göstergeleri büyük bir ekonomik çöküş içerisinde olduğumuzu gösteriyor. Aşağıda derlediğimiz ekonomik göstergeler AKP'nin ekonomi yalanları karşısında gerçeği gözler önüne seriyor.

2002 yılında 1,67 TL olan dolar kuru 2023 yılında 19 TL'ye dayandı. Sadece bir yıl içinde dolar kurunun değişim oranı yüzde 39,3 olarak açıklandı. Bir önceki yıl ise değişim yüzde 81 düzeyinde olmuştu. Sadece iki yılda dolar kuru 2,11 kat arttı.

TÜİK enflasyon verileri güvenini yitirdi. Kasım 2022'de açıklanan TÜFE %62,35 olarak hesaplınsa da bağımsız araştırma grupları bu oranın %137,5 olarak ölçüldüğünü belirtiyor. Üstelik bu, fiyatların büyük artışlar göstermesi nedeniyle yavaşlayan enflasyon artış hızı! Fiyatlar bir yıl içinde neredeyse 2,5 kat artış gösterdi.

Faizleri düşürdük diyen AKP aslında aslında hem faizlere

takla arttırıyor, hem de enflasyon ve faiz arasındaki farkı emekçilerin cebinden bankalara transfer ediyor. Politika faizi yüzde 9'a kadar gerilerken, tüketici faizleri bu faiz oranının neredeyse üç katı düzeyinde. Üstelik diğer kredi faizleri de benzer bir şekilde seyrediyor.

Faizlerin düşmesi sonucu artan döviz kurunu durdurmak için Merkez Bankası'nın neredeyse tamamını sattı! Merkez Bankası net rezervleri Aralık ayı itibariyle net eksi 43 milyar dolar.

Kişi başına düşen milli gelir son 9 yıldır düzenli olarak azalıyor. 2013 yılında 12.585\$ kişi başına düşen milli gelir 2021 yılı itibariyle 9 bin 539 dolar olarak ölçüldü.

İşsizlik verileri ise gerçeğin üstünü örtüyor. 2002 yılında TÜİK verilerine göre %10.1 iken 2022 yılı Kasım ayı verilerine göre %9,9 olarak hesaplandı. Fakat geniş tanımlı işsizlik oranı gerçekte %20,3 seviyelerinde olduğu tahmin edilmekte. 64 milyon çalışma çağındaki nüfusun sadece 20 milyonu kayıtlı tam zamanlı istihdam edilmekte ve 8 milyon 283 bin işsiz sayısına ulaşılmış durumda.

Asgari ücretle çalışan oranının dünyadaki diğer ülkelere kıyasla en yüksek olduğu ülkelerden biri konumundayız. Asgari ücret ortalama ücret haline gelmiş durumda ve çalışan nüfusun 2020 yılında %52'si asgari ücretle çalışmakta.

Vergi gelirleri 2002 yılından 2021 yılına kadar 8 kattan fazla artmış olsa bile bütçe açığı 2016-2021 yılları arasında 8 kat artmış durumda.

2002 yılında 130 milyar dolar olan dış borç, 2020 yılında 450 milyar dolara yükselerek, AKP iktidarında ülkemiz 320 milyar dolar borçlandı.

İthalat yıllardır ihracatın üzerinde seyrediyor. Türkiye'de Cumhuriyetin ilk yılları hariç dış ticaret açığı düzenli olarak verilmekte. AKP döneminde ise dış ticaret dengesi negatif olarak tarihi zirvelere ulaşmış durumda. 2002 yılında 26 milyar dolar olan dış ticaret açığı 2012'de 84 milyar dolar, 2018'de 55 milyar dolar ve 2021 yılında 45 milyar 987 milyon dolar olarak gerçekleşti.

40. TKH, AKP'NİN “YENİ EKONOMİK PROGRAM” ADIYLA AÇIKLANAN KRİZ PROGRAMIYLA İLGİLİ NE DÜŞÜNÜYOR?

Türkiye ekonomisinin tarihi krizler tarihidir. Sadece 1980'den sonraki dönem ele alındığında dahi altı farklı ekonomik krizle karşılaşmıştır. 1988, 1994, 1998, 2001, 2008 ve son olarak 2018 krizleriyle karşılaşmış durumdadır. Her bir krizin dinamiği farklı olsa da, ortak paydası sermaye sınıfının ve iktidarının emperyalizmle kurduğu bağlardan geçmektedir.

2008 krizinin ardından, Türkiye sermaye sınıfı krizden çıkışı, emperyalist merkezlerin parasal genişleme adı verilen politikasına uyumla sağlamıştı. Bu politika, ABD'nin karşılıksız dolar basma politikasına uygun finansal araçlar geliştirerek, dışarıdan sermaye akışını sağladı. Bununla beraber Türkiye sermaye sınıfının ve AKP iktidarının Ortadoğu'da edindiği rol, Körfez sermayesinin kayıt dışı bir biçimde finansal piyasalara akmasını sağladı. Düşük faiz politikası ile elde edilen dış kaynaklar devasa altyapı yatırımlarına ve inşaat projelerine yatırıldı.

2015 yılında tekleyen bu açılım, 2016 yılında Trump'ın ABD'de iktidara gelmesinin ardından tersine döndü. 2016 yılında Trump'ın iktidara gelişi, ABD Merkez Bankası tarafından yürütülen parasal genişleme politikasının sonunu getirdi. AKP iktidarı, ekonomideki tıkanmayı klasik yollarla, sermayeye teşvik politikalarıyla, aşmaya çalıştı. 2017 yılında yaşanan yalancı baharın boyutu, sadece Kredi Garanti Fonu ile verilen 125 milyar TL'lik kredinin geri dönüş oranlarıyla da anlaşılabilir.

2018 yılında emperyalist merkezlerin politikası ve AKP iktidarı ile sermaye sınıfının uygulamalarından doğan kriz, kurların ani artışı ile kendini gösterdi. Büyüme oranları hızla çakılırken, reel büyüme yüzde 0'a indi.

AKP iktidarı böylece “Yeni Ekonomik Programı” devreye

sokarken, bu programla birlikte sermayenin kriz fırsatçılığı üzerinden kârlarını garantiye almaya çalıştı. Programda ifade edilen enflasyon oranları yüzde 20'leri bulurken, bu durum işçi ücretlerinin reel olarak gerilemesi anlamına geliyor. Kıdem tazminatı fonunun uygulamaya sokulmasının söylenmesi ve zorunlu bireysel emeklilik uygulamasının yaygınlaştırılması da ayrıca kriz için düşünülen diğer uygulamalar. Bu uygulamaların tamamı işsizlik sopası ile işçi sınıfına zorla kabul ettirmeye çalışılacak.

TKH, AKP'nin uygulamaya koyduğu "Yeni Ekonomik Program"ın karşısındadır. Krizin faturasını işçi sınıfı değil, krizi yaratan sermaye sınıfı ödemelidir. Ayrıca krizler sermaye politikaları ile değil, kamucu ve işçi sınıfının çıkarlarını temel alan bir biçimde ortadan kaldırılabılır. Bu doğrultuda TKH;

- Acil olarak emperyalizmle her türlü bağın kopartılmasını,
- Planlı bir ekonomiye geçilmesini, ülke kaynaklarının toplumsal ihtiyaçlar gözetilerek planlanmasını,
- Kıdem tazminatı fonu, zorunlu bireysel emeklilik, işsizlik fonunun yağmaya açılması gibi uygulamaların son bulmasını,
- Dolar milyonerlerinin mevduatlarına el konulmasını,
- Borsanın kapatılmasını,
- İşten çıkartmaların yasaklanmasını,
- Gıda ücretlerinin dondurulmasını,

Ve bu talepler için işçi sınıfının örgütlü mücadelesini savunmaktadır.

41. KÜRESELLEŞME BİR GERÇEK İSE TÜRKİYE EKONOMİSİNİN DIŞ BAĞIMLI OLMASININ NE ZARARI VAR?

Yeraltı ve yerüstü zenginlikleriyle ülkemiz kendisine yeten kaynaklara sahip. Ancak ne yazık ki, bu kaynakları halkın çıkarları için kullanacak siyasi iktidarlar ülkemizi yönetmiyor. Ülkemizin kaynakları yerli ve yabancı sermayedarların daha fazla kazanması için onların kullanımına sunuluyor. Sistem böyle çalışınca da Türkiye, pek çok ürünü, enerjiyi, hammaddeyi dışarıdan almak zorunda kalıyor.

Örneğin, ülkemizin elektrik üretiminin yaklaşık yarısı doğalgaz çevrim santrallerinde gerçekleştiriliyor. Hepimizin bildiği gibi Türkiye doğalgazı yurtdışından satın almaktadır. Elektrik üretimi için doğal kaynaklarımız yerine ithal, pahalı, verimsiz doğalgaz kullanımı sonucu ekonomideki en önemli kaynaklardan biri olan enerjide bağımlı hale gelmektedir.

1980 sonrası Özal dönemi, ekonomide bağımlılık konusunda önemli bir tarihsel kesittir. Bu dönemde başlayan ekonomi politikalarının sonucu ülkemiz daha da bağımlı hale getirilmiştir. “Dış pazarlara açılmak” olarak süsledikleri politikalarla ülkemiz pek çok alanda üretimden çekildi. Üretmediğimiz her kalem mal için dışarıya bağımlı hale getirilmiş olduk.

Küreselleşme, sınırların kalkması değil, dünyadaki zenginliği kendi ülkelerine çeken ülkelerin daha zengin olması anlamına geldi. ABD, dünya gayri safi milli hasılasının yüzde 24’ünü emiyor. AB yüzde 22’sini kendinde topluyor. Bizim gibi ülkeler de yerli sermaye sınıflarının kârlılığı için emperyalist ülkelerin sermaye sınıflarıyla kurdukları işbirlikleriyle, kendi toplumsal kaynaklarını bu ülkelere aktararak onların daha da zengin olmalarını sağlıyor.

Sonuçta küreselleşme gerçeği, emperyalist olan ülke ve birliklerin daha da zenginleşmesine, diğer ülkelerin ise daha fazla sömürülmesine yarıyor. Bu durumda da ülkeler ve bölgeler arasındaki eşitsizlikler daha da artıyor.

Ekonomik olarak durum böyle iken siyasal olarak da tüm dünyayı sömüren emperyalist ülke ve birlikler daha baskıcı ve daha militarist hale geliyor, siyaset de bu ülkelerin çıkarlarına ve keyfi uygulamalarına teslim oluyor.

42. YABANCI SERMAYE ÜLKEMİZE GİRMEZSE HALİMİZ ÇOK DAHA KÖTÜ OLMAZ MI?

Yabancı sermaye, kârını çok artıracığı yani daha fazla sömüreceği ülkelere gidiyor. Teşvikler, vergi muafiyetleri, oluşturulan serbest bölgeler, yabancı sermayenin yatırım yapması için cazip koşullar olarak sunuluyor.

Ford firmasına otomobil üretmek için SEKA'nın 1600 dönümlük arazisinin bedavaya verilmesi, kamuoyunda büyük tartışma yaratmıştı. Zamanın Cumhurbaşkanı Demirel ise "Gerekirse Çankaya'nın bahçesini bile veririm." demişti.

Yabancı sermaye, gittiği ülkelerin ekonomik olarak bağımlılığını artıran bir işleve sahiptir. Unutulmamalı ki sermaye kendisi için yatırım yapmaya geliyor. Devletin ve halkın kazanması için değil. Öncelikle bunun akılda tutulması gerekiyor.

Türkiye yabancı sermayeyi çekebilmek için pazarladığı kendi üstünlükleri arasında büyük ve gelişen iç piyasa, kalifiye ve düşük maliyetli iş gücü ve vergi sisteminin rekabetçi yapısını sıralıyor.

Yabancı sermayeyi çekebilmek için sıralanan bu unsurların dolaylı sonuçları da biz emekçileri etkilemekte. Açıkçası büyük ve gelişen iç piyasa, üretime değil tüketime odaklı bir toplumun şekillenmesi için politikaların üretilmesi anlamına gelmektedir. Daha fazla tüketim ise bankaların verdikleri tüketici kredileriyle daha fazla borçlandırılan emekçiler demektir. Daha fazla tüketici kitle için çok daha fazla genç nüfusa ihtiyaç vardır, yani "Çok daha fazla çocuk yapın" söyleminin ardında bunlar da yatmaktadır.

Kalifiye ve düşük maliyetli iş gücü için de daha fazla çocuk yapılsın ki işsizler ordusu büyüsün, işsizlik baskısıyla ücretler hep düşük kalsın, emekçiler haklarını aramak için ürkek ve çekingen kalsın istenmektedir. Ayrıca paralı meslek liseleri (kolejleri), her şehre niteliksiz üniversiteler açarak da kalifiye işsizler yaratmaktadır.

Vergi sistemindeki rekabetçi yapı ise en başta asgari ücretlilerden olmak üzere tüm emekçi kesimlerden yüksek vergiler alınırken, sermayedarlardan düşük vergiler almak demektir. Hatta öyle ki ülkemizde en popüler spor olan futbolda bile yabancı oyunculardan alınan gelir vergilerinin düşüklüğü nedeniyle, ülkemiz emekliliği gelmiş yabancı futbolcular için en cazip yerlerden biri olmuştur.

Siyasette ise yabancı sermayenin varlığının ve etkinliğinin artışı, ülkemiz ekonomisindeki kırılganlığı arttırmakta, bu kırılganlık da emperyalistler tarafından ülkemiz üzerinde sürekli tehdit aracı olarak kullanılmaktadır.

Kısacası, yabancı sermaye ülkemize ve emekçilerine kazandırmak için değil sömürmek ve kendi servetlerine servet katmak için geliyor.

43. TÜRKİYE BU KADAR BORÇLUYKEN NASIL BAĞIMSIZ OLABİLİR? AKP, IMF'YE OLAN BORÇLARI BİTİRMİYOR MU?

Ülkemizin dünyanın en borçlu ülkelerinden biri olduğu, ne yazık ki, doğrudur. 2022 yılının Eylül ayı itibariyle, Türkiye'nin dış borçları 442,7 milyar dolardır. Bu, bütün cumhuriyet tarihi boyunca görülmemiş yükseklikte bir borç toplamıdır.

Türkiye, hem borçları en fazla olan hem de borçları en hızlı artan ülkeler arasındadır. AKP hükümetinin sözcüleri, iktidara geldiklerinden bu yana, ülkemizin IMF'ye olan borcunun azaldığını söyleyerek, Türkiye'nin eskisine göre daha az borçlu bir ülke olduğu izlenimi yaratmaya çalışıyor. Oysa bu doğru değil.

Merkez Bankası verilerine göre, AKP döneminde, kısa vadeli dış borç düzeyi Kasım 2022 tarihine göre 189 milyar dolar olarak kaydedildi. Bir başka şekilde söylemek gerekirse Türkiye'nin bir yıl içinde ödemesi gereken dış borcu neredeyse milli gelirinin dörtte biri kadardır. Dolayısıyla IMF'ye olan borçların azalması, ülkemizi kesinlikle daha az borçlu yapmıyor.

Tam tersine, AKP'nin iktidara geldiği dönem 130 milyar dolar olan toplam dış borç, 16 yıl içinde üç kattan daha fazla artarak 442,7 milyar dolara ulaştı. Üstelik dış borçların toplam ekonomiye oranı da herhangi bir azalma göstermemiş, tersine 2002 yılındaki "kriz sonrası" görünüm aynen korunmuştur.

Bununla birlikte sorun tek başına "dış borç" stokundan ibaret değildir. Cari açık da ekonominin "yapısal" sorunu haline gelmiştir. 2002 yılında AKP iktidarında cari açık 0,6 milyar dolar olarak kayıt altına alınırken 2022 yılının Kasım ayı itibariyle 41 milyar dolar olarak kaydedildi. Üstelik bu veri ekonominin yavaşladığı, özel olarak ithalatın kısılmaya çalışıldığı bir dönemde kaydedildi.

Türkiye, emperyalist birliklerden aldığı borçların kat kat

fazlasını geri ödemektedir. Borçlandırma ve açık verdirme emperyalizmin ülkeleri bağımlı hale getirmek ve kaynaklarını emmek için kullandığı önemli yöntemlerdir.

Dolayısıyla ülkemiz, borçları elinin tersi ile ittiğinde kendi kaynaklarının tamamını halkı için kullanacaktır. Emperyalist dünyanın yanında yöresinde, ona bağımlı, başı eğik yaşamaya devam edeceksek borçları ödemek zorundayız. “Bağımsız ve onurlu bir ülkenin emekçi insanları olarak çalışıp yaşamaya devam edeceğiz.” diye karar verirken, ödemeyiz. Ülkemizde kurulacak emekçi iktidarının ilk işlerinden biri, bu kararı almak olacaktır. Bu karar alınacak ve bağımsız bir ülke olmanın gücüyle, onuruyla yola devam edilecektir.

Türkiye, bu kadar borçluyken bağımsız olamaz. Türkiye'nin bağımsız olmasının yolu, bu borçları yok saymaktır.

44. TKH, YABANCI SERMAYEYE KARŞI AMA YERLİ SERMAYEYE NEDEN KARŞI?

Yabancı sermaye ülkemizi çeşitli açılardan cazip bulmaktadır. Birincisi, ülkemize baktıklarında nüfus olarak büyüyük, demografik açıdan dinamik bir pazar; ikincisi, ucuz ve kalifiye iş gücü fazlası görmektedir. Bunların yanı sıra, çok uygun koşullarda devlet teşvikleri ve vergi oranları ile bizzat Türkiye Cumhuriyeti Devleti tarafından davet edilerek, gerekli hukuki düzenlemelerle de yatırımları güvence altına alınmaktadır.

Öte yandan Cumhuriyetin kuruluşundan itibaren devletin, dünya kapitalizmine eklemlenme hedefiyle yerli sermaye sınıfını güçlendirme ve geliştirme yönünde izlediği politikalar bir gerçektir. Yerli sermaye, Türkiye kapitalizmi, dünya emperyalist-kapitalist bloğunun etkin bir parçası olduğunda kâr oranlarının artacağını düşünüyordu. 1950'li yıllarla birlikte, bu doğrultuda sermaye sınıfının partileri bir dizi ekonomik-sosyal ve politik adım atmıştır. 12 Eylül 1980 darbesiyle ise 24 Ocak kararları olarak bilinen kararlar uygulamaya sokularak Türkiye'nin sermaye birikim süreci yeni bir eşiğe sıçramış ve ithal-ikameci modelden serbest piyasa ekonomisi modeline geçilmiştir. Devamında 6 Mart 1995'de imzalanan ve 31 Aralık 1995 tarihinde yürürlüğe giren AB-Türkiye Gümrük Birliği anlaşmasıyla tüm ithalat ürünleri üzerindeki gümrük vergilerinin kaldırılmasıyla Türkiye kapitalizmi dünya kapitalizmiyle bütünleşme sürecini tamamlamıştır. Artık yerli sermaye, kapitalist ekonominin yasaları gereği kârını korumak ve artırmak için en önemli ön koşulu yerine getirerek, yabancı tekellerle daha fazla işbirliğine gitmektedir.

Nitekim 2001 ve 2008 yıllarında Türkiye'nin yaşadığı büyük krizler sonrası ortaya çıkan yeni gelişmeler göstermiştir ki, Türkiye'de sermaye sınıfı ile ülkenin çıkarları giderek birbirinden daha fazla ayrılmaktadır. 2001 yılı Şubat ayında yaşanan krizin en önemli sonuçlarından biri,

Türkiye'nin yabancı sermayeye tamamen teslim olmuştur. İhracat yapamayan işletmelerin çoğu bu krizle battı. Bu noktadan itibaren, ülkemiz tekelci sermayesinin tam boy bir "dışarı açılma" macerasına girdiğine tanık olduk. 2001 sonrasında özelleştirmeler, yurt dışı yatırımlar ve yabancı şirketleri ortak alma ya da şirketleri tümüyle satma vakalarında büyük bir patlama gerçekleşti. Bugünün Türkiye'sinde "sermayenin çıkarları" dendiğinde zaten hep tartışmalı olan yerli-yabancı ayrımı iyice silikleşti.

Dünya ölçeğinde sermayenin yoğunlaşması inanılmaz boyutlara varmıştır. Artık çoğu malı çok daha az sayıda dev şirket, bütün dünya pazarları için üretmektedir. Çoğu ülkede yerli şirketler, bu tekel hâkimiyetinin kendi bölgeindeki küçük ortağı haline gelmeye razı olmaktadır.

Finans ve ticaret alanında kârların katlanarak artması ve sermayenin çok hızlı büyümesi, dünya kapitalist sisteminin yerel sermayeyi hazmetme kapasitesini inanılmaz noktalara vardirmiştir. Büyüklüğü Türkiye ekonomisinin tümüyle karşılaştırılabilir olan şirketler birbirlerini satın almakta ve el değiştirmektedir.

Son tahlilde, emekçiler açısından, sermayenin yerli-yabancı ayrımı üretilen artı-değerin her koşulda sermayeye akması nedeniyle bir anlam taşımamaktadır. Tüm bu nedenlerle TKH yabancı ya da yerli sermaye ayrımı gözetmemekte, bir bütün olarak sermaye sınıfıyla mücadele etmeyi en başa yazmaktadır.

45. SERMAYE KARŞITLIĞI KRİZİ DERİNLEŞTİRMEZ Mİ?

Türkiye’de ve dünyada bugüne değin bir çok ekonomik kriz yaşandı. Kimi krizlerin etkisi uzun yıllar sürerken, kimileri ise kısa süreli bir şok şeklinde hissedildi. Düzenin temsilcileri tarafından ekonomik krizler “yanlış yönetimin” sonucu olarak bir ya da birden çok kişinin üzerine yıkıldı. Ancak ister geçici, ister kalıcı etkileri olsun, krizlerin ana nedeni sermayenin daha fazla kâr hırsıdır. Açık bir biçimde söylemek gerekirse, krizlerin sorumlusu kapitalizmin kendisidir.

Ekonomik krizleri tetikleyen şey tek başına ne yanlış yönetim ne de piyasanın önüne çıkan engellerdir. Kapitalist sistemin kendisi, krizleri çıkaran, büyüten ve etkilerini emekçilerin gündelik yaşamında hissettirendir. Ülkemizin son 35 yılda yaşadığı beş büyük kriz, 88-94-2001-2008-2018, sermayenin politikalarının ürünüdür. Türkiye ekonomisinin hiç geçmeyen “bağımlılık” gerçeği, sermaye sınıfının varlık sebebidir.

Türkiye’de ekonominin seyrini belirleyen sermaye sınıfı daha fazla kâr elde etmek, ceplerini parayla doldurmak için mali ve üretim sistemlerinin tamamını bağımlı kılmıştır. Türkiye ekonomisinin en büyük sorunu olan dış finansman sorunu, enerjide ve teknolojiye bağımlı üretim anlayışının ürünüdür. Ancak krizin tek nedeni sadece bu değildir.

Sermaye sınıfı, kârlı olduğu için son 35 yılda ülke zenginliklerinin tamamını yağlamamıştır. Sermaye sınıfı kolay para getiren tüm sektörlere el atmış, ülkenin üretken güçlerini ise yağlamamıştır. Çıkan her krizde ise emperyalizmin reçetelerine daha fazla sarılan sermaye sınıfı, bir sonraki krizin de “altyapısını” hazırlamıştır.

1980’den itibaren yaşanan her krizde bulunan çözüm “piyasa reformu” ve serbestleşmedir. Piyasa reformları ve serbestleşme, finansal sistemin emperyalist merkezlere bağlı, üretken olmayan ve “hayali” yanını açığa çıkartmıştır. Bugün Türkiye’nin onlarca dolar milyarderidir ama 1988’den bu yana dünya ekonomisinde kapladığı yer gerilemiştir. İhracat her yıl artmaktadır, ancak Türkiye’nin dünya ekonomisinde kapladığı yüzde 1’lik alan değişme-

mektedir. İşsizlik son 35 yılda hiç azalmamış, aksine yüzde 10'unun altına hiç inmemiştir. Kapitalizm, Türkiye'de toplumun yarısına bile iş bulamamaktadır. İstihdam düzeyleri yüzde 50'yi hiç geçememiştir.

Her kriz sonrası bulunan çözümle daha fazla batan Türkiye ekonomisi, bugün faiz-kur-enflasyon sarmalına batmıştır. Bu sarmaldan çıkış için önerilen "piyasayla uyumlu" reformlar ya da sermayeye güven verme taktikleri işe yaramayacaktır. Her krizden yoksullaşarak, haklarını kaybederek çıkan emekçiler, eğer "sermaye karşıtlığı" yapmazsa, krizin bedelini daha ağır üstlenecektir.

O nedenle sermaye karşıtlığı yapmak krizleri derinleştirmek bir yana, krizlere dönük çözümün tek gerçekçi yoludur. Türkiye'nin dışa bağımlı ve üretkenliği düşük ekonomisinin, insanca ve eşitlikçi bir toplum yaratma kapasitesi sermaye düzeninde mümkün değildir.

Tüm emekçilerin insanca yaşadığı, temel ihtiyaçları olan barınma, ulaşım, ısınma, eğitim, sağlık, kültür ve beslenme gibi başlıkların karşılandığı bir düzene ancak planlı, kamucu bir anlayışla gelinebilir. Planlı bir ekonomide, sermaye sınıfının özel çıkarları için değil, tüm toplumun genel çıkarları ve ihtiyaçları için üretim vardır. Planlı bir ekonomide kâr dürtüsüyle değil, toplum ihtiyaçları merkeze alınarak ekonomik kalkınma sağlanır.

Bugün Türkiye'nin emekçilerinin sağlıklı konutlarda ve şehirlerde yaşadığı, temel gıda ürünlerine ve malzemelerine ulaşabildiği, "yarın işimden olur muyum?" diye düşünmediği, çocuğunun geleceğinden kaygı duymadığı, gençlerin kendilerini "değersiz" hissetmediği bir düzene ihtiyaç vardır.

Böyle bir düzende ne işsizlik vardır ne gelecek kaygısı ne de ekonomik krizler. Planlı ve kamucu bir ekonomiyi temel alan sosyalist ekonomide, sermaye sınıfının çektiği acılar değil, toplumun kendine güvendiği ve yarına "umutla" baktığı bir gelecek vardır.

Planlı ve kamucu bir ekonomik sistemi oluşturan sosyalist ekonomi modeli, krizleri değil, kalkınmayı, gelişmeyi ve ilerlemeyi temsil etmektedir. Türkiye'nin ihtiyacı, "bir sonraki krizi tetikleyecek" piyasa reformlarında değil, planlı ve kamucu bir ekonomiden geçmektedir.

46. TKH ÖZELLEŞTİRMELERE NEDEN KARŞI?

1970'lerin ikinci yarısında kapitalizmin krizi, sermaye sınıfının yeni liberal politikalar adı verilen politikaları uygulamaya koymasına yol açmıştır. Özelleştirme bu politikalarından en önemlisidir. Ülkemizde 24 Ocak Ekonomik Kararları (1980), piyasa ekonomisine geçiş ve özelleştirmenin temellerinin atılması anlamına gelmiştir. 1983 yılında özelleştirmeler ile ilgili ilk çalışmalar başlamış, 1984 yılında yapılan hukuki düzenlemeyle uygulayıcı kurumun (Toplu Konut ve Kamu Ortaklığı İdaresi Başkanlığı-TOKİ) temeli atılmıştır. 1986 yılına gelindiğinde Kamu İktisadi Teşebbüslerin (KİT) özelleştirilmesi ile ilgili plan hazırlanmıştır. Dahası eğitim ve sağlık gibi toplum için çok önemli iki unsur birer hak olmaktan çıkarılmış, tamamıyla piyasa ilişkilerine açılarak hem bu “sektörlerde” çalışanlar hem de bunlardan faydalanmak zorunda olan emekçiler, her türlü ekonomik eşitsizliğin sonuçlarıyla baş başa bırakılmışlardır. “Özelleştirmeyle sermaye tabana yayılacak, kuruluşlar kârlı hale gelecek, refah artacak, iş olanakları çoğalacak, demokrasi güçlenecekti; zaten sadece zarar eden şirketler satılacaktı.” O günlerden bugüne bu sözlerin birer aldatmacadan ibaret olduğunu açıkça yaşayarak gördük. Türkiye’de, iddia edildiği gibi “verimsiz çalışan” kamu kuruluşları değil, ülkenin en büyük ve kârlı kuruluşları özelleştirildi. Üstelik sadece birkaç yıllık kârları karşılığında. Özelleştirme gelirleri, iç ve dış borç faiz ödemeleri aracılığıyla, yine sermaye sahiplerine aktarıldı. Olup bitenler bunlarla da sınırlı değil.

Birincisi, kamu kuruluşlarını yok pahasına ele geçiren sermaye sahipleri, devlete vergi ödememek için her tür oyunu oynuyorlar. Böylece devletin gelirleri daha da azalıyor.

İkincisi, özelleştirilen şirketlerin sunduğu mal ve hizmetlere zam yapılıyor.

Üçüncüsü, bugüne kadar özelleştirilmiş olan kamu kuruluşlarının pek çoğu kapatıldı ve Türkiye pek çok ürün ve gıdada dışarıya bağımlı hale geldi. Bunlar arasında, Uzan-

lar tarafından yağmalanan çimento fabrikaları, METAŞ ve TOE'nin (Türkiye Otomotiv Endüstrisi) yanı sıra SEK ve Et ve Balık Kurumu'na bağlı onlarca işletme de bulunuyor.

Dördüncüsü, özelleştirilen bankaların pek çoğu, içleri boşaltılarak yine devlete devredildi. Bunun örnekleri arasında Etibank ve Sümerbank da vardı.

Ayrıca özelleştirmeleri meşru göstermek için kamu işçisinin “yan gelip yattığı” en fazla kullanılan tezlerden biri oldu. Sendikal örgütlenmenin varlığını sürdürdüğü, çalışma sürelerinin yasal sınırlar içerisinde kaldığı koşullarda çalışan işçiler yani yasal haklarını kullanarak çalışan işçiler, kötü örnek olarak gösterildi. Böylece kamuoyu özelleştirmenin haklılığına inandırılmaya çalışıldı. 2010 kışında Tekel işçilerinin Ankara'da 78 gün süren direnişi sırasında Başbakan, Tekel işçilerinin yan gelip yattığını söyleyerek, toplumsal desteği azaltmayı amaçlamıştı. Yan gelip yatan birileri varsa, onların kamu kuruluşlarını yok pahasına alıp hiçbir yatırım yapmadan içlerini boşaltanlar olduğu ortadadır.

Patronlar doymak bilmemektedir; elektriğimizden demiryollarımıza, madenlerimizden limanlarımıza kadar özelleştirme çabaları devam etmektedir. İstanbul'daki iki köprü ile otoyollarımız, Türk Hava Yolları ile elde kalan devlet bankaları, Türkiye Kömür İşletmeleri ve Makine ve Kimya Endüstrisi Kurumu özelleştirmeleri sırada beklemektedir. Yap-işlet-devret adlı uygulamayla, emekçi halkın üzerinden kazanılan vergilerle ve diğer toplumsal birikimimizle köprüler, yollar, HES'ler yapılıyor; bunlar önce siyasi rant uğruna birer reklam aracı olarak propaganda edilip, sözde gelişmenin işaretleri olarak anlatılıp sonrasında birer birer sermaye sınıfına peşkeş çekilmektedir.

Sonuçta 1985 yılından bu yana 949 kuruluş özelleştirilmiştir. Bunlardan 341'i AKP'nin 2002 yılındaki iktidarından öncesine aittir. Sonrasında ise bu sayı 608'dir. Dikkat çekici olansa 2002 yılından bu yana olan özelleştirmelerin sadece 98'i üretim yapan tesis iken, 510'u taşınmaz maddi varlık niteliğindedir. Yani burjuva siyasal iktidarları işçi sınıfının emeğiyle biriken toplumsal zenginliklerimizi haraç mezat satarak, sermaye sınıfına transfer etmiştir. Deniz tükenmiştir.

47. ÖZELLEŞTİRMELER SONRASI ÜLKENİN DEĞERLERİ YABANCILARA MI SATILDI?

Evet, satılmıştır!

Bu konuda aşağıdaki özet tabloyu* sunmak yeterli olacaktır.

ÖZELLEŞTİRİLEN KURULUŞ	ÖZELLEŞTİRME TARİHİ	SATIN ALAN FİRMA/ORTAKLIK	ÜLKE
TEKEL (Alkollü İçki ve Sanayi ve Ticareti A.Ş.)	2004	Mey İçki A.Ş. , 2006'da Texas Pacific Group	ABD
Türk Telekom	2005	Oger Telecom Ortak Girişim Grubu (Oger Telecoms LLC ve Saudi Oger Limited)	Suudi Arabistan -Lübnan
Başak Sigorta (Ziraat Bankası kuruluşu)	2006	Groupama Sigorta	Fransa
Erdemir	2006	OYAK (daha sonra yüzde 25 hissesi Arcelor Mittal tarafından satın alındı.	Lüksemburg-Hindistan
Tüpraş	2006	Koç Holding - Shell ortaklığı	Türkiye-İngiltere-Hollanda
Mersin Uluslararası Liman İşletmesi	2007	PSA-Akfen ortaklığı	Singapur-Türkiye
PETKİM	2008	SOCAR&Turcas-Injaz Ortak Girişim Grubu	Azerbaycan-Türkiye- Suudi Arabistan
TEKEL (Sigara Sanayi ve İşletmeleri A.Ş.)	2008	British American Tobacco	İngiltere

*Kaynak: Özelleştirme İdaresi Başkanlığı Özelleştirme Raporu

48. ÖZELLEŞTİRMELERİN OLUMLU TARAFLARI HIÇ OLMADI MI?

Bugüne kadar özelleştirme uygulamalarının ülkemiz emekçilerine hiçbir yararı dokunmamıştır. Özelleştirmeler sonucu onlarca büyük işletme kâr etmediği gerekçeyle kapatılmış, işlemeye devam eden kuruluşlarda ise önemli ücret düşüşleri ve işten çıkarmalar gerçekleşmiş, sendikalaşma oranları azalmıştır.

Özelleştirilen kuruluşların devlete zarar ettirdiği büyük bir yalandır. Türkiye'nin en kârlı kamu kuruluşlarından biri olan Tüpraş, Koç-Shell ortaklığına satılmasının üzerinden geçen dört yıl içerisinde elde ettiği kârla özelleştirme maliyetini karşılamıştır. Tüpraş halen Türkiye'nin en büyük sanayi kuruluşu olmayı sürdürmektedir. Özelleştirmelerin sonucunda ise olan bu sektördeki işçilere olmuştur. Bu sektörde çalışan yaklaşık 3900 işçiden 2800'ü işten çıkarılmış, istihdam daraltılmıştır.

Aynı şekilde Türk Telekom, yüzde 55'lik hissesi Oger Telecom'a satıldıktan sonra elde ettiği kârlarla özelleştirme bedelini 4,5 yıl içerisinde geri kazanmıştır. Dahası Türk Telekom özelleştirme sonrasında ciddi zarar etmiş ve bugün "batık" hale gelmiştir. Milyarlarca dolarlık batık Türkiye'deki bankalar tarafından sağlanan kredilerle ayakta durmaktadır. Özelleştirme, etkin bir işletmeciliği değil, yağmayı getirmiştir.

TEKEL'in içki bölümünü 2004 yılında 292 milyon dolara satın alan Mey A.Ş., 2 yıl sonra şirketin yüzde 92'lik hissesini tam 810 milyon dolara ABD'li Texas Pacific Group'a satarak büyük bir vurgun gerçekleştirmiş, böylece özelleştirme sürecinde kamu bütçesinin zarara uğratıldığı ortaya çıkmıştır. Üstelik bu satışın ardından şirket zarar ettiği ya da atıl olduğu gerekçesiyle dokuz fabrikasını kapatmıştır.

Özelleştirmenin verimliliği arttırdığı ve istihdam sağladığı da yine onlarca örnekle kanıtlanmış bir yalandır. TEKEL'in

sigara bölümünü satın alan British American Tobacco (BAT), özelleştirmenin hemen ardından, satın aldığı 6 fabrikadan yalnızca 2'sini çalıştıracığını açıklamıştır. TEKEL'in özelleştirme sonrası kapatılan fabrikaları arasında İstanbul Paşabahçe, Ankara Yenimahalle, İzmir, Çanakkale, Yozgat fabrikaları gibi önemli tesisler bulunmaktadır. Özelleştirme süreci yıllara yayılan ve yüzlerce tesisi tasfiye edilen TEKEL'in toplam işçi sayısı 1980'li yıllarda 80 binleri bulurken, 2009 yılında 11 binin altındaydı. TEKEL'in özelleştirme sürecinin tamamlanmasıyla birlikte ülkemiz kendi tütününü üretmeyen ve yabancı tütün ve sigara tükellerine bağımlı bir ülke olmaya doğru hızla yol almıştır.

Benzer şekilde, Türkiye Süt Endüstrisi Kurumu'nun özelleştirilmesinin ardından bu kurumun 20 fabrikası kapatılmış, yalnızca 3 yıl içerisinde kurumun süt üretimi yüzde 24 azalmıştır. SEK'te çalışan işçi sayısı ise yaklaşık 1.400'den 500'e düşürülmüştür. Yani çalışanların yüzde 65'i işten çıkarılmıştır.

2006 yılında OYAK Grubu tarafından satın alınan Erdemir'de özelleştirme sonrası farklı tesislerde yüzlerce işçi işten çıkarılır ya da emekli edilirken, 2008 yılında da kriz bahanesiyle işçi ücretleri yüzde 35 oranında düşürülmüştür. Sadece demir-çelik sektöründeki özelleştirmelerin sonucunda bile, özelleştirmeden önceye göre istihdam sayısındaki ve kapasite kullanım oranlarındaki azalma verileri tüm söylenenlerin aldatmacadan öte olmadığını göstermektedir. Demir-çelikte istihdam 14.354 kişiden 11.827 kişiye düşürülmüş, kapasite kullanım oranı ise yüzde 72'den yüzde 64'e gerilemiştir.

Öyle ki, çimento sanayinde özelleştirilen toplam 24 fabrikanın kapasite kullanım oranı yüzde 54'e, işçi sayısı ise yaklaşık 6.800'den 3.200'e düşürülmüştür. İstihdam yüzde 50'den fazla oranda azaltılmıştır. İşçi kıyımındaki en vahim manzara ise orman ürünleri sektöründe yaşanmıştır, istihdam yüzde 77 azaltılarak binlerce orman işçisinin işsiz kalmasına neden olunmuştur.

Özelleştirmeler toplumsal kaynakların da yağmasını getirmiştir. Telekom örneği dışında, SEKA örneği de öğreticidir. Kağıt üretimi tamamen dışarı bağılı hale gelen Türkiye'de 2018 yılındaki krizle birlikte basılı yayıncılık sektörü de kapanma noktasına gelmiştir. Bu kurumun ürünlerinin

AKP ile yakın Albayrak grubuna devredildikten sonra, Albayraklar'ın bu sektörü tamamen tasfiye etmesi ve kriz sonrası "yeni tesisleri açacaklarını" ilan etmesi de, özelleştirmelerin sermaye için anlamını göstermektedir.

Madenlerin ve tarım ürünlerinin de yağması özelleştirmelerle daha derin noktaya geldi. Eti Gümüş örneğinde Yıldızlar Holding'in yağmasına açılan gümüş işletmeciliği, kriz koşullarında işçilerin ücretini dahi ödeyemeyeceği noktaya gelmiştir. Şeker fabrikalarının özelleştirme süreci de benzer bir sonu doğurdu. Şeker fabrikaları ederinin altında özelleştirilirken, tek tek işletmeler çürümeye terk edildi. Fabrikaların, tıpkı MEY İçki örneğinde olduğu gibi Cargill benzeri ABD tekellerine devredilmesi olasılığı doğmuştur.

Emekçilere, işten çıkarmalar, sendikal örgütlenme kısıtları, artırılan işsizlik ile ücretler üzerinde baskı getiren uygulamaların hiçbir olumlu yönü bulunmamaktadır. TKH, özelleştirmelere karşı mücadele edeceğinin altını bir kez daha çizer.

49. TKH NEDEN DEVLETÇİ?

Bugün dünya üzerinde, tüm insanların sağlıklı bir şekilde beslenmesine yetecek kadar yiyecek maddesi üretiliyor. Ortada bir besin kıtlığı yok. Ama küçük bir azınlık patlayacak kadar tıkinırken, her yıl milyonlarca ton buğday, mısır, domates, süt, et vb. ürün tarlalarda ya da depolarında çürürken, insanlığın önemlice bir bölümü açlık sınırının altında yaşam mücadelesi veriyor. Nedeni çok basit. Yoksulluk ve sefalete itilmiş milyarlarca insanın elinde bunları almaya yetecek kadar para olmadığı için!

İnsanların büyük çoğunluğu geçim sıkıntısı çekiyor. Tembel ya da akılsız oldukları için mi? Elbette hayır! Ama çalışmak ve üretmek için gerekli araçlardan yoksunlar. Fabrikalar, makineler, hammaddeler ve teknoloji, sermaye sahiplerinin elinde. Ve sermaye sahipleri yüzyıllardır yan gelip yatıyor. Onlar hiç çalışmadan servetlerine servet katıyor. Buna karşın, ömür boyu onların fabrikalarında, bankalarında, marketlerinde, okullarında, hastanelerinde çalışanlar, ay sonunu nasıl getireceklerinin hesabını yapmaya devam ediyor.

Oysa ülkemizin kaynakları, verimsiz şekilde değerlendirilmesine rağmen, patronlar daha fazla kazanıyor, emperyalistlere her yıl milyarlarca dolar aktarılıyor. Örneğin, Türkiye, bütün enerji ihtiyacını karşılayabilecek linyit ve taşkömürü rezervine sahip olmasına rağmen, enerji ithalatına her yıl milyarlarca dolar para ödüyor.

Bu ülkenin kaynakları, bu ülkedeki herkesin insanca bir yaşam sürmesine yeter de artar. Yeter ki, küçük bir azınlığın elinden alınsın ve toplumsal çıkarlar doğrultusunda kullanılabilsin. Yeter ki, patronların elindeki madenler, fabrikalar ve bankalar kamulaştırılsın. Toplumdaki eşitsizliklerin asıl kaynağı olan üretim araçlarındaki özel mülkiyet belirli bir program çerçevesinde tümüyle kaldırılsın.

Biz, bu ülkenin kaynaklarını kullanarak ve merkezi planlama yoluyla bir sanayileşme ve kalkınma hamlesi gerçekleştireceğiz; bütün ekonomik etkinlikleri ve ekonomik gelişmeyi merkezi olarak planlayacağız. Devleti de bunun için kullanacağız.

İşte o zaman, insanlar arasındaki sınıf ayrımlarını ortadan kaldırmak mümkün olacak, ülkenin bağımsızlığı pekiştirilebilecek, üretim toplum yararına ve doğaya zarar vermeden gerçekleştirilecek. Bilimsel ve teknolojik birikim toplum yararına kullanılacak. İşte o zaman, insanlar arasındaki doğal farklılıklar, eşitsizliklere yol açmak yerine, hep birlikte daha hızlı bir şekilde ilerlememize hizmet edecek. Merkezi devletin işleyişine planlama ile her düzeyde emekçiler örgütlü olarak katılacaklar; üretim sürecindeki karar mekanizmalarında katılımcı ve paylaşımcı bir biçimde yer alacaklar.

50. TARIM ARAZİLERİ DEVLETİN Mİ OLACAK? TARIM POLİTİKANIZ NEDİR? İNSANLARIN TOPRAKLARINI ELLERİNDEN Mİ ALACAKSINIZ?

Tarımsal üretim Türkiye’de hızla gerilemektedir. IMF programları ve Gümrük Birliği ile Türkiye’de tarım bitirilmiş; ekonomide tarımın payı, sanayi ve hizmet sektörünün gelişmesiyle değil, üretimin gerilemesiyle azaltılmıştır. Dolayısıyla Türkiye’de ekilen tarım arazileri küçülmekte ve tarımsal üretimde verimlilik teknoloji kullanımının artışına karşın dünya ortalamasının gerisinde kalmaktadır.

Bununla birlikte tarımsal üretimde “işçileşme” giderek artmaktadır. Sadece mevsimlik tarım işçisi olarak geçen ve çoğunluğunu topraksız köylülerin oluşturduğu kesim 1,5 milyonu aşmaktadır. Dahası ekilebilir durumdaki arazilerin büyük çoğunluğu bugün atıl duruma itilmiştir.

2014 yılında çıkan yeni tarım yasası ile birlikte 3 milyon hektara yakın arazi, tarım arazisi kapsamının dışına itilmiştir. Bu durumdan 1 milyona yakın üretici köylünün ve ailesinin etkileneceği tahmin edilirken, ekilebilir tarımsal arazinin yüzde 15’e yakını büyük sermayenin talanına açılmaktadır. 2014 yılında yapılan tarım sayımıyla Türkiye’de 20 dönüm altı tarımsal araziye sahip olanlar toplam üreticilerin yüzde 17’sini oluştururken, tarımsal alanda küçük köylülük yok edilmektedir.

Küçük köylülüğün finansal araçlarla ve yasalarla teslim alınması yetmezmiş gibi, tohum üretimi de tamamen dışa açık hale gelmiştir. Sonuç tam bir yıkımdır! Neredeyse tüm tarımsal ürünlerin fiyatları artarken, gıda enflasyonu Eylül 2018 itibariyle yüzde 35’leri aşmış durumda. Et, süt, buğday, tahıl vb. tüm ürünler ithal edilmektedir. Bu durumda emekçiler için yaşamsal olan tüm gıda ürünlerinin fiyatları tırmanmaktadır.

İthalat ve yabancı tekellerin teşviki yalnızca enflasyonu ve gerileyen yaşam şartlarını doğurmaktadır. Hâlbuki yapılması gereken üretimin toplumsallaştırılması ve mülkiyetin kamusallaştırılmasıdır. Bu durumda hem tarımsal

üretimin verimi artarken, hem de borç altında ezilen geniş köylü yığınları uluslararası kartellerin ve bankaların elinden kurtarılacaktır.

TKH, uluslararası kartellere ve büyük sermayeye açılan tarımsal arazilerin derhal kamulaştırılmasını savunmaktadır. TKH, borç altında ezilen emekçi köylülüğün borçlarının iptalini ve topraksızlaştırılan tarım emekçilerinin toprakla yeniden buluşturulmasını savunmaktadır.

Tarımda IMF ve AB eliyle gelen yıkım, ancak toplumsallaştırma ve kolektifleştirmeyle aşılabılır. Bunun için ise yerli-yabancı sermayenin elindeki bütün imkanların emekçi köylülere verilmesi gerekmektedir. Bu gerçekleştiğinde yıkım durdurulabilir ve kentle kır arasında açılan mesafe kapatılabilir.

51. KOMÜNİSTLER NEDEN YOKSULLUK VE İŞSİZLİĞİN KADER OLMADIĞINI DÜŞÜNÜYOR?

Kapitalizmde çok küçük bir azınlık ülke zenginliğinin önemli bir bölümüne sahip olurken, çoğunluğu oluşturanlar ülke zenginliğinden çok az pay alır. Emekçilerin ürettikleri değerler bir avuç zenginin malı mülkü, parası haline geliyor. Bu küçük zengin azınlığın aldığı pay ne kadar artarsa, emekçilerin aldığı pay o kadar azalıyor. Her geçen gün zengin daha zengin olurken, yoksul daha yoksul oluyor. Bu, sömürü düzeninin kuralıdır.

Patronlar ve onların düzenini savunan siyasi partiler, işçilerin aldığı payın azalması için çaba gösterirler. Bu durumda patronların payı giderek daha da artar. Bu düzen böyle devam ettikçe de yoksulluk artar. Sonra da bizim yoksulluğun kader olduğuna inanmamızı beklerler.

İşsizliğin ve yoksulluğun nedeninin nüfus artışında olduğu söylenir çoğu zaman. İşsizlik, kapitalizmde hiçbir zaman sona ermez, kapitalizmin doğasında işsizlik vardır. İşsizlik, işçilerin daha ucuza çalıştırılmaları için patronların elinde önemli bir silahtır. İş alanlarının yaratılması için yatırım yapılması gereklidir. Devlet tamamen bu alanı terk etmiş, özelleştirmelerle elindekileri de satmıştır. Sermayedarlar ise kendileri için kârlı alanlarda yatırım yapmak isterler. Bazıları ise yatırım yapmaz, ithalat-ihracat ile üretmeden tüketime yönelik olarak çalışır. Yeni iş alanlarının yaratılmaması ve emekçilerin daha ucuza çalışmalarını sağlamak için yapılan düzenlemeler yoksulluğu ve işsizliği her geçen gün artırır.

Bugün, çalışma koşulları patronlar ve siyasi iktidarlar tarafından öyle bir hale getirilmiştir ki, iş bulup çalışanlar dahi yoksul sayılabilmektedir. Oysa üretilen tüm değerlerin emeğe göre paylaşımı mümkün olsa, üretim araçları belli bir azınlığa değil de topluma ait olsa, ülkemizde yoksulluk da işsizlik de ortadan kalkar.

İşsizlik ve yoksulluk sermaye düzeninin sorunudur ve bu nedenle kader değildir. Bu düzen değiştiğinde, işçiler iktidara geldiğinde işsizliğin de yoksulluğun da sonu gelecektir.

52. İSTİHDAMIN ARTMASINA KARŞIN İŞSİZLİĞİN DE ARTTIĞI SÖYLENİYOR. HANGİSİ DOĞRU?

Türkiye İstatistik Kurumu (TÜİK), gerçek işsizlik sayılarını gizlemek için elinden geleni yapıyor. Bu kuruma göre, 2021 Aralık itibariyle Türkiye’de işsiz sayısı 3 milyon 749 bin, işsizlik oranı %11,2’tü. 2021 yılının Aralık ayı için iş bulma ümidi kalmayanlar, eksik istihdam edilenler gibi kategoriler eklendiğinde ise işsiz sayısı 8 milyon 45 bine işsizlik oranı %21,1’e yükseliyor.

Ülkemizde kadınların iş gücüne katılım oranı halen %30’u bulmuyor. Bugün Türkiye’de 20 milyona yakın kadın “ev işleriyle meşgul” olduğu için iş gücüne katılmıyor. Bu kesimin üçte biri, iş bulma ümidi olmadığı için iş aramadığını belirtmektedir. İşsizlik verilerine göre durum çok daha vahim. Kadınların genel işsizlik oranı Aralık 2021 için %29,8 olarak ölçülüyor. Tarım kesimi, Devlet Planlama Teşkilatı’na göre bile, %50’ye varan oranlarda “gizli işsiz” barındırıyor. Gençlerde ise durum çok daha vahim. 15-24 yaş arasındaki gençlerin işsizlik oranı %22,3’e varmış durumda. Genç kadınlar için ise bu oran %30,7. Ne eğitimde ne de iş hayatında bulunan gençlerin sayısı ise ürkütücü bir noktaya varmış durumda. Eylül 2018 verilerine göre gençlerin %27,4’ü eğitim hayatında da, iş hayatında da bulunmuyor. Gençlerin dörtte biri sosyal hayatın dışına itilmiş durumda.

İşsizlik uzun yıllardır ülkemizin kronik bir sorunudur. Bununla birlikte AKP iktidarının patronlara sağladığı tüm teşviklere rağmen işsizlik geniş tanımlı olarak %20’lerde seyretmektedir. Bu, dünyadaki en yüksek işsizlik oranlarından birine tekabül ediyor. Üstelik Yeni Ekonomik Programa göre işsizlik oranları 2019 sonunda %12’yi aşacak. Sermaye iktidarının Türkiye’ye verdiği “ödül” budur!

Nüfus, iş gücü ve işsizlik, Aralık 2021 (bin) 15 yaş üzeri nüfus 64.095

İş gücü 33.706

İş gücünün 15 yaş üstü nüfusa oranı %52,6

İşsiz sayısı 3.780

Toplam işsizlik (çalışmaya hazır olanlar dahil) %21,1

(Kaynak: TÜİK, DİSK-AR)

53. TKH, ASGARİ ÜCRET İÇİN NE ÖNERİYOR?

Sermaye düzeninde asgari ücret, işçi sınıfının mücadelesinin tarihsel bir kazanımı olmakla birlikte, piyasa mekanizmasının çalışması için bazı kolaylıklar da sağlar. Örneğin, işçileri yaşatacak kadar bir ücretin devlet tarafından garantilendiği görüntüsü oluşturulur. Sermayedarların birbirleriyle rekabet edebilmek için işçi ücretlerini daha da düşürmelerinin önleneyeceği; işçilik maliyetleri eşitlenerek rekabetin teknoloji türünden diğer alanlara kaydırılacağı varsayılır.

Gerçekler, yansıtılmak istenen durumdan oldukça farklıdır. Örneğin, ülkemizde asgari ücretin satın alma gücü çok düşüktür. Öyle ki, bu asgari ücret rakamları ile dört kişilik bir ailenin yoksulluk seviyesinin üstüne çıkabilmesi için ailenin bütün bireylerinin çalışması bile yetmez. Kaldı ki, ülkemizde çalışanların yarısı, kayıt dışı, sigortasız, gündelik-haftalık yevmiyeye ya da mevsimlik çalıştırılmaktadır. Böylece, patronlar, çoğu iş kolunda asgari ücretten çok daha düşük ücretlerle işçi çalıştırabilmekte; emekçilerin sağlık, emeklilik, yıllık izin gibi birçok hakkını bu yolla gasp etmektedirler.

Kuşkusuz, kayıt dışı istihdam, bilinçli bir politikadır. Adil bir asgari ücret önerisi yapmadan önce alınması gereken acil önlemler, devletin tüm vatandaşlara iş ve yoksulluktan kurtulabilecek ücret garantisi taahhüt etmesi, kayıt dışı istihdamı engellemesi, her işçiye iş olanağı sağlamasıdır. Ayrıca bütün işçilerin sendika üyesi olabilmesi yasal olarak garanti altına alınmalıdır. Yani işçiler sendika üyesi oldu diye işten atılamamalıdır. Bunlar yapılmadığı sürece, patronlar işsizliği düşük ücretle, kayıtsız, sigortasız ve sendikası çalıştırmanın bir tehdidi olarak kullanacaklardır; asgari ücret ise, göstermelik bir mekanizma olarak kalmaya devam edecektir.

Bu, halkçı iktidarların gerçekleşmesini kolaylıkla sağlayabileceği bir önlemdir. Neo-liberal ideolojinin dayatmalarının aksine, devletin, dış ticaret ve üretimde söz sahibi olması, üretimi planlayabilmesi, kapitalizmin büyük kaynakları boşa harcamasının önüne geçerek üretimin akılcı biçimde artırılmasını ve işsizliğin önüne geçilmesini sağlar.

54. ASGARİ ÜCRET ÇOK FAZLA ARTARSA PATRONLAR BATMAZ MI?

Patronlar her asgari ücretin arttırılması gündeme geldiğinde hemen “Devlet bize yardım etmezse zorlanırsınız.” demekte, hatta “kayıt dışı çalışma artar” tehdidi savurmaktadırlar. Devletin bu “yükü” paylaşması gerektiği ifade edilmektedir. Yani patronlar sömürü oranlarını asla küçültmek istememektedir.

Oysa hiçbir zaman patronlar, işçilere ödedikleri ücretlerden dolayı batmaz. Hele bizim ülkemizde hiç batmaz. Çünkü işçilere yaptıkları ödemeler, toplam harcamaları içerisinde o kadar düşük kalmaktadır ki, Türkiye yurt dışından yatırımcıları çekmek için bile emekçilerin ücretlerinin düşük olduğunun reklamını yapmaktadır. Ülkemizde her yıl ücretler reel olarak gerilemekte, satın alma gücü düşmektedir. Ancak patronlar, ücretlerin daha da düşürülmesini istemekte, esneklik uygulamaları ile çalışılan saat başına ücretlendirme sistemine geçmeye çalışmaktadır. Bu uygulamalardan güncel olan biri bölgesel asgari ücret uygulamasıdır.

Kapitalist ekonomi açısından işsizliğin artış nedeni, işçilerin ücretleri değildir; kapitalist ekonominin üretim yapısının değişmesi, kapitalist pazarın daralmasıdır.

55. SOSYALİST DÜZENDE HERKESE İŞ GÜVENCESİ NASIL SAĞLANACAK?

Çalışabilir durumda ve yaşta olan her yurttaşın çalışma hakkını ve iş güvencesini sağlamak, sosyalist düzenin başlıca görevleri arasındadır. Bunlar temel insan hakları sayılır ve bu hakların ortadan kaldırılmasına hiçbir koşulda göz yumulamaz, bu durum anayasal güvenceye alınır.

Bunu sağlamanın yolu, kısaca, şudur: Türkiye yeraltı ve yerüstü kaynaklar bakımından zengin bir ülkedir. Ancak kapitalist düzende bu zenginlikler toplum yararına kullanılır hale getirilememektedir çünkü egemen sınıfların böyle bir amacı olmadığı gibi emperyalizm tarafından da çeşitli engeller konmaktadır. Sosyalizmin iktidarında, bütün bu kaynaklar, emekçi halkın öncelikli ihtiyaçlarının karşılanabilmesi için ve merkezi planlamanın yönlendireciliği ile en akılcı biçimde ve eksiksiz olarak devreye sokulacaktır. Böylece, bugünkü kapitalist Türkiye’de ya işsiz bırakılan ya da kötü koşullarda ve yanlış istihdam edilen emekçilerin yaratıcı gücü her türlü dizginden kurtarılıp harekete geçirilecektir. Bir yandan, herkes temel bir insan hakkı olarak çalışma imkânına kavuşacak, diğer yandan da ülkemiz, üretimin kardeşçe paylaşılacağı gerçek bir kalkınma atılımının içine girecektir. O zaman, emekçiler üç beş kuruş ekmeğe parası uğruna çalışmayacak. İşten atılıp sefil perişan olma korkusuyla değil, son derece doğal bir eylem olarak, toplumun iyiliği için çalışmanın değerini anlayacaklar ve çalışmalarının gerçek karşılığını alacaklardır.

56. İŞ GARANTİSİ İNSANLARI TEMBELLEŞTİRMEYECEK Mİ?

“İş garantisinin insanları tembelleştireceği” yıllardır tekrarlanır ve açıkçası bu bir yalandır. Aslında bunu söyleyenler, bugünkü sömürü düzeninin egemenleri ve çıkarları için onları destekleyen ideologlardır. Varlığını sürdürebilmek için gitgide daha fazla artı-değere el koymaya, başka bir anlatımla, daha fazla sömürmeye muhtaç olan kapitalizm, elinin altında her zaman büyük bir işsizler kitlesi bulundurmaya zorundadır. Ancak bu yolla, hem çalıştırdığı işçilerin ücretlerini baskı altında tutmayı hem de her istediğinde kullanabileceği iş gücü yığınlarının var olmasını sağlayabilir.

İşte kapitalizm “yedek iş gücü ordusu” diye adlandırdığımız bu büyük işsizler kalabalığının varlığını doğal ve haklı göstermek ya da kendi günahını gizlemek için, böyle masallar uydurur. Oysa asıl soru şudur: İnsan, çalışmasının ürünlerinin kendisi ve üyesi olduğu toplum için ne kadar anlamlı ve değerli olduğunu bilirse, herhangi bir kaytar-macılık ve tembellik gösterebilir mi? Yoksa asıl kaytar-mayı ve tembelliği, hakkını alamadığından emin olduğu ve yaptığı için ne işe yaradığını pek bilmediği bir düzen içinde çalışırken mi gösterir?

57. TKH, ESNEK ÜRETİMİN VE TAŞERONLAŞMANIN EMEKÇİLERE DÖNÜK BİR SALDIRI OLDUĞUNU SÖYLÜYOR. NEDEN?

Kapitalist üretim, geçen yüzyılın ilk çeyreğinde belirginleşmiş olan şu tür özelliklere sahipti: Mallar büyük miktarlarda, yığınlar halinde üretilirdi; işlerde ve ürünlerde standartlaşma söz konusuydu; işler parçalanmış ve basitleştirilmiş durumdaydı; gitgide daha büyük işletmelerde, artan sayıda işçi bir arada çalışıyordu.

Yüzyılın son çeyreğinde ise “esnek üretim” adı verilen yeni bir sistem yaygınlaşmaya başladı. Talebe göre üretim, kalitenin iş sürecinin başından itibaren denetlenmesi, çalışma biçimlerinin ve istihdam kurallarının farklılaştırılması, iş gücünün becerilerinin ve çalıştığı şirkete bağlılığının artırılması gibi uygulamalar ön plana çıktı. Üretimin gerektirdiği çeşitli işlerin ana işveren durumundaki patrona bağlı bir ya da birkaç ikincil firma tarafından üstlenilmesi ve o firmaların bulup çalıştırdıkları işçiler tarafından gerçekleştirilmesi olan taşeronlaşma da yaygınlaştı.

Değişik görünümleri ve biçimleri ile “esnek üretim”, kapitalizmin tarihsel bir özelliği olan kâr oranlarının düşmesi eğilimini dizginleyici bir arayışın ürünü olarak ortaya çıkmıştır.

Ülkemizde üretim, esasen, yaygın küçük işletmelere, kayıt dışı istihdama ve çalışanları kuşatan geniş bir işsizler ordusuna dayanarak gerçekleştiği için esneklik açısından birçok uygun özelliğe sahiptir. Şimdi de, AB ile uyum çerçevesinde getirilen sosyal güvenlik, sendikalar, toplu iş sözleşmesi, grev, vb. konulardaki çeşitli yasal düzenlemelerin yanı sıra hızla ilerleyen özelleştirme, taşeronlaştırma, fason üretim türünden uygulamalar ile bu yönde büyük adımlar atılmaktadır.

Bütün bunlarla bağlantılı olarak, iş güvencesi tümüyle ortadan kalkmış, işsizlik olağanüstü düzeylerde artmış, gerçek ücretler düşmüş, çalışma saatleri ve koşulları ile ilgili bütün sınırlar ve iyileştirmeler çiğnenmiş, sendikasızlaşma çok ileri boyutlara ulaşmış durumdadır. Örnek olsun, aynı işyerinde, ana patrona bağlı işçilerle taşeronla bağlı işçiler arasında çalışma koşulları ve haklar bakımından büyük farklar ortaya çıkmaktadır.

Esnek üretim ve taşeronlaşma, işçi sınıfını bölmektedir.

Sermayenin bu saldırısı sonunda, işçi sınıfı, konumu, günlük çıkarları ve hakları, sendikal örgütlenmesi açısından bölünmekte ve işçilerin ortak çıkarlara, ortak geleceğe sahip bir sınıfa ait olma duygusu bulanıklaşmaktadır. Esnek üretim ve taşeronlaşma, işçileri böldüğü, sınıfsal kimlikten uzaklaştırdığı için işçi sınıfını da mücadeleden uzaklaştırmaktadır.

58. TKH, KIDEM TAZMİNATININ FONA DEVREDİLMESİNİ NASIL DEĞERLENDİRİYOR?

AKP'nin uzunca bir süredir hükümet programında olan ve çalışma hayatına yeni bir soluk getireceğini iddia ettiği bir konu var: Kıdem tazminatının fona devredilmesi. Özellikle patronların büyük bir iştahla beklediği bu açılım, esas olarak AKP'nin çalışma hayatının "esnekleştirilmesi" programının bir parçasıdır. Bu programda aynı zamanda Meclis'te kabul edilmiş işçi kiralama büroları, işveren açısından işçinin işe giriş çıkışını kolaylaştıran güvencesiz iş türleri, esnek çalışma saatleri gibi uygulamalar bulunmaktadır. Programın temelinde ise iş gücü maliyetlerinin azaltılması ve patronların önünün açılması yatmaktadır.

Öte yandan bu programın en önemli başlığını kıdem tazminatı fonu oluşturmaktadır. Kıdem tazminatı fonu ile kıdem tazminatlarının patronlar tarafından ödenmesi kaldırılırken, her yıl devlet patronlardan belli oranda "fon parası" kesecek. Böylece "ödenemeyen tazminatlar" biriken fondan ödenecek.

Ancak bu işin kandırmacasıdır. Kıdem tazminatı yalnızca işçinin patronlardan aldığı bir hak, ödeme değildir. Kıdem tazminatı esas olarak caydırıcı bir unsurdur ve patronların diledikleri gibi işçi çıkartmasının önündeki en önemli engeldir. Dolayısıyla kıdem tazminatının fona devriyle iş güvencesine ait son kalıntılar da ortadan kaldırılmak istenmektedir.

Bu fonların nerelere ve nasıl harcılandığı konusunda da bir açıklık bulunmamaktadır. Geçmişte işsizler için oluşturulan fonun gerçek amacı için toplam büyüklüğünün yüzde 11'i kullanılırken, bu fon büyük oranda amaç dışı bir biçimde kullanıldı. Gene aynı şekilde deprem fonu olarak bilinen fon da toplanma amacı dışında kullanılırken, bu alanda yapılması gereken iyileştirmeler yapılmadı. Dolayısıyla fonun oluşumu yalnızca emekçilerin kazanılmış haklarına bir saldırı değil, aynı zamanda bütçe dışı gelirlerin artışı anlamına da gelmektedir. Bu durumda AKP'nin denetlenmesi daha zor hale gelmekte ve kaynakların nerelere harcılandığı belirsizleşmektedir.

59. ÇALIŞANLARIN HAKLARI NELERDİR?

TKH, her şeyden önce bütün emekçiler için insanca bir yaşam ve eşitlikçi bir düzen talep etmektedir. Bunun için emekçilerin haklarına sahip çıkması ve mücadele etmesi gerekir. TKH'nin sosyalizm programı bir emekçi programıdır ve bütün çalışanlar için temel olarak aşağıdaki hakları savunmaktadır:

- 8 saat iş günü işçilerin tarihsel kazanımıdır. Oysa bugün ülkemizdeki emekçilerin bir çoğu 12 saat ve üzeri çalışmaktadır. Bu çalışma süreleriyle insanca bir yaşam mümkün değildir. 8 saat iş günü işçilerin en temel hakkıdır.
- Fazla mesai, kapitalist sistemin en önemli sömürü kaynaklarından biridir. Yasalarca tanınan haklarda fazla mesaiye sınırlama getirilirken, bu durum fiiliyatta uygulanmamaktadır. Dolayısıyla emekçilerin fazla mesai, angarya gibi uygulamalarla sömürülmesinin önüne geçilmelidir. Emekçilerin iş veya başka konularda kendilerini geliştirebilmeleri için gereken boş zaman sağlanmalıdır.
- Çalışan geniş kesimlerin en büyük isteklerinden biri de ücretlerdeki eşitsizliğin ortadan kaldırılmasıdır. Bir başka deyişle eşit işe eşit ücret uygulamasının “çalışmada eşitlik” ilkesi uyarınca uygulamaya konulması işçi sınıfının çıkarıdır.
- Hafta tatilinin bölük pörçük ve tek gün olması kabul edilemez. Emekçilerin kendilerini yeniden üreteceği, insanca bir yaşam hakkını uygulamaya koyacağı boş zamanı olması gerekiyor. Dolayısıyla hafta tatilinin iki gün olması emekçilerin en temel haklarından.
- Herkesin sosyal güvenceye sahip olması, bütün emekçiler açısından temel bir beklentidir. Sosyal güvenlik sisteminde herkesin sigortalı ve kayıtlı olması sağlanmalı, kayıtsız çalışma yasaklanmalıdır.
- Çalışabilir durumdaki herkesin iş sahibi olma hakkı vardır.

İşsizlik iddia edildiğinin aksine temel olarak emek piyasalarındaki “arz-talep dengesizliğinden” kaynaklanmaktadır. İşsizlik, patronların ücretleri baskılamak için yarattıkları yapısal bir sorundur. Dolayısıyla çalışabilir durumdaki herkesin yetenekleri doğrultusunda iş sahibi olma hakkı kamu tarafından güvence altına alınmalıdır.

- Sendikalar işçi sınıfının mücadele içinde yarattığı örgütlenme araçlarından biridir. Ülkemizde 12 Eylül yasaları ile sendikal örgütlenmenin fiiliyatta önü kesilmiş ve işçilerin örgütlenmesi “imkânsız” hale getirilmiştir. Bütün emekçilerin hangi sektörde çalışırsa çalışsın, grevli, toplu sözleşmeli sendikal faaliyet göstermeye ve sendika seçmeye hakkı olmalıdır. Bu doğrultuda tüm işyerlerinde sendikal üyelik zorunlu hale gelmeli, işçiler sendikal örgütlülükleri aracılığıyla üretim süreçlerinin planlanmasında ve denetiminde aktif rol oynamalıdır.
- Güvenceli çalışma bütün emekçilerin en temel haklarından biridir. Ülkemizde kangren haline gelmiş iş cinayetlerinin en temel nedenlerinin arasında güvencesiz ve taşeron çalışma bulunmaktadır. Güvencesiz, taşeron ve esnek çalışma biçimlerinin tamamı kaldırılmalı, işçi sağlığı ve iş güvenliği bütün işletmelerde temel uygulama haline getirilmeli, işyerleri ve çalışma koşulları insan onuruna uygun bir şekilde düzenlemeli ve bu konuda devlet tarafından işyerlerinde etkin denetimler yapılmalıdır.
- Kadın emekçilere dönük bütün ayrımcı uygulamalara son verilmeli, kadın emekçilerin her türlü hakkı güvence altına alınmalıdır.
- Genç emekçiler fiziksel ve ruhsal gelişimlerine uygun işlerde çalıştırılmalı, çocuk işçilik her ne şart altında olursa olsun yasaklanmalıdır.

60. YİYECEK, GİYECEK VE KÖMÜR DAĞITILMASINI SOSYAL YARDIM OLARAK GÖREMEZ MİYİZ?

Aksine, toplumda var olan eşitsizlik ve yoksulluğun üzerine örten bir uygulama olarak görmemiz gerekir. Bu uygulama, toplumdaki sadaka kültürünün yaygınlaşmasına yol açmakta; bu düzende, emekçilerin çalışarak istek ve ihtiyaçlarını karşılamasının mümkün olmadığını görmesine engel olmaktadır.

Oysa bütün yurttaşları kapsayan ve insani gereksinimlerine eksiksiz olarak karşılık veren tek bir sosyal güvenlik sisteminin olması bir devletin sağlaması gereken asgari koşullardandır. Ama bırakalım bunu, AKP sosyal güvenlik sistemini neredeyse bütünüyle tasfiye etmiştir. 18 yaşına gelmiş her fert Genel Sağlık Sigortası (GSS) adı altında önce devlete borçlandırılmakta, ilk işe girdiği zamanda bu borç ondan derhal tahsil edilmektedir. GSS uygulamaları çatısında en temel insan hakkı olan sağlık hizmetlerine ulaşım neredeyse bütünüyle paralı hale getirilmiştir. Her türlü sosyal hizmetten dışlanan geniş kitleler ise AKP tarafından yaratılan bu sadaka kültürünün ağına itilmektedir.

Sosyalist bir düzende, sadaka olmaz. Sosyalist bir devletin her şeyden önce çalışabilir durum ve yaştaki her yurttaşına çalışma olanağı ve iş güvencesi sağlamak gibi

temel bir görevi vardır. Çalışamayacak durumda olanlar, yaşlılar ve emekliler devletin güvencesi altındadırlar.

Kapitalist düzende, sadaka alan bir emekçi mücadelecisi değil, kanaatkârdır. AKP bir yandan emekçi halka sosyal ve ekonomik her türlü baskı ve sömürüyü artırırken, diğer yandan sözde yardım etmektedir. Bu, büyük bir aldatmacadır.

AKP, sahip olduğu dinci gerici ideolojiyi bu tür yardımlarla bezeyerek, en geniş kesimlere yaymaktadır. İşsizlik ve yoksulluğu kader olarak gören, AKP eliyle gelen yardımlar için “Allah razı olsun” diyen bir emekçi sınıfı, her patronun isteyeceği bir sınıftır.

Bilinen kimi örneklerden hareketle, AKP yoksul ama mücadele eden emekçi ailelere bu yardımlardan yapmamakta; bunu emekçi sınıflara karşı mücadelesinin bir parçası olarak görmektedir. Diğerlerinin nezdinde “başkaldırdığı için mahrum olan biri” olarak görülen emekçi, tehlikeli biridir, onunla dost olmamak ve konuşmamak en iyisidir!

Sonuç olarak, bu uygulama, kapitalist bir düzende yoksulluğun ve eşitsizliğin asla düzelemeyeceğinin bir kanıtıdır.

61. TKH, SAĞLIK POLİTİKALARINI NASIL DEĞERLENDİRİYOR?

AKP'nin sağlık sektöründe "reform" adına yürüttüğü dönüşüm, tamamen sermayenin çıkarlarına hizmet etmektedir. Sosyal güvenlik sistemi AKP'nin sağlık politikası tarafından özel hastanelere gelir getiren bir kaynağa dönüştürüldü. AKP'nin sağlık politikası, son 30 yılda özellikle Sovyetler Birliği'nin yokluğundan bu yana, tüm diğer ülkelerde olduğu gibi "paran kadar sağlık" politikasıdır.

Bugün kapitalist ülkelerde sağlık alanında harcanan para ile halka daha iyi bir sağlık hizmeti götürülmesi arasında birebir ilişki kurulamaz. Örneğin, ABD'de, kişi başına sağlık harcaması çok yüksek olduğu halde, sağlık sistemi, nüfusun büyük çoğunluğu için çok yetersizdir. Küba gibi kaynakları sınırlı bir ülkede ise, toplumsal sağlık göstergeleri, en ileri Avrupa ülkeleriyle yarışır durumdadır. Bunun nedeni, harcanan paranın nereye gittiği, kaynakların planlı bir şekilde dağıtımı ile ilgilidir.

Bugün Türkiye sağlık sistemi, uluslararası tekellerin sosyal devlet uygulamalarını tasfiye etme planları doğrultusunda sermayenin hizmetine sunulmaktadır. Özel sağlık kuruluşları bir yana artık özerk hale getirilmiş olan kamu hastaneleri döner sermaye sistemi nedeniyle hastalara yolunacak müşteri gözüyle bakmakta, hizmet alımı ve taşeron sistemi ile rant sağlama peşinde koşmaktadır. Küba'nın kaynaklarının çoğunu ayırdığı koruyucu sağlık hizmetleri, semt poliklinikleri, ilaç sanayinde bağımsızlık gibi konular, Türkiye'de tamamen ihmal edilmektedir.

Hükümetin övündüğü gelişmeler, cebinde yeterli parası olana sunulan özel sektörün verdiği sağlık hizmetidir.

Sağlıkta Dönüşüm diye adlandırdıkları sürecin sonucu, çoğu AKP'li patronların sahibi olduğu, tıpkı bir markette olduğu gibi pazarlama teknikleriyle donattıkları ve toplam sağlık hizmetinin neredeyse %40'ını sağlayacak kadar güçlendirilmiş özel hastanelerdir.

62. EŞİT PARASIZ EĞİTİM DİYORSUNUZ, TKH BUNU HANGİ KAYNAKLA GERÇEKLEŞTİRECEK?

Bir ülkenin yurttaşlarını yeterli derecede eğitmekten kaçınması, o ülkede siyasi iktidarın sınırlı bir zümrenin elinde olduğunun en önemli göstergesidir. Cehaletin yaygın olduğu bir toplumu yönetmek daha kolaydır. Bu toplumda, ırkçılık, dini duygular ve batıl inançların sömürülmesi, kirada ağalık düzeninin hâkimiyeti, çok daha kolaydır.

Düzen partilerinin hiçbirinin programında eşit parasız eğitim yok. Bunun yerine küçük bir yoksul grubuna burs türü katkılar sağlayarak, sadece görüntüyü kurtarmayı amaçlayan bir sistemle “eğitimde fırsat eşitliği” sloganına sahip çıkılıyor.

Üstüne üstlük, tekellere hizmet eden ve halkın çoğunu cahil bırakan eğitim sistemimiz, zaten epeyce pahalı. Özel okullar bile devlet tarafından büyük bir bütçeyle destekleniyor.

Eşit ve parasız eğitim, bir bütçe sorunu değildir; her şeyden önce, sermayenin çıkarlarından bağımsız olmayı gerektiren bir tercih ve kararlılık sorunudur. Nitekim sermaye sınıfı, yıllardır devlet bütçesinden eğitime ayrılan payın düşürülmesine ciddi bir itiraz yöneltmemekte; eğitimin özel çıkarlar doğrultusunda örgütlenmesini planlayıp kolaylaştırmaktadır.

Emekçilerin yönetimindeki bir Türkiye’de, eşit ve parasız eğitim hizmetinin herhangi bir bütçe sorunu olmayacaktır. Üstelik bütçede temel ihtiyaçlar dışındaki kaynaklar ve “örtülü kaynakların” ortaya çıkarılması ile elde edilecekler sonucunda bu ihtiyaç sonuna kadar sağlanabilir ve toplumun tüm kesimlerine eşit ve parasız eğitim verilebilir.

63. MADENCİLİK AKP SAYESİNDE VE ÖZEL SEKTÖR ELİYLE ÜRETİM PATLAMASI YAPMADI MI?

Tıpkı yerüstü kaynaklarımızda olduğu gibi, yeraltı kaynaklarımız da tümüyle halka aittir, halkın malıdır. Bu kaynakların halkın çıkarları doğrultusunda değerlendirilmesinin tek yolu, madenlerimizin devlet kuruluşları tarafından çıkarılması ve işlenmesidir. En uygun teknolojilerin seçimi ve üretim süreçlerinin denetlenmesi de ancak bu koşullar altında mümkündür. Aksi durumda başımıza gelecek olanlar bellidir. Dünyanın diğer ülkelerinde olduğu gibi Türkiye’de de, madenleri işleten yerli ve yabancı sermaye sahipleri, yeraltı kaynaklarımızı her türlü planlamadan uzak, tamamen kâr hırsıyla hoyratça tükettiklerinde kaçıp gidecektir. Geride bırakacakları pislikleri temizleme işi devletin, aslında halkın sırtına kalacaktır.

Madencilik sektöründe yaşananlar, ülkemizin yüz karasıdır. Çok uluslu şirketler, AKP iktidarı döneminde ülkemizin maden havzalarını talan etmekte birbirleriyle yarışmaktadır. Diğer taraftan, ülkemizin batısından doğusuna, işletilen tüm madenlerde daha fazla altın çıkarmak için kullanılan siyanür, tarımsal alanlara akıtılan zararlı sular vb. nedenlerle ekolojik denge bozulmakta, tarım tehdit edilmektedir.

Peki ya insanlarımız? Daha fazla üretim diye, insanlık dışı koşullarda çalıştırılan ve iş kazalarında yaşamını yitiren insanlarımız... Soma’da ve Ermenek’te yaşanan madenci ölümleri tam bir katliam olarak ülke tarihimizin kara sayfalarına yazılmıştır. Madencilikte üretimi çılgınca artırabilirsiniz, ama hangi bedel karşılığında? İşte Soma katliamında yaşanan tam da budur. Soma’da ve diğer madenlerde yaşanan katliamlar hiç aklımızdan çıkmayacak, orada katledilen işçi kardeşlerimizin katilinin sermaye düzeninin kâr hırsı olduğunu hep akılda tutacağız.

64. ENERJİNİN ÖZELLEŞTİRİLMESİ, ARTAN TALEBİN KARŞILANMASI VE UCUZLUK İÇİN ŞART DEĞİL Mİ? TKH ENERJİ KONUSUNDA NE YAPACAK?

Türkiye'nin enerji alanındaki dışa bağımlılığı, sermayenin bilinçli bir şekilde yaptığı tercihlerin bir sonucudur. 1950'li yıllarda petrole bağımlı hale getirilmiştik. 1990'lı yıllarda da doğalgaz bağımlısı bir ülke haline getirildik.

Oysa enerji kullanımına ilişkin bazı önlemlerin de alınması koşuluyla, başta linyit olmak üzere yerli enerji kaynaklarımızla Türkiye'nin enerji ihtiyacının büyük kısmının karşılanması mümkün. Linyit rezervlerimiz açısından dünya ülkeleri arasında 7. sıradayız. Bazı üniversitelerimizde, tüm engellemelere rağmen, linyit rezervlerimizin çevreye en az zarar verecek şekilde kullanılmasını sağlayacak teknolojiler üzerinde çalışılıyor. Buna karşın işbirlikçi yöneticilerimiz ve sermaye sahipleri, yerli kaynaklarımızın değerlendirilmesi için yatırım yapmak istemiyor. Bunun yerine, sınırlı petrol rezervlerimizi bile yabancı şirketlere teslim etmek için, petrol yasasından "milli çıkarlarla" ilgili her tür ibareyi silmeye çalışıyorlar!

Türkiye'de, yerli enerji kaynaklarının kullanılması için teknoloji geliştirebilecek eğitimli insanlar da var, bu kaynakların çıkarılmasında ve değerlendirilmesinde çalışabilecek insanlar da... Ama bağımlılığımızı artıran politikalar yüzünden, teknik elemanlarımız birikimlerini değerlendiremezken, çalışabilir durumdaki insanlarımızın çoğu işsiz.

Türkiye'nin en öncelikli ihtiyaçlarından biri, enerji alanındaki dışa bağımlılığın ortadan kaldırılmasıdır. Yenilenebilir enerji kaynakları, kısa ve orta vadede Türkiye'nin enerji alanındaki dışa bağımlılığını ortadan kaldırmaya yetmeyecektir. Petrol ve doğalgaz bağımlılığını ortadan kaldırmanın çaresi, başta linyit olmak üzere kendi ener-

ji kaynaklarımızın kullanıma sokulmasıdır. Bunun da tek yolu, kamu kesiminin gerekli yatırımları yapması, kaynaklarımızın kamu kuruluşları eliyle değerlendirilmesidir.

Petrol ve doğalgaz tüketimini azaltmak için, hem kent içi ulaşımında hem de şehirlerarası yük ve yolcu taşımacılığında raylı sistemlere ve toplu taşımacılığa ağırlık verilerek, elektrik enerjisi üretiminde de doğalgaz kullanımına son verilmelidir.

Öte yandan Türkiye'nin enerji alanındaki dışa bağımlılığını büyük ölçüde ortadan kaldırılabilmek için, kentlerde merkezi ısıtma sistemlerinin kurulması, enerji tasarrufu sağlayan elektrikli cihazların kullanımının yaygınlaştırılması, uygun yörelerde jeotermal enerji, güneş enerjisi ya da rüzgâr enerjisi gibi kaynaklardan daha fazla yararlanılması gibi ek önlemler de alınmalıdır.

Tüm bu önlemler yanında, TKH enerji sorununun sosyalist ekonomik model çerçevesinde temelinden çözülebileceğini; bu bağlamda enerji, toprak, madenler ve nitelikli iş gücü gibi yeterince sahip olduğu kendi kaynaklarına dayanan bir kalkınma atılımının örgütlenmesini, böylece ülke ekonomisinin dışa bağımlılığına son verilmesi gerektiğini savunur.

65. TKH, NÜKLEER SANTRALLERE VE HES'LERE KARŞI MI?

Türkiye, nükleer santral kurmak için gerekli teknolojilere sahip değil. Bu nedenle, nükleer santraller için ihale şartnamesi hazırlama işi bile yabancı şirketlere yaptırılıyor. Dolayısıyla, kurulması, daha doğrusu kurdurulması planlanan nükleer santraller, ülkenin enerji alanındaki bağımlılığını azaltmak bir yana, daha da artıracaktır.

Ülkemizde, nükleer santrallerin kurulması ve işletilmesi için gerekli teknolojiler bir yana, nükleer yakıt teknolojileri bile geliştirilmemiş durumda. Ayrıca, Türkiye'de yalnızca tek bir nükleer santrali ekonomik ömrü boyunca besleyebilecek miktarda uranyum rezervi bulunuyor. Uranyumun nükleer yakıt hale getirilmesi için işlenmesi gerekiyor ve mevcut rezervle bunun yurtçinde yapılması ekonomik değil.

Nükleer enerji teknolojisindeki dışa bağımlılık, nükleer santrallerin güvenliğinin de yabancı şirketlere emanet edilmesi anlamına gelecek.

AKP hükümetinin çıkarttığı nükleer santral yasası, nükleer enerji üretiminin en pahalı ve riskli boyutunu oluşturan nükleer atıkların kontrol altına alınması konusunda yabancı şirketlerin sorumluluğunu azaltıyor.

Tüm bunlara ek olarak, nükleer santrallerde üretilen elektrik enerjisinin maliyeti de yüksek olacaktır.

Kısacası, Türkiye'nin gündemine nükleer santral tartışmasının sokulmasının tek bir hedefi var: Nükleer santral kuran ve işleten yabancı şirketlere yeni bir pazar sağlamak.

Nükleer enerji alanında ne dışa bağımlılık ne de özel sermaye egemenliği kabul edilebilir. Toplumsal çıkarın yerine kâr hırsını koyan sermaye düzeninde nükleer santrallere hiçbir şekilde güvenilemez.

Buna karşılık, düzen politikacıları, yabancı şirketler ile el

ele, sanki nükleer santral Türkiye'ye çağ atlatacakmış havasını yaymaya çabalyorlar. Oysa nükleer santraller, ülkemizin enerji sorununa ilişkin doğru ve akılcı çözüm olmadığı gibi dışa bağımlılığı da artıracak ve ciddi güvenlik tehlikeleri yaratacaktır.

Bugün için yapılması gereken, bu alandaki teknolojik gelişmeleri izlemek ve gerçekten güvenli teknolojilerin geliştirilmesi için çaba harcamaktır.

TKH, bugün için, bu koşullarda Türkiye'de nükleer santral kurulmasına karşıdır. Ülkemizin kaynaklarını en verimli şekilde değerlendiren ve enerjide dışa bağımlılığı azaltan bir enerji politikasının oluşturulması hayati önem taşımaktadır. Hatta sınırlarımız içerisinde yer alan akarsu potansiyeli hesaba katıldığında hidroelektrik santralleri de enerji politikamızda yeri olan enerji kaynaklarındandır. Ancak bugün hemen hemen her akarsu üzerinde bir hidroelektrik santrali yapılmaktadır. Bu projelerde doğaya, tarihi eserlere ve tarıma verilen zarar hiç hesaba katılmadan sadece projeyi üstlenen şirketlerin çıkarları kullandığıdır. Bu projelerle, o bölgedeki akarsular sayesinde yaşayan birçok endemik tür yok edilmekte; Hasankeyf ve Munzur'da tarihi ve kültürel varlıklar hiçe sayılmakta; hatta üstlerinin baraj suyu ile örtülmesine izin verilmekte; Yuvarlakçay gibi tarım alanları yok edilmektedir. Şu anda yürürlükte olan projelerle Anadolu'nun akarsuları hesapsızca yağmaya terk edilmiştir. Sermaye sınıfı hidroelektrik santraller gibi doğal bir enerji kaynağını bile çıkarları uğruna doğaya ve insana zararlı hale getirmeyi başarmıştır. TKH, HES'lere değil, AKP'nin HES politikasına karşı çıkmaktadır.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

SOSYALİST CUMHURİYET İÇİN!

66. 1923 YILINDA KURULAN CUMHURİYET İLERİ BİR ADIM MIDIR?

Cumhuriyet düşüncesi tarihsel olarak bir ilerlemeyi ifade eder. Toplumun bazı kişilerin, ailelerin ya da toplulukların mutlak hakimiyeti altında yaşamaya mahkum edildiği yönetim biçimlerine karşı, toplumun bütün üyelerinin “eşit yurttaşlar” haline gelmesi fikri cumhuriyetin ilerici yönünü net olarak ortaya koyar. Ülkemiz açısından da cumhuriyetin kuruluşu; Osmanlı İmparatorluğu’nun, dolayısıyla saltanatın ortadan kalkması ve halkın tebaa sayılmasının sona ermesi anlamına gelmiştir. Cumhuriyetin ilanının aynı zamanda emperyalist işgale karşı verilen bir savaş sonrası gerçekleşmesi cumhuriyetin bağımsızlıkçı bir kimlik kazanmasını da sağlamış, bu da ilerlemenin önemli ayaklarından olmuştur.

67. CUMHURİYET KAZANIMLARININ SOSYALİSTLER İÇİN ANLAMI NEDİR?

Cumhuriyetin gerçekleştirdiği dönüşümler ÷lkemize ve ÷lkemiz insanına çok şey kazandırmıştır. Yüzyıllar boyunca saltanatın boyunduruğu altında yaşamış, dini kurallar tarafından belirlenen bir yaşam sürmüş insanlar “yurttaşlar”dan oluşan bir halka dönüşmüştür. Saltanat ve hilafet kaldırılmış, tekke ve zaviyeler kapatılmış, laiklik devletin niteliği haline getirilmiş, kadınların toplumsal yaşamdaki rolünün değiştirilmesi için adımlar atılmıştır. Ülkenin kalkınması ve ilerlemesi için önemli altyapı hamleleri yapılmış, toplumun bütününün eğitim alabilmesi için politikalar geliştirilmiştir. Bütün olarak ifade edersek, cumhuriyet kamucu, bağımsızlıkçı, aydınlanmacı bir kimlik oluşturmuştur. Şüphesiz bu kimlik kapitalist bir cumhuriyette çok ileriye taşınmamış, hatta dünyadaki ve ÷lkedeki sınıf mücadelelerinin seyrine bağımlı olarak içi boşaltılmış, yeri geldiğinde terk de edilmiştir. Bizim içinse bu kimlik ve söz konusu değerler insanlığın gerçek varoluşunu ifade eden sosyalizmin ayak bastığı zeminin ana öğelerindedir. Bu açıdan komünistlerin de bayrağında yazan kamuculuk, bağımsızlıkçılık, aydınlanmacılık bizlerin de sahiplendiği ve daha ileriye taşıyacağımız başlıklardır.

68. MUSTAFA KEMAL HAKKINDA NE DÜŞÜNÜYORSUNUZ?

1923 yılında kurulan cumhuriyetin en önemli kişisi şüphesiz Mustafa Kemal'dir. Yıkılan bir imparatorluk için yapılan planları bozan ve emperyalistlere karşı ulusal kurtuluş savaşını başlatan, sonrasında toplumun dönüşümü için birçok radikal kararın alınıp hayata geçirilmesini sağlayan ilerici bir tarihi liderdir. İttihat ve Terakki ekolünden gelen Mustafa Kemal'in politik ve ideolojik hattı bu doğrultuda şekillenmişti. Mustafa Kemal'in toplumsal sistem kavrayışı tartışılmaz biçimde çağdaşlaşmadan ve kapitalizmden yanaydı. Gerçekleştirdiği dönüşümler, cumhuriyet tarihi boyunca birlikte büyüyen dinci ve liberal kesimlerin Mustafa Kemal ile hesaplaşma başlıkları oldu. Bugün Mustafa Kemal'in kurduğu cumhuriyet fiili olarak ortadan kalkmıştır. Günümüzde, AKP iktidarı döneminde şekillenmeye başlayan "İkinci Cumhuriyet" rejimi, 1923'te kurulan cumhuriyetin kazanımlarını yok etmeye çabalarken, Mustafa Kemal'i de önemsizleştirmeye çalışmaktadır. Gelinek noktada, Mustafa Kemal'in önderlik ettiği dönüşümlerin ve ilerici hamlelerin Türkiye siyasi haritası içerisinde taşıyıcısı kalmamış durumdadır. Komünistler, tüm bu düşüncelerin ve yönelimlerin sosyalist bir sistemde gerçek biçim ve içeriklerinin oluşabileceğini düşünmektedir. Dolayısıyla Mustafa Kemal'in mücadelesini verdiği aydınlanmacılık, kamuculuk ve yurtseverlik gibi başlıkların sosyalizm mücadelesinde siyasi temsiliyetini üstlenmeye çalışmak konusunda komünistlerin kafasında soru işareti bulunmamaktadır.

69. 1923 YILINDA KURULAN CUMHURİYETTEN BUGÜNLERE NASIL GELİNDİ?

Cumhuriyetin kuruluşu ve sonrasında yapılan uygulamalar toplumun bütünü açısından bir ilerlemeye işaret ediyordu. Siyasal alandaki bu ilerleyiş 1930'lu yıllarda, zorunlu olarak, ekonomik alanda yapılan düzenlemelerle de buluştu. Ortada ilerlemeci, aydınlanmacı ve kamucu bir cumhuriyet görüntüsü vardı. Ancak, bu durum asıl gerçeği değiştirmiyordu.

Cumhuriyet'e çizilen yol en ileri gittiği noktada bir burjuva devriminin sınırlarını aşamıyordu. Kuruluşundan itibaren cumhuriyete gösterilen hedef batıdaki gelişmiş kapitalist ülkelere yetişmekti ve ülke içerisinde yeri geldiğinde devlet eliyle palazlanan sermaye sınıfı siyasi iktidara yerleşiyordu. Sonuç olarak, zaman içerisinde "mutlak" görünen birçok başlık kapitalizmin, dolayısıyla sermaye sahiplerinin, ihtiyaçları doğrultusunda değişti ya da iptal oldu.

Özellikle İkinci Dünya Savaşı sonrası dönem siyasi, ideolojik ve ekonomik alanlar tamamen emperyalist ülkelerin kontrolüne geçti ve hatta müdahalesine açık hale geldi. Siyasal ve ekonomik olarak emperyalizme bağımlı, gericilik ile hesaplaşmaktan vazgeçmiş, işçi sınıfına ve sola karşı yeri geldiğinde darbe dahil her türlü yöntemi kullanan, ekonomisi sorunlu ve tarımı bitme noktasına gelmiş Türkiye'de iktidar sahiplerinin ürettiği en temel çözüm geçmişten gelen ve para edebilecek tüm kaynakları elden çıkartmak oldu.

70. TKH, “CUMHURİYET BİTTİ” DERKEN NE KASTEDİYOR?

Türkiye’de cumhuriyet emperyalistlerin işgaline karşı Kurtuluş Savaşı verilerek kuruldu. Toplumun cumhuriyete yüklediği anlam yurtseverliktir. Cumhuriyet aynı zamanda gericiliğe karşı kuruldu. Laik cumhuriyet kaderini ilahi olduğu düşünülen güçlere havale etmeyen, kendi belirleyebilen yurttaşlardan oluşur. Cumhuriyet bir dünya savaşından sonra kuruldu. Türkiye halkının büyük çoğunluğu hep barıştan yana oldu.

Ancak kapitalistler ve emperyalistler on yıllar boyunca cumhuriyeti kemirip durdular. Kaderini eline almış yurttaş değil boyun eğen tebaa istediler. Türkiye’yi bölgede emperyalistlerin ileri karakolu haline getirmeyi düşlediler. Bu kemirmeye direnen, eşitlik ve özgürlük için mücadele eden solu ezmeyi, emekçileri örgütsüz kılmayı ilke edindiler. Solu ve emekçileri ezmek için verdikleri uğraş egemenleri, yurtseverlik ve aydınlanma değerlerini reddetmeye götürdü. Türkiye Cumhuriyeti’nin bitiş süreci 12 Eylül 1980 ile başladı. Darbeden sonra bütün hükümetler Türkiye’de halk düşmanı, gerici, işbirlikçi, piyasacı, özelleştirmeci politikalar sürdürdü. AKP’ye noktayı koymak kaldı.

AKP, emperyalizmin stratejik müttefiki olmakla övünmekte, toplumsal yaşantıda dini egemen kılmak için uğraşmakta, eşit yurttaşlığı silmektedir. AKP Türkiye’inde insanlar birtakım “hakları olduğunu” unutacak, sadaka bekleyeceklerdir.

Türkiye’yi bu noktaya getiren kapitalistlerin egemenliği ve emperyalizme bağımlılıktır. AKP ise son vurucu darbeyi yapan güçtür.

TKH ülkemizin bağımsızlık, aydınlanma, emekçi hakları gibi değerlerle yeniden buluşmasının yolunu 1923’e dönüştürmeyi mümkün görmemektedir. Bu zaten mümkün olmaktan çıkmıştır. TKH sosyalist bir cumhuriyetin tarihimizdeki ilerici değerlerin üstünde yükseleceğine inanmaktadır.

Bugün yeni bir cumhuriyet mücadelesi verilmelidir.

71. TÜRKİYE EMPERYALİST KAPİTALİST SİSTEMİN İHTİYAÇLARINA GÖRE DÖNÜŞTÜRÜLÜYOR DİYORSUNUZ. BÜTÜN BU SÜREÇ AKP ELİYLE Mİ YÜRÜTÜLDÜ?

AKP'nin bu sürecin görünürdeki öncüsü olduğu açıktır. Bununla birlikte ortada geniş bir cephe vardır ve herkes üzerine düşeni yapmaktadır. AKP bu sürecin siyaset alanındaki adımlarını atmaktadır, ama kesinlikle yalnız değildir. Emperyalist ülkeler, sermayedarlar, tarikatlar, liberaller, askerler ve düzen solunun da içinde yer aldığı geniş bir cephe-den bahsediyoruz. Zaman zaman gerilimler yaşasalar da, pazarlıklar ve anlaşmalar yaparak süreci ilerletiyorlar.

Türkiye'de yaşananlar, emperyalizmin dünya ve bölge politikalarının bir uzantısıdır. ABD ve AB'nin başını çektiği emperyalistler, daha bağımlı, daha gerici ve daha piyasaacı bir Türkiye istemektedir. Bu nedenle sürecin fikir babaları ve asıl liderleri emperyalist devletlerdir.

Türkiye'de sermaye sınıfı bu dönüşüme dört elle sarılmıştır. Sömürüyü ve bağımlılığı artıracak her adımı destekleyen patronlar, emekçilere karşı daha hızlı adım atılmasını yıllardır istiyordu.

Dönüşümün en önemli halkalarından biri olan özelleştirmeler ile patronlar için büyük kaynaklar sağlanmıştır. TUSİAD dahil bütün sermaye grupları bu süreçte AKP'ye tam destek sunmuştur ve karşılığında özelleştirme yağmasından büyük paylar almıştır.

Bu dönüşümün hedefindeki kurumlarından birisi ise TSK olmuş, emperyalizmin yeni yöneliminde Türkiye'ye biçilen rol doğrultusunda ordu da yeni rejime uyarlanmıştır. Genelkurmay, bu sürece en önemli desteği veren kurumlardan biri olmuştur. Bu dönüşüme razı olmayan bazı kadrolar ise, Genelkurmay'ın da onayıyla yürüyen Erge-
nekon davası sürecinde saf dışı bırakılmıştır.

Ülkenin dönüştürülmesi sürecinde liberallere düşen ise, kentli ve yüzü sola dönük aydın ve emekçi kesimlerin kafasının karıştırılması veya ikna edilmesi oldu. Liberaller, gerici, işbirlikçi ve piyasacı dönüşümleri “demokrasi” ve “özgürlük” adına yüceltmek, itiraz edenleri “statükocu” diye suçlamak için medya patronlarından maaş aldılar.

CHP ise, dönüşümlere direnebilecek toplumsal kesimleri oyalamak görevini üstlendi. Yine kentli emekçiler, gençlik ve Aleviler arasında görünen direnme olanağı, CHP'nin yarattığı beklentilerle oyalanmaktadır. CHP'nin muhalif görünüp, ülkemizdeki sermaye düzenine laf etmemesi, emperyalizmin yönelimlerine karşı çıkmaması ve AKP'yle uzlaşma tavrı, direnebilecek kesimlerin gücünü kırmaya ve sürecin hızla devam etmesine yaramıştır.

72. AKP’NİN MİSYONU NEYDİ?

2005 yılında yaptığı bir konuşmasında “Ben ülkemi pazarlamakla mükellefim.” diyen dönemin başbakanı Erdoğan, açık sözlü konuşmuştur. Türban için “Velev ki siyasi simgedir.” diyen başbakan, dini siyasette kullanma niyetini saklamayan bir siyasetçidir. İş cinayetlerinde ölen emekçiler karşısında pişkin tutumlara sahip bakanlar, AKP’nin işçi düşmanlığını saklamadığını göstermektedir.

AKP çoğu örnekte niyetini gizleme gereği duymamakta, nasıl bir Türkiye istediğini açıkça söylemektedir. Örneğin, siyasal ve toplumsal yaşantının dinselleştirilmesi AKP’nin gizli bir gündemi değildir. AKP bunu açıkça savunmakta, yaşama geçirdiği uygulamalar da bu işin gizlisinin saklısının kalmadığını herkese göstermektedir.

Bu nedenle AKP’nin gericilik ve işçi düşmanlığı konusunda son derece açık sözlü olduğunu söyleyebiliriz. Bütün bunlara karşın AKP, “takiyye” siyasetiyle ünlü bir geleekten geliyor. AKP, bütün bölmeleriyle kuşkusuz çok rahat yalan söyleyebilen bir partidir aynı zamanda. AKP’nin yalanları ve “gizli amacı” özellikle devletin yeniden yapılanması ve emperyalistlerle ilişkilerde yoğunlaşıyor.

AKP’nin “darbecilerle hesaplaşma”, sivilleşme, özgürleşme ve demokratikleşme adına attığı adımlar, büyük yalanlarla doludur. AKP’nin daha demokratik bir devleti savunduğu iddiası büyük bir yalandır. AKP’nin buradaki “gizli hedef”i, devleti bütünüyle kontrol etmektir. Bütün özgürlük ve demokrasi söylemlerinin arkasında yatan gizli hedef, bu kadar basit ve yalındır. Bu konuda AKP büyük bir yol almıştır.

AKP emperyalistlerle ilişkilerinde de topluma büyük yalanlar söylüyor. Zaman zaman batılı ülkelere kafa tutma numaraları yapan, İsrail'e "one minute" şovu yapan, milli ve yerli söylemi tutturan Erdoğan, AKP'nin gerçek politikasını halktan gizlemeye çalışıyor. Bunu gizlemek istemelerinin nedeni, halkta emperyalistlere karşı güvensizliğin ve zaman zaman nefret duygusunun çok yaygın hale gelmesi idi.

AKP döneminde Türkiye'nin dış politikasında büyük değişimler olduğu doğrudur. Ama bu değişim, ABD'nin bölgesel politikalarına tam uyum sağlamak adına gerçekleşti. Ortadoğu'da açılım yapan AKP, Kuzey Irak'taki Kürt devleti, Suriye ve Hamas ile bağlarını geliştirmiştir. Suriye'de cihatçı terörü desteklemiş, silah taşımış, gerici teröristlere hem sınırları açmıştır hem de petrol ticaretine aracılık etmiştir. Ancak bütün bu bağlarda, ABD ile daha uyumlu bir sürecin oluşması ve bölgenin emperyalist yağmaya tam açılması için siyaset yapmıştır. Bütün bölge ülkeleri, emperyalist sermayenin yatırım alanları ve emperyalist ordular için üslerle dolmaya başlamıştır. AKP de burada yerini almış, emperyalistlere hizmet etmiştir. Özetle, AKP'nin dış politikada yaptığı şovlar, AKP'nin gizli gündemini, ABD işbirlikçiliğini gizlemek içindir. Halktaki ABD karşıtlığından zarar görmek istemeyen AKP, gelecekteki takıyyeci politikasını hayata geçirmektedir.

AKP'nin asli amacı, yerli ve milli edebiyatı altında emperyalizme hizmet, sermayenin çıkarlarını korumak ve gerici yaymaktır. Gerici bir rejim bugün AKP eliyle kurulmuştur ve gizli bir amacı da kalmamıştır.

73. TKH, AKP'NİN ESKİ STATÜKOYU ÇÖZEREK BAZI İYİ ŞEYLER YAPTIĞINA İNANMIYOR MU?

Türkiye'nin geçmiş "statükosu"nun gerici, baskıcı ve sömürücü özellikleri AKP tarafından yalnızca güçlendirildi. Yeri geldiğinde kimi mekanizmalar el değiştirdi. Türkiye'nin geçmişinde yer alan cumhuriyete ilişkin "değerler" ise tasfiye edildi. Bu durum toplum için tam bir yıkım anlamına gelmektedir.

AKP destekçilerinin dilinden düşmeyen söylem asker ve sayetine karşı "sivilleşme" idi.

Yaşadığımız AKP'li yıllar bunun zerre kadar inandırıcılığı olmadığını, önceki anti-demokratik, hukuksuz uygulamaların kat be kat aşıldığını herkese göstermiş oldu. AKP, 12 Eylül cuntasının farklı biçim altında ama aynı öze sürdü-rücüsüdür.

Partimizi başka siyasi hareketlerden ayırt eden en önemli özelliklerden biri, "sivilleşme" tuzağına tek bir gün bile düşmemesidir. AKP'nin gerici dönüşümünü, rejim değişikliğini demokratik bir makyajla örtmeyi denediği konusunda TKH her zaman net olmuştur.

TKH demokrasi kavramına da sınıf temelinde bakmaktadır. Emeğe, insan aklına, halkımızın tarihsel değerlerine saldırıların demokrasi demagojisiyle yutturulmasına karşı mücadele ettik. Gericilerin gericilikle hesaplaşamayacağına ısrarcı olduk. Örneğin, AKP'nin Ergenekon operasyonunu, diğer darbe yargılamalarını hiç ciddiye almadık,

bunların “demokrasi” ile ilgisi olmadığını hep dillendirdik. Zaten tüm yargılamalar boyunca da gündemde olan; halka karşı işlenen suçlar değil, “AKP”nin keyfi yaklaşımlarıydı. Birinci Cumhuriyet’in tüm kurumlarının tasfiyesinin bunların arkasına gizlendiğini deşifre ettik.

Ülkemize yaşanan 15 Temmuz darbe girişiminin siyasal zemini bizzat AKP iktidarı tarafından döşendi. Bununla birlikte 15 Temmuz darbe girişiminden hemen sonra ise bir AKP darbesi yaşandı. Olağanüstü hal yönetiminin getirildiği, gericiliğin her yeri kapladığı, hukuksuzluğun ve adaletsizliğin daha da arttığı bir tablo AKP iktidarının ve kurmuş olduğu rejimin basit bir tablosu olarak karşımızdadır bugün.

Gelinen noktada, AKP bugüne kadar yaptığı gibi sivilleşme ve demokratikleşme süsüyle piyasa faşizminin, gericiliğin ve baskının devam etmesi için gaza basmış, aynı zamanda arada demokrasi için kendisine muhtaç olduğunu propaganda etmiştir.

Dünkü asker vesayetini kaldırıyoruz, sivilleşme ve demokratikleşme getiriyoruz söyleminin, bugün büyük bir yalan olduğu ortaya çıkmıştır. AKP eliyle kurulan bu rejim, baskıcı, hukuksuz, gerici, emek düşmanı ve işbirlikçi bir rejimdir. AKP eliyle kurulan rejim, Abdülhamit dönemini aratmayacak bir istibdat rejimidir!

74. AKP TARAFINDAN KURULAN YENİ REJİMDEN GERİ DÖNÜŞ MÜMKÜN DEĞİL Mİ?

Türkiye burjuvazisinin bu coğrafyaya kattığı tek değer olan ve emekçilerin sahip çıkmak konusunda tereddüt etmeyeceği cumhuriyet, 2002 yılında iktidara gelen AKP eliyle tasfiye yoluna sokulurken, emperyalizme uyumlu yeni bir rejimin de karakteri belirginleşmeye başladı. 2010 Anayasa referandumu ve ardından 2011 seçimleri ile tasfiye büyük ölçüde tamamlandı, 16 Nisan 2017 Başkanlık referandumuyla İkinci Cumhuriyet'in yerleşmesinin önü açıldı. İşbirlikçi, gerici ve neoliberal bir rejim olan İkinci Cumhuriyet'in her alanda inşasına geçildi.

AKP İkinci Cumhuriyet'in temel kurucu aracıdır. Ancak, AKP iktidarının geçen on yıldan fazla süre boyunca yalnızca bugünkü bileşenlerinden ibaret olmadığını da unutmamak gerekiyor. Başta FETÖ ve liberaller olmak üzere, çok fazla yapı ve kişi destek olmaktan öte, bu iktidarın bir bileşeni idiler. Bunun yanında, İkinci Cumhuriyet'in kuruluş dönemi, sancılı ve gerilimli bir süreç olarak geriye dönülemeyecek bir biçimde sürmektedir. Sermaye düzeninin Birinci Cumhuriyet'ten İkinci Cumhuriyet'e geçişte yaşadığı kutuplaşma siyaseti ve yerleşme sancıları, bugün sermaye düzeninin önünde temizlenmesi gereken bir başlık olarak durmaktadır. İkinci Cumhuriyet'in önündeki en önemli sorun, yerleşme ve restorasyondur. Öte yandan 15 Temmuz sonrası yaşanan süreç ve başkanlık sistemine geçiş İkinci Cumhuriyet rejiminin geri dönüşmeyecek ölçüde yol aldığını göstermektedir.

Sermaye iktidarında istikrar sağlanması ise, söz konusu Türkiye olunca, yapısal sorunlarından dolayı mümkün değildir. Bunun yanında, Birinci Cumhuriyet, geri dönüşü mümkün olmayacak bir biçimde AKP ve sermaye eliyle bitirilmiştir. Birinci Cumhuriyet'in tekrardan kendini "kurması" mümkün değildir. O yüzden bugün yeni bir cumhuriyet talebi öne çıkarılmalıdır.

75. İKİNCİ CUMHURİYET DERKEN TAM OLARAK NEYİ KASTEDİYORSUNUZ?

Esas olarak verilen sayıdan ziyade cumhuriyetin yapısını ele almak gerekiyor. AKP iktidarı döneminde ülkemizdeki yapısal dönüşümleri, devletteki değişimleri ve 1923 yılında kurulan cumhuriyetin tasfiye edildiğini tespit ediyor-sak artık yeni bir cumhuriyet olduğunu ifade etmek gerekiyor. Yeni olan her zaman iyi ve güzel olmuyor.

AKP iktidarı tam da bunun için görev başına gelmiştir. Aslen İslâmcı bir harekete dayanan AKP, iktidarı boyunca ülkemizdeki liberaller ile işbirliği içerisinde, ilk kurulan cumhuriyetten kalan ve ileri sayılabilecek ne varsa bunların tasfiyesine girişmiştir. Bunu yaparken de kendine muhalif olanları hapse atmış, sorun çıkartma potansiyeli olanları susturmuş, hakkını arayanlara baskı ve zulüm uygulamıştır.

Özelleştirmelerin zirve yaptığı, emperyalizmle ilişkilerin tamamen derinleştiği, sosyal devletin tasfiye edildiği, laikliğe büyük bir savaş açılarak gericiliğin devlet katında, eğitim alanında ve toplumsal alanda yasalar ile güvence altına alındığı bir dönemden bahsetmekteyiz. İkinci Cumhuriyet adını verdiğimiz yapı bu bahsettiklerimiz üzerine bina edilmeye çalışılmaktadır. Adı cumhuriyet olan ama özü sermaye diktatörlüğüne dayanan gerici, işbirlikçi sömürü düzeninin günümüzdeki adı İkinci Cumhuriyet olarak tanımlanabilir.

Ancak tüm bu sayılanlar ile ülkemizin toplumsal yapısı, halkımızın geçmişten geleceğe bakışı ve en önemlisi işçi sınıfı arasında çelişkiler oluşmaktadır. İkinci Cumhuriyet ile emekçiler arasında uyumsuzluk bulunmaktadır, dolayısıyla AKP'nin bütün iktidar döneminde olduğu gibi gelecekte de bu yapı ile emekçiler arasındaki çelişki derinleşecektir.

Örneğin, Irak'ın ABD tarafından işgaline karşı ülkemizdeki toplumsal tepki, başta TEKEL işçilerinin direnişi olmak

üzere ülkemizdeki özelleştirmelere karşı oluşan tepki ve hareketler, toplumsal yaşamın dönüştürülmesine karşı ayağa kalkışlar, kadınların AKP iktidarına karşı mücadelesi, 2013 yılında Gezi Parkı vesilesiyle başlayan büyük Haziran Direnişi halkımızın İkinci Cumhuriyet'in özü ile olan kavgasını açığa çıkarmıştır. Bu kavganın ortadan kalkması değil tersine devam etmesi büyük bir olasılık olarak görünmektedir.

Sonuçta, İkinci Cumhuriyet güçsüz ayaklar üzerinde sürekli kendini doğrultmaya, kendisini revize ve restore etmeye çalışacak. Bu süreç bugün düzen partilerinin hedefi olarak da karşımıza çıkmaktadır.

Yapılması gereken AKP eliyle kurulan revizyonu ya da restorasyonu değil yeni bir Cumhuriyet mücadelesidir!

76. TKH KENDİNİ SADECE AKP KARŞITLIĞIYLA MI TANIMLIYOR?

Elbette değil. TKH sosyalizmi hedefleyen bir parti. Dolayısıyla parti, kapitalizmi yaşatmayı hedefleyen düzen partilerinin hepsiyle mesafesini tanımlamaktadır. Ancak AKP hükümeti sıradan bir iktidar değildir.

AKP, Türkiye kapitalizminin mantıksal ve en uç sonuçlarının, cumhuriyeti reddetmeye, ülkeyi yerle bir etmeye varan birikiminin temsilcisidir. AKP'nin yürüttüğü süreç, emperyalistlerin ve sermaye sınıfının ortak programıdır. Bu süreç, sermayedarlar için alternatifsizdir. Dolayısıyla AKP karşıtlığı yalnızca bir hükümete muhalefet etmenin çok ötesinde bir anlam taşır. Emekçiler bu sürecin karşısına dikildikçe, yalnızca AKP zayıflamayacak, sermayenin bütün programı tehlikeye girecektir.

AKP kendisinden sonraki bütün düzen partilerinin de uyması gereken bir rejim inşa etmeye çalışmaktadır. AKP'nin programını durdurmayı başaran toplumsal ve siyasal bir hareket, aynı programla gelecek diğer bütün düzen partilerine ve kurumlarına karşı etkili bir mücadele verebilecektir. Dolayısıyla AKP karşıtı mücadele böylesi bir bütünlüğün içerisine yerleştirilmelidir.

Bugün İkinci Cumhuriyet artık geri dönülmez bir biçimde kurulmuştur. Bu cumhuriyet gerici, emek düşmanı ve işbirlikçi bir rejim olarak ülkemizi karanlığa boğmuştur. TKH, bu nedenle kendini yalnız başına AKP karşıtı olarak değil aynı zamanda İkinci Cumhuriyet rejimine karşıt olarak tanımlamaktadır. Son kertede, TKH kapitalizme ve onun siyasal bütün temsilcilerine karşı mücadele yürütür.

77. YENİ BİR YEŞİL SERMAYE Mİ OLUŞTU? DİĞER KAPİTALİSTLERİN ETKİSİ KALMADI MI?

“Yeşil sermaye” denilen ve daha çok MÜSİAD içinde yer alan sermaye grupları Türkiye’de uzun süredir var. Bu gruplar AKP hükümetleri döneminde büyük ihaleler alarak, yüksek kâr oranları ve hızlı büyüme oranları yakaladı. Geçmişte TÜSİAD’ın kontrolünde olan kritik sanayi sektörlerinde yer alamayan bu gruplar, ağırlıklı olarak ticaret sektöründe yer almaya başladı. Artık MÜSİAD ve onun ötesinde “yandaş sermaye”, TÜSİAD ile boy ölçüşebilecek ölçüğe ulaştı ve sanayi sektöründe de ağırlığını artırmaya başladı. Zaman zaman TÜSİAD ile gerilim yaşasa da bu gerilimlerin altında yatanın bir paylaşım sorunu olduğu açıkça görülmektedir. Bu kesimlerin emekçi düşmanlığı konusunda birbiriyle yarıştığı gayet iyi bilinmektedir. Bu nedenle, ne kadar sorun yaşarlarsa yaşasınlar, eninde sonunda pazarlık masasında anlaşılırlar. İhaleleri paylaşır ve emekçilere ait değerlerin yağmalanması için ortak hareket ederler.

Bu nedenle, AKP’nin bütün emekçi düşmanı adımlarında onu destekleyen TÜSİAD’ın, aydınlanmacı ve laiklikten yana bir tavrı asla olamaz. Türkiye’de “yeşil sermaye”, ege-men sınıfın ayrılmaz bir parçasıdır. Dolayısıyla solun gündemine “yeşil sermaye”ye karşı TÜSİAD gibi Türkiye’nin geleneksel büyük sermayesinin desteklenmesini getirmek yanlıştır.

78. TKH, ASKER VESAYETİNE KARŞI SİVİLLEŞMEYE İTİRAZ MI EDİYOR?

AKP iktidarının ilk yıllarında destekçilerinin dilinden düşmeyen şey, AKP hükümetinin asker vesayetine karşı sivilleşmeyi savunduğu idi. Türkiye'nin geçmişi, halk düşmanlığı konusunda askerlerle sivillerin çok farkı olmadığını gösterir. Örneğin, Süleyman Demirel ve Turgut Özal da en az Kenan Evren kadar emekçilere düşmandır.

Soruyu kim daha demokrat diye sorduğumuzda da benzer bir sonuca ulaşılır. Sivillerin hep demokrasiyi temsil ettikleri, askerlerin ise hep demokrasi karşıtı oldukları liberalizmin kocaman bir yalanıdır. TKH, siyasete asker-sivil karşıtlığı üzerinden bakmanın yanlış olduğunu düşünmektedir.

Hepsi ABD'ci, AB'ci, neo-liberal, özelleştirmeci ve emek karşıtı olan iktidarların siyasal ya da bürokratik unsurları arasındaki bir gerilimde, komünistler bu unsurlardan birini desteklemezler. Unutmamak gerekir ki, "asker vesayeti", mevcut gerçekliğin ötesinde zorlanarak insanları AKP'nin yanına itmek veya AKP'ye razı etmek için kullanılmıştır. Bu bir oyundur ve "asker vesayeti olacağına AKP olsun" denilerek bu oyuna gelenler olmuştur. Yine unutmamak gerekir ki, her durumda ve her zaman "kötünün iyisi" tercihi yapan bir toplum, sonunda "kötülerin en kötüsü"ne katlanmak zorunda kalır.

TKH demokrasiye sınıf temelinde bakmaktadır. Emek düşmanlığı azgın boyutlara varan siyasal güçleri, salt sivil oldukları için başkalarından daha demokrat saymak siyaseten ciddi bir hatadır ve bedeli büyüktür. TKH, devlet kademelerini baştan aşağı dinci kadrolarla dolduran "sivil" iktidarların, bu kadrolarıyla nasıl bir "demokrasiyi" inşa edeceklerinin farkındadır. "Sivil" adı verilen siyasetin toplumu adım adım nasıl dinselleştirdiği görülmüştür.

Biz geçmişte olduğu gibi bugün de, düzen içi gerilimlere emekçi sınıfların çıkarları açısından ve bağımsız bir siyasal kimlikle yaklaşılmadan faşist askeri darbelerle hesaplaşmanın, onlara karşı mücadele etmenin olanaksız olduğu gerçeğinden hareket ediyoruz.

79. ORDU HER ŞEYE RAĞMEN DİNCİ GERİCİLİK KARŞISINDA EN ÖNEMLİ GÜVENCE DEĞİL Mİ?

Türkiye’de dinsel inançları sömürenlerin bu denli güçlenmiş olmasının ardında, tam da TSK bulunuyor.

Soğuk savaş yıllarında sosyalist sisteme karşı mücadele eden NATO’nun en önemli parçalarından birisi olan TSK, Sovyetler Birliği çevresinde bir dinci yeşil kuşak yaratılması operasyonunda birinci dereceden rol aldı. Bu çerçevede birçok dinci örgüt ABD ve Almanya tarafından finanse edildi. Bu örgütlerin bazıları, devlet tarafından sola karşı yedek bir güç olarak kullanıldı.

Sola ve işçi sınıfına karşı gerçekleştirilen 12 Eylül darbesinin ardından, cuntacı generaller, “Türk-İslam Sentezi”ni destekledi. Gülen cemaati, darbe sonrasında palazlandı. Tarikatlar ve cemaatler sayısız okul ve yurt açtı, taşra üniversitelerini ele geçirdi ve Türkiye’nin dört bir köşesinde örgütlendi. “Terörle mücadele” adına, özellikle Kürt illerinde, dinci gerici terör örgütleri desteklenmişti.

AKP’nin yükselişi sonrasında TSK içinde direnç göstermeye kalkan unsurlar da TSK üst yönetiminin aktif desteğiyle tasfiye edildi. Bu haliyle TSK da, “yeni” Türkiye’nin silahlı kuvvetleri haline gelmiş bulunmaktadır.

Her şeyiyle NATO ve ABD yanlısı bir kurumdan dinci gericiliğe karşı mücadele etmesi beklenemez.

Orduyu doğru değerlendirmek bugün Türk Silahlı Kuvvetleri’nin kurumsallığını doğru şekilde değerlendirmekle mümkündür. TSK içerisinde ilerici, aydınlanmacı, yurtsever subayların bulunuyor olması orduyu bütün olarak ilerici yapmamaktadır. Böylesi unsurlar barındırsa da ordu, son kertede mevcut düzenin korunması ve devamının garantiye alınması fonksiyonunu yerine getirmektedir. İkinci Dünya Savaşı sonrasında emperyalizme bağımlılık süreci iyice hızlanan Türkiye bir yandan ABD ile olan ilişkisini derinleştirirken, bir yandan da NATO üyesi olmuştur. Yani, TSK emperyalizmin silahlı gücünün gönüllü bir üyesi olmuştur. Bugün de ordu açısından değişen bir durum bulunmamaktadır. TSK, NATO’cu, ABD’ci, AB’ci ve İkinci Cumhuriyet süreciyle uyumlu durumunu korumaya devam etmektedir.

80. ASKERİ DARBELER NİYE YAŞANDI?

Ülkemizde yaşanan askeri darbelerin en büyük nedeni kapitalist düzenin yaşadığı krizlerdir. Ne yazık ki kapitalist sistem gerek iktisadi olarak gerekse siyasi olarak yaşadığı krizleri çözmek için hep askeri darbeleri gündeme getirdi.

12 Mart muhtırası ve 12 Eylül darbesi, sola ve ilericilere karşı bizzat emperyalizm tarafından desteklenen faşist darbeler olarak ülke tarihimize geçmiştir. 15 Temmuz darbe girişimi de yine emperyalistlerin çıkarları ve yönlendirmesi doğrultusunda gerici Fethullah Gülen cemaatinin örgütlediği bir darbe olarak karşımızda durmaktadır.

Askeri darbeler, kapitalist sistemin tıkanıdığı, emekçilerin ayağa kalktığı, patronların çıkarlarının riske girdiği dönemlerde patronların ülkeyi yönetebilmek için zora başvurdukları bir yönetim biçimidir. Patronlar, seçimlerle onay mekanizmasını işletir, sıkıştıkları durumda da zoru devreye sokarlar.

Bununla birlikte dünya tarihinin onlarca örneğinde olduğu ve ülkemizde de görüldüğü gibi askeri darbelerin en önemli nedenlerinden biri de, emperyalistlerin başka ülkeler üzerindeki egemenliklerini devam ettirmek ve emperyalist sistemden kopmasını önlemek için kendi çıkarları doğrultusunda yönetim değişikliklerini desteklemeleridir.

81. 12 EYLÜL DARBESİYLE TÜRKİYE NEREYE GİTTİ?

12 Eylül askeri darbesi, sermaye sınıfının çıkarları ve kapitalist sistemin ihtiyaçları için 24 Ocak kararları diye bilinen ekonomik adımların atılması ve ülkenin solunun yok edilmesi amacıyla yapıldı. ABD yetkililerinin “bizim çocuklar” dediği 12 Eylül cuntacıları, darbeyle yönetime el koymuş, emekçilerin bütün örgütlenmelerini yasaklamış, ilerici, yurtsever, sola ait bütün değerlere saldırmış ve dinci gericiliğin önünü açmıştır. 12 Eylül darbesi sonrası 24 Ocak ekonomik kararları Özal hükümetleriyle hayata geçirilmiş, Türk-İslam sentezi devletin ideolojisi olarak dayatılmış, YÖK’ün kurulmasıyla üniversiteler teslim alınmış, zorunlu din dersleri hayata geçirilmiş ve emperyalizmle işbirliği daha da artırılmıştır.

12 Eylül askeri darbesiyle birlikte devlet ideolojisinin Türk-İslam sentezi haline getirilmesi, özellikle dinci gericiliğin önünü açan bir işlev görmüş, gericilik bizzat devlet tarafından desteklenmiştir. Bugün AKP iktidarının arkasında yatan nesnel olgu burada aranmalı, AKP aslında 12 Eylül darbesinin çocuğu olarak görülmelidir.

Bununla birlikte 12 Eylül askeri darbesi, sermaye sınıfının çıkarları için emekçi sınıflara büyük saldırının adı olmuştur. O günden bugüne patronlar zenginliklerine zenginlik katarken, ülkemizde emekçiler daha da yoksullaşmıştır. Piyasalaşmayla birlikte emperyalizme bağımlılık artmış, ülkemiz emperyalizme tam bağımlı hale gelmiştir.

82. 15 TEMMUZ DARBE GİRİŞİMİNE KOMÜNİSTLER NASIL BAKIYOR?

15 Temmuz, Amerikancı, kanlı bir İslamcı darbe girişimidir. 12 Eylül askeri cuntası tarafından önü açılan ve sonrasında bütün iktidarlar tarafından kollanan Gülen Hareketi, AKP iktidarı döneminde devletin bütün kurumlarını ele geçirmişti. Gülen Hareketi, siyasal İslamcı bir hareket olarak emperyalizmin kontrolünde ve güdümünde bir siyasal örgütlenmedir. İşte bu gerici siyasal örgütlenme, ABD emperyalizminin Ortadoğu'da hedeflerini gerçekleştirmek için ülkemizde devreye sokulmuştur.

2002 yılında AKP iktidarı bir proje olarak gündeme geldi. Bu projenin arkasında bizzat ABD emperyalizmi, ortakları arasında ise Gülen Hareketi, liberaller ve sermaye sınıfı vardı. Bu ortaklıkla birlikte "ılımlı İslamcılık" modeli önce ülkemizde yaşama geçirildi. Sonrasında ise bütün Arap coğrafyasında benzer dönüşümler için düğmeye basıldı. AKP iktidarı, ABD'nin Büyük Ortadoğu Projesi'nin (BOP) eş başkanlığı için tasarlandı ve desteklendi. Ancak ABD'nin bu planının özellikle Suriye'de büyük bir direnişle karşılaşması, diğer Ortadoğu ülkelerinde de başarısız olması emperyalizmi başka yönelimlere ve politika değişikliğine götürdü. Bu politika değişikliği, AKP açısından mümkün olmamıştır, AKP, cihatçı çeteler aracılığıyla Ortadoğu'da eski politikayı devam ettirmek istemiştir. Aynı zamanda emperyalizmin Kürt kartına oynaması, planların doğrultusu açısından değil zamanlaması açısından bir sorun yaratmıştır. 15 Temmuz darbe girişimi, bu anlamıyla emperyalizm tarafından gerici bir hareketin başka bir gerici harekete karşı düzenlediği, bir yola getirme adımı olarak da görülebilir.

83. TKH, NEDEN PROFESYONEL ORDUYA KARŞI ÇIKIYOR?

Ordunun profesyonelleşmesi TSK'yı her açıdan bir Amerikan şirketi haline getirecektir. Bu süreç aslında kademe kademe başlamıştır. TSK'da iki tür asker bulunmaktadır; mesleği askerlik olan kişiler ve zorunlu bir görev olarak geçici süreyle askerlik yapan sivil haktan kişiler.

Orduyu herhangi bir siyasi mücadelede halkın yanında konumlandırabilecek olan en önemli özellik bu ikinci kesimin ordunun içinde aktif olarak yer almasıdır. Çünkü bu geçici askerler silahlı emekçilerdir. Profesyonel ordu bu ihtimali tamamen ortadan kaldıracak ya da çok küçültecektir.

Tamamı profesyonelleşen bir ordu, her şeyiyle kapitalist-emperyalist sistemin, dışarıda ABD'nin ve içeride de patronların silahı haline gelecektir. Unutulmamalıdır ki, halkı koruyacak güç halkın içinden çıkan güçtür.

84. TKH, TÜRK BAYRAĞINA NASIL BAKMAKTADIR?

Komünistlerin içinde yaşadıkları ülkelerin bayrakları ile sorunları yoktur ve olmamalıdır. TKH'nin Türk bayrağı ile alıp veremediği bir şey bulunmamaktadır.

Söz konusu olan, emperyalizme ve işgalci güçlere karşı yürütülmüş bir kurtuluş savaşı sırasında şekillenen bir bayraktır. Anti-emperyalist mücadeleyi simgeleyen bir bayrağın yurtseverlerin, devrimcilerin ve komünistlerin elinde eğreti durmayacağı açıktır. Bunun en doğru ve güzel örneği, milyonlarca insanın gerici, faşist AKP iktidarına karşı sokaklara döküldüğü 2013 Haziranı'ndaki Gezi Direnişi boyunca görülmüştür.

Ancak Türkiye'nin parçası ve asli unsuru olan Kürt halkının inkâr edildiği, yok sayıldığı ve bu inkarın yoğun bir şekilde propaganda edildiği bir dönem yaşanmıştır. Bu inkârın politikalarının en önemli araçlarından birisi, ne yazık ki "bayrak" olmuştur. ABD beslemesi ırkçıların Türk-Kürt düşmanlığı yaratırken bayrağa sınımsız sarılmaları, onların zavallılığıysa bizim de utancımızdır.

Türk bayrağını yırtan ya da yakanlarla, başka halklara zulmederken eline bayrağı alarak poz verenler, bu ülkeyi büyük bir yıkıma doğru götürülenlerdir. 12 Eylül faşizmi sırasında ABD'den emir alan generaller, bayrağı bir işkence aracı olarak kullanacak kadar pervasızlaşmışlardır. Haftalar boyu gece gündüz İstiklal Marşı dinletilen siyasi tutuklular ucuna bayrak takılmış sopalarla dövülmüştür. Bu uygulamaların geride kaldığı da söylenemez. Devamı da var. Yeri geldiğinde çetecilerin, uyuşturucu kaçakçılarının, çek-senet tahsil eden mafya özentilerinin cenazeleri Türk bayrağına sarılmakta, cezaevlerinden tahliye edilen katiller bayraklar eşliğinde "ulusal kahraman" ilan edilmektedir.

Bu ülkede "bayrak" suç işleyenlerin, işbirlikçilerin, ABD uşaklarının kendilerini aklama vesilesi durumuna getirilmiştir. Türk bayrağı, emperyalistlerin terör örgütü NATO bayrağının yanına dikilmiştir. Türk bayrağı, emperyalist Avrupa Birliği'nin binasının önünde dalgalanmaktadır. Suçlarından, vatan hainliklerinden utananlar, bayrağın arkasına saklanmaktadır. Bizim mücadelemiz, faşistleri, ırkçıları, çetecileri, ABD uşaklarını bu bayrağı taşıyamaz hale getirmeye dönüktür.

85. TKH, MİLLİYETÇİLİK VEYA ULUSALCILIK HAKKINDA NE DÜŞÜNÜYOR?

TKH enternasyonalist bir işçi sınıfı partisidir. Şu anda, Türkiye’de de olduğu gibi, kapitalist sistemin olduğu sınıflı toplumlarda ulusalcılık bütün ulusun ortak çıkarları olduğunu savunur. Oysaki böyle bir ortak çıkar bulunmadığı aşikârdır.

Gerçekte bu ideoloji mülk sahibi sınıfların egemenliğini örtmeye yarar. İşçi sınıfının gündelik ve tarihsel çıkarlarının görülmez hale getirilmesinin yollarından biri de sermaye sınıfı tarafından ulusalcılığın propaganda edilmesi ve işçilerin sınıf kimliklerinin kaybolmasının sağlanmasıdır.

TKH sınıf partisi olduğu için milliyetçiliğin karşısındadır. Enternasyonalizm bütün ülkelerin emekçilerinin ortak çıkarlarını savunmak anlamına gelir. Milliyetçilik ise sınıf işbirliğine dayanır. Örneğin bu düşünce, yeri geldiğinde gericiliğe karşı çıkmayı emperyalizm işbirlikçiliği ile eşitlerken, yeri geldiğinde ise sözde ulusal çıkarlar adına patronların sömürsünün artmasını savunabilmektedir.

Dolayısıyla, komünistlerin görevi işçi sınıfının kendi içerisinde bölünmesini de tetikleyen milliyetçi ideolojiye karşı çıkmak, işçi sınıfının birliğini sağlayacak yurtseverlik düşüncesinin yaygınlaşmasını sağlamaktır. Yurtseverlik, sınıf işbirlikçiliğini dışarıda bırakan, aynı zamanda işçi sınıfının sömürüye karşı birlikte mücadele etmesini sağlayacak bir ideolojidir.

86. BUGÜN YENİ BİR KURTULUŞ SAVAŞI, BİR KUVAYI MİLLİYE HAREKETİ GEREKİYOR MU?

Kurtuluş Savaşı ve Kuvayı Milliye hareketi, 1919-23 şartlarında, ülkemizin emperyalist işgalden kurtulmasını ve toplumsal olarak çok önemli ileri adımlar atılmasını sağlamıştır. Ancak, bu kazanımların çok büyük bir kısmı kaybedilmiş bulunmaktadır. Bu kaybın en önemli nedenlerinden birisi, bu hareketin sınıfsal karakteridir.

Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluşunu sağlayan Kurtuluş Savaşı sonrası, ülkemiz kapitalist bir yolu seçti. Ülkenin kurucu kadroları, yeni bir sermaye sınıfı yaratma amacı taşıdılar. Kurtuluş Savaşı ve Kuvayı Milliye hareketi ülkenin kuruluşundan sonra girdiği kapitalist yolda anlamını yitirmiştir. Oluşan yönetici sınıf ve devlet bürokrasisi, bağımsızlığı terk etmiş, emperyalizmle işbirliğini seçmiştir. Kuvayı Milliye hareketinin kurduğu anlamda cumhuriyet, bugün sona ermiştir. Cumhuriyet ve onunla birlikte elde edilen tüm kazanımlara, bugün sadece işçi sınıfı ve emekçiler sahip çıkabilir. Bundan sonra, ülkemizde adının hakkını verebilecek bir cumhuriyet sadece sosyalist bir cumhuriyet olabilir. Sosyalist bir cumhuriyet, ancak emekçilerin mücadelesi ile kurulabilir.

Ülkemizi içine düştüğü karanlık ve teslimiyetçi durumdan kurtarmak için gereken hareket bu yüzden sadece işçi sınıfının başını çektiği emekçi halkın hareketidir. Bunun dışındaki hiçbir kesimden, özellikle bazı patronlardan ve üst düzey askerlerden toplumsal bir katkı beklemek yanlıştır. Çünkü bugün ülkemizde çıkarları emperyalizmden ayrı olan hiçbir patron ve üst düzey asker kesimi bulunmamaktadır ve bilimsel olarak da bulunması mümkün değildir.

87. AKP NE YAPMAYA ÇALIŞIYOR?

AKP ülkemizi toplumsal hayatın dini referanslarla yönetildiği, yargı kurumlarının yürütmenin emrine girdiği, laikliğin ortadan kaldırıldığı bir ülke haline getirmiştir. Ülkemizde her şey para karşılığındadır. Devletin vatan-daşa karşı herhangi bir yükümlülüğü artık yoktur. Ne sağlık, ne eğitim, ne yaşlılık, ne çalışma hakkı...

Geirici AKP rejimiyle yönetilen bir Türkiye’de kadınlar göz önünde olmamalıdır. Gençler geleceklerini kurmayı değil, kaderlerine boyun eğmeyi öğrenmelidir. İşçilerin haklarını savunmaları, sömürüye başkaldırmaları değil, iş buldukları için şükretmeleri gerekmektedir.

Her türlü örgütlenme gereksiz, anlamsız ve hatta yasak ilan edilmeye çalışılmaktadır. AKP iktidarına karşı her çıkış suç olarak gösterilmektedir.

AKP Türkiye’si emperyalizme hizmet yarışındadır. AKP Türkiye’yi Ortadoğu’da, başta ABD olmak üzere, emperyalizmin koçbaşı haline getirmiştir.

Türkiye emperyalist-kapitalist sistemin ihtiyaçlarına göre dönüştürülmüş ve yeni bir düzen kurulmuştur. Bu düzeni tanımlayacak üç kelime vardır: Sömürü, işbirlikçilik ve gerici.

Kendisinden önceki sağ iktidarların emperyalizm işbirlikçisi, piyasacı ve gerici mirasını sırtlanan AKP eliyle kurulan yeni rejimde laiklik tasfiye edilmiş, yurttaşlığın yerini tebaa anlayışı ve ümmetçilik almıştır. Başkanlık adı altında kurulan tek adam rejiminde adeta saltanat yeniden ilan edilmiştir. Kamuculuktan eser kalmamış, ülke kaynakları yerli ve yabancı sermayenin tam boy yağmasına açılmıştır. Kamu hizmetleri ve sosyal devlet, sadaka kültürü ile ikame edilmiştir. Emperyalizme bağımlılık ve işbirlikçilik yeni rejimin karakteri olmuştur.

Bugün Cumhuriyet’in 100. yılını hedef gösteren AKP iktidarı kurduğu yeni rejimin zaferini ilan etmeye hazırlanıyor!

88. TKH NEDEN 'YENİ BİR CUMHURİYET' DİYOR?

1923'te emperyalizme karşı bağımsızlık mücadelesi sonucunda kurulan, hilafete ve saltanata son veren Cumhuriyet tasfiye edilmiştir.

1923 Cumhuriyet'i, halkı tebaa, yurttaşları kul olarak gören saltanata son vermiş, yurttaş ve yurttaşlık haklarını ön plana koymuştu. Hilafet lağvedilmiş, şer-i hukuka son verilmiş, laiklik başa yazılmıştı. Yani başımızdaki Bolşevik Devrimi'nin desteği ile emperyalist işgale karşı kurulmuştu. Sovyetler Birliği'nin desteği ile hayata geçirilen devletçi politikalarla kalkınma hamlelerine imza atılmıştı.

Ancak Cumhuriyet'in kuruluşu ve sonrasında atılan tüm ilerici adımlar burjuvazinin egemenliğinde ve elinde adım adım kadük hale getirildi. Sermaye sınıfının çıkarları başa yazıldı, on yıllardır ülkenin başına musallat edilen sağ iktidarların elinde emperyalizme teslimiyet, emek düşmanlığı ve tam boy gericilik temel politika oldu. 12 Eylül 1980 darbesi ise Cumhuriyet tarihinde geri dönülmez bir tahribatın miladıdır. Patronların çıkarına olan 24 Ocak kararlarını hayata geçirmek için 12 Eylül darbesi siyasal İslamcı hareketin iktidara taşınmasına giden yolun başlangıcı olmuştur. Darbeciler Türk-İslam sentezi adıyla emperyalizmin yeşil kuşak projesi doğrultusunda tarikat ve cemaatlerin önünü hiç olmadığı kadar açtılar.

80 darbesi aynı zamanda piyasacılığın önünü de sonuna kadar açtı. Ülke kaynaklarının özelleştirme adıyla yağmalanmasının önündeki bütün engelleri kaldırdı. Emeğe dönük saldırılar hız kazandı, esnek istihdam rejimi ve güvensiz çalışma hayata geçirildi.

Dünyada reel sosyalizmin çözülmesinin ardından ise emperyalizmin içinde bulunduğumuz coğrafyaya dönük müdahalesi ve bağımlılık temelinde yeniden yapılandırma politikaları Cumhuriyet'in kazanımlarına son darbeyi vurdu, AKP'nin iktidara taşındığı yeni bir sürecin önünü açtı.

AKP iktidarında Cumhuriyet'in bütün kazanımlarına karşı adeta savaş açıldı; işbirlikçi, piyasacı ve gerici bir rejim inşa edildi.

Böylesi bir tabloda, 1923 Cumhuriyeti'nden bahsetmek mümkün değildir. Hem büyük bir gerici siyasal dönüşüm gerçekleşmiş hem de yeni bir rejim kurulmuştur, artık geriye dönüş mümkün olamayacak ölçüde bir değişim yaşanmıştır. Aynı zamanda 100 yıl öncenin şartları ile bugünkü şartlar da aynı değildir. TKH, tam da bu nedenlerle sermayenin gerici çıplak diktatörlüğüne karşı emekçilerin laik ve bağımsız cumhuriyetinin kurulmasını savunmaktadır. 1923 Cumhuriyeti'nin kazanımlarını yeniden hayata geçirmek ve ileriye taşımak için verilmesi gereken mücadele yeni bir cumhuriyet mücadelesidir!

Dün saltanat, hilafet ve işgal yıllarında emperyalizme karşı bir cumhuriyet kurulmuştu. Bugün emperyalizme, saltanat ve hilafet özlemcisi gericilere karşı kurulacak olan cumhuriyet mutlaka kapitalist sınıflara karşı verilecek bir mücadeleyle kurulabilir. O yüzden yeni bir cumhuriyet diyoruz; yeni bir cumhuriyet emekçilerin omuzlarında yükselecektir.

89. YENİ ANAYASA HAKKINDA NE DÜŞÜNÜYORSUNUZ?

Anayasalar devletlerin temel yapılarını, örgütlenişlerini ve işleyiş kurallarını gösteren metinler olarak tanımlanır. Ayrıca, bir devletin anayasasının, vatandaşlarının temel haklarını ve özgürlüklerini koruyan belgeler olduğu dile getirilir. Bu anlamı ile hukuki değil, siyasi belgelerdir. Bu nedenle de siyasal, ekonomik ve toplumsal yapıdan bağımsız değerlendirilmeleri mümkün değildir.

TKH Türkiye için sosyalist bir siyasal, ekonomik ve toplumsal düzen öngörmekte, bu çerçevede Türkiye Cumhuriyeti Anayasası'nın da sosyalist bir karakter taşımasını savunmaktadır. TKH'nin bu yaklaşımı ilkeseldir.

AKP iktidarı, 1923 Cumhuriyeti'ni yıkmış yerine daha gerici bir rejim kurmuştur. Son 15 yıldır anayasa sürekli değiştirilmekte ve gerici dönüşümlerin yansıtıldığı bir belge haline getirilmektedir. 12 Eylül Anayasası'nı değiştiriyoruz kılıfı altında yapılan düzenlemeler bir manipülasyondan ibarettir. Bu anlamıyla anayasanın "siviller" tarafından hazırlanması onu 1982 Anayasası'nın alternatifi haline getirmez. Keza, "siviller" tarafından hazırlanacak anayasaya emekçilerin, aydınların dahil olabilmesi bir yana, onlara söz hakkı dahi verilmemiştir.

Bugün anayasa değişiklikleri ile amaçlanan bellidir. Ege-menliği emperyalist kuruluşlara vermek, piyasacılığı kut-samak, devletin topluma yönelik sorumluluklarını kağıt üzerinde bırakmak.

En son 16 Nisan referandumu ile birlikte başkanlık sistemi anayasaya girerek İkinci Cumhuriyet'in kurumsallaşmasının yolu yapılmış oldu. Böylece İkinci Cumhuriyet'in idari yapısı da hayata geçirilmeye başlandı.

Bugün değişikliklerle önümüzde duran anayasa esasında 12 Eylül Anayasası'nın devamıdır. Ülkemizin ise 12 Eylül Anayasası'nın devamına değil eşitlikçi özgürlükçü bir anayasaya ihtiyacı bulunmaktadır.

90. BAŞKANLIĞA KARŞI MİSİNİZ?

Evet karşıyız.

Başkanlık rejimine geçiş Türkiye'nin idari yapısının değişmesi, adli adınca İkinci Cumhuriyet rejiminin hukuki zemininin yaratılması, sistemin o zemine oturtulması meselesidir. AKP iktidarının bugün geldiği noktada başkanlık sistemiyle İkinci Cumhuriyet rejiminin kuruluşu tamamlanmaya çalışılmaktadır.

Ülkemizde var olan kapitalist sistem ve temsilcileri, belli bir gelişkinliğe ulaşmıştır. Aynı zamanda kendisi için büyük bir tehdit olan işçi sınıfının da bu sistem içerisinde, sorun yaratmadan yaşaması için var güçleriyle çalışmaktadır. Yeni anayasa ve başkanlık gündeminin tam da bununla alakalı şekilde ele alınması gerekir. Önümüzdeki dönemde piyasa faşizminin zayıflamayacağından, sermaye sınıfının gericiğinin arkasında durmaya devam edeceğinden ve emperyalizmin ülkemiz topraklarında daha fazla kök salmaya çalışacağından eminsek, başkanlığın da nereye oturduğunu daha rahat tanımlama şansımız vardır.

Başkanlık sistemi emperyalist sistemin ihtiyaçları bağlamında kapitalist Türkiye'nin dönüştürülme girişimidir. Başkanlık modeliyle sermaye sınıfı ipleri elinde tutan daha güçlü bir iktidara kavuşacak ve merkezileşen bir nitelik taşıyacaktır.

Başkanlık ile birlikte tartışılan adem-i merkeziyetçilik başlığı ise ilk bakışta oldukça adaletçi ve özgürlükçü bir tartışma gibi görünse de yukarıda saydığımız başlıklarla birlikte ele alındığında başkanlıkla taçlanmış adem-i merkeziyetçi bir ülke yapısı merkezi iktidarın zayıflaması anlamına da gelmemektedir. Tersinden merkezi iktidar daha baskıcı, adaletsiz ve özgürlükleri kısıtlayıcı bir yan taşıyacaktır. Sermayenin kendisini daha rahat tahkim etmesi ve sömürünün derinleşmesi için en temel garantilerden biri de başkanlık sistemi olacaktır. Ek olarak, adem-i merkeziyetçilik halkın devlet yönetimine katılması değil sermaye egemenliğinin daha güçlü tahsis edilmesi ve daha rahat dolaşmasından başka bir anlam taşımamaktadır. Burada ki adem-i merkeziyetçilik özellikle Ortadoğu'da ve Kürt sorununda emperyalist planlara uyum ve kapitalist Türkiye'ye entegrasyon için düşünülmektedir.

91. SOSYALİST TÜRKİYE'DE NASIL BİR YÖNETİM BİÇİMİ OLACAK?

Devletlerin siyasal sistemleri toplumsal ve ekonomik yapının karşılığıdır. Nihayetinde, bir devletin “tipi” hizmet ettiği sınıf ile belirlenir. Anayasalar da devlet iktidarını elinde bulunduranların bu iktidarı kullanım biçimini ve sınırlarını gösterir. Bu nedenle, sosyalist bir yönetim biçiminin burjuva demokrasisinin mekanizmaları ile karşılaştırılması anlamsızdır.

Konu demokrasi olunca, böylesi bir tartışmanın başına yönetim mekanizmalarını koymak gerekir. Yurttaşlar devlet yönetimine ne kadar ve nasıl katılıyorlar sorusu yanıtlanmalıdır. Sosyalist Türkiye’de toplumsal alanın tek bir noktasının dahi siyasetin dışında durmaması hedefi ile hareket edilecektir. Devlet, aşağıdan yukarıya tüm toplumsal dokuyu kapsayacak şekilde örgütlenecektir.

Bu ise esas olarak, toplumsal yapının toplumsal örgütlenmelerden ayrıştırılamaz bir noktaya taşınması ile gerçekleşecektir. Toplumsal örgütlenmeler yurttaşların tümünün devlet yönetimine katılımına olanak sağlayacaktır. Böylece sermaye sınıfının yaratmış olduğu “devletten bağımsız örgütlenme” büyüsü de bir kenara atılacak, kitlelerin doğrudan devlet yönetime katılmalarının önü açılacaktır.

Kısacası sosyalizmde siyaset “özerk” bir alan olarak görülmez. Sosyalist Türkiye’de söz konusu olan, toplumsal örgütlenmelerin devletten bağımsız olması değil (öyle olursa devlet örgütlenmesi halka yabancılaşır), katılımın konusu ve niteliğinin sürekli olarak nasıl geliştirileceği olacaktır.

92. MADEM AKP BAŞ DÜŞMAN, TKH NEDEN CHP'Yİ DESTEKLEMİYOR? CHP SOL BİR PARTİ DEĞİL Mİ?

AKP de CHP de serbest piyasadan yanadır. AKP de CHP de özelleştirmelerden yanadır. AKP de CHP de NATO'dan, ABD'den yanadır. AKP de CHP de Avrupa Birliği'nden yanadır. Bu iki parti arasında siyasi ve ekonomik temel başlıklar açısından hiçbir fark yoktur. Dolayısıyla birbirlerini sürekli eleştiren bir görüntü vermelerinin de bir değeri yok.

Son yıllarda varmış gibi görünen farklar da her gün ortadan kalkmaktadır. Tarikatlar ya da NATO konusundaki tutum bunun en yakın örneğidir. Ülkemizin bugün içinde bulunduğu durumun ilk elden sorumlularından birisi de CHP'dir. CHP toplumda gericiğin palazlanmasına karşı çıkmak yerine, daha yıllar öncesinden Ecevit eliyle bu gericilerle işbirliği yapmaya başlamıştır.

Şu anda sürdürülmekte olan ekonomik politikaların mimarı Kemal Derviş'i ülkemize taşıyan Ecevit değil midir? Bunun devamı olarak bugün Kemal Kılıçdaroğlu aracılığı ile CHP, İkinci Cumhuriyet rejimini meşrulaştıran ve onunla kavga etmeyen bir partiye dönüşmektedir. CHP, ortanın solundan gittikçe merkez sağa kayan bir parti haline gelmiştir. CHP, AKP eliyle kurulan yeni düzeni değiştirmek değil bu düzeni restore etmeyi hedefleyen bir partidir. Yüzünü emeğe, laikliğe ve sola değil doğrudan doğruya sağa dönmüş bir parti haline gelmiştir.

TKH bugün elbette eleştirilerinin hedefine temel olarak AKP'yi koymaktadır. Ancak yukarıda sıralananlar nedeniyle CHP'yi eleştirmemek birçok açıdan AKP'yi aklamak anlamına gelecektir.

CHP'yi destekleyen büyük çoğunluğun yukarıda söylenenlerden bağımsız ve ayrı olarak solun tabanını oluşturduğu açıktır. Genel olarak cumhuriyet değerlerinden, aydınlanmadan ve emekten yana konum alan bu kitleye ulaşmak elbette solun ve komünistlerin birinci hedefi ve görevidir. Yıllarca solda, bu amaçla, CHP'nin içinde çalışmak, CHP'yi desteklemek gibi seçenekler tartışıldı. Haziran 2013'de ise bu tartışma sona erdi. Aydınlanmacı, yurtsever, kamucu, halkçı insanlar tüm ülke sathında sokaklarda, alanlarda mücadele kardeşliğini kurdular.

Sosyalist hareket bugün kendi bağımsız yolunu çizmek ve bu yolda toplumsallaşarak ilerlemek zorundadır.

93. LIBERALLER SOL DEĞİL Mİ?

Liberaller emek sömürüsüne karşı değillerdir, toplumdaki eşitsizliklerin kaynağını çarpıtırlar, patronların üretim araçları üzerindeki özel mülkiyet hakkının bir özgürlük olduğunu düşünürler, dinin siyasete alet edilmesi onlar açısından sorun değildir. Hatta bunu da bir özgürlük başlığı olarak görürler. Emperyalist bağımlılık kabul edilebilir bir konudur. Özgürlüğün ancak buralardan gelebileceğini propaganda ederler. Dolayısıyla liberaller emek düşmanlığının, işbirlikçiliğin ve dinci gericiliğin kardeşidirler.

Bunların sol ile ilgisi olduğu söylenebilir mi? AKP iktidarının bugünlere gelebilmesinde liberallerin desteğini görmemek olmaz. AKP iktidarının bugün kendisini güçlü hissedebilmesinin en önemli dayanaklarından olan 12 Eylül 2010 Anayasa referandumuna liberaller destek vermiştir. “Yetmez ama evet” sloganı etrafında bir araya gelen liberaller AKP iktidarının önünü açarak, yürütülen rejim değişikliği sürecinin suç ortağı olmuşlardır. Ancak gerici AKP iktidarı kendi iktidarını sağlama aldıktan sonra liberallere yönelik de baskı uygulamaktan çekinmemiştir.

Liberaller; sermaye düzenin hüküm sürdüğü gerçek hayatta yani patron sınıfının iktidarında ve sömürü düzeninde “ideal bir demokrasi” tarif ederler. Sınıf mücadelesinin yerine birey-devlet çelişmesini koyarak sermaye iktidarını meşrulaştırmaya çalışırlar. Ancak bu “idealin” kapitalizm koşullarında imkânı yoktur. Bu anlamıyla liberalizm, emekçilerin sınıf mücadelesini perdeleyen kapitalist bir ideolojidir. Liberalizmin ideolojik kaynakları ise emperyalist ülkelerin merkezleridir.

Dolayısıyla liberaller sağ ideolojinin yayılması için mücadele ederler ve bunu özgürlükler adına yaptıklarını söylerler. Sol değildir; çünkü eşitlik ve özgürlük mücadelesini, işçi sınıfını ve emekçi halkı bir yana bırakmakta ve örgüt-süzlüğü, sivil toplumculuğu, bireyciliği, kimlik sorunlarını öne çıkarmaktadır.

Tüm bu başlıklar, Türkiye’de sosyalist devrim için mücadele eden solun önüne birer engel olarak çıkartılmaya çalışılmaktadır. Özellikle seçim dönemlerinde akıl dağıtıcı bir baskıya da dönüştürülmektedir. Dolayısıyla liberaller sol içerisinde sosyalist devrimci hattın güçlenmesini engellemeye çalışmakta, zaman zaman bu çabaları başarılı olmaktadır. Liberallerin işlevi, solun sermaye düzenini yıkmak yerine onu düzelterek bir garip muhalefet ile sınırlandırılmasına hizmet etmektir.

Bu bağlamda, liberallerin sol ile temas içerisinde olan kesimlerinin sınıf ve iktidar mücadelesi yürütmek gibi bir yaklaşımları olmadığı için solu sulandırdıklarını ve bu nedenle soldan sayılmaması gerektiğini düşünüyoruz.

94. DÜZEN PARTİLERİ NE DEMEK?

Düzenin devamından yana olan partilerin genel adıdır. Bugün ülkemiz emperyalist-kapitalist sisteme bağlı orta gelişkinlikte kapitalist bir ülkedir. Ülkemizde iktidar burjuva sınıfıdır. Bu burjuva sınıf iktidarı, kendi iktidarını siyasal partiler üzerinden kuruyor. Bu anlamıyla burjuva sınıfının farklı kanatları ya da yönelimlerini temsil eden bir dizi siyasi parti bulunuyor.

Kapitalizm kendi düzenini devlet örgütlenmesi, hukuk örgütlenmesi, siyasi parti örgütlenmeleri ile kuruyor. Ortaya çıkan düzen, kapitalist sistemin devamı için kurulmuş bir sömürü düzeni haline geliyor.

Düzen partileri de işte bu sömürü düzeninin devamı için siyaset yaparlar. Onlar düzenin karşısında değildir; düzenin daha iyi nasıl gitmesi gerektiğini düşünür, buna göre politika yaparlar.

Örneğin özelleştirme, serbest piyasa, emeğin sömürülmesinde önemli bir araç olan ücret politikaları, AB emperyalizmiyle ilişkiler, NATO üsleri, gümrük birliğini devam ettirmek gibi bir dizi olgu, aslında burjuva sınıfının iktisadi çıkarlarını koruma ve dünya emperyalist sisteminin parçası halinde kalma araçlarıdır. Düzen partilerinin neredeyse hepsi bu temel noktalarda ortak bir programa sahiptirler.

Düzen partileri, düzeni değiştirmek için değil en fazla düzeltme ya da restore etmek için vardır. İşte bu eğilimleri taşıyanlar, düzen solu olarak görülmelidir. Dönem dönem krizle karşılaşan kapitalist düzen, bu krizleri ertelemek için düzen solunu devreye sokar. Emekçi halkımız da sorunları ortadan kaldırılabirler düşüncesiyle düzen partilerini sol olarak görme ve destekleme yanılıısına düşerler.

95. CUMHUR İTTİFAKI VE MİLLET İTTİFAKI FARKLI DEĞİL Mİ?

Bu sorunun yanıtını vermek için ülkenin temel ekonomik, toplumsal ve siyasi sorunlarına yönelik her iki ittifakın da ne söylediğine bakmak gerekiyor. Bugün birbirlerinin alternatifi olarak görülen Cumhuriyet ve Millet İttifakı, aslında düzenin iki siyasi kanadını temsil etmektedir.

Kaldı ki Millet İttifakı'nı oluşturan partilerin büyük çoğunluğu AKP ve MHP'den kopan siyasi partilerden oluşuyor. AKP, Saadet Partisi geleneği içinden çıkan parti. Bunun yanında Millet İttifakı'nın diğer bileşenleri olan Deva ve Gelecek Partileri AKP'den, İyi Parti de MHP'den ayrılma. Bu açıdan Millet İttifakı bileşenlerinin ekonomiden dış politikaya, eğitimden tarıma kadar bir dizi başlıkta AKP-MHP iktidarından çok farklı bir siyasete sahip olmaları beklemek çok mümkün değildir.

Bununla birlikte CHP'nin de çok uzun süredir yüzünü sağa döndüğünü söylemek mümkün. Bu siyasetin bugün karşılığı sağ partilerle kurulan ittifak.

Her iki ittifak, Avrupa Birliği konusunda benzer bir yaklaşıma sahip. Avrupa Birliği'ni emperyalist oluşum olarak görmüyorlar.

Her iki ittifak, ülkemizin NATO üyeliği konusunda aynı şeyi söylüyor. "NATO'nun demokrasinin güvencesi" olduğu şeklindeki sözler düzen siyasetinin ortak paydası.

Özelleştirmeler konusunda ise mutlak bir uyum ve benzerlikten bahsetmek gerekiyor. Piyasa ekonomisini savunuyorlar ve emperyalist şirketlerin ülkemizdeki faaliyetlerini yatırım ve yabancı sermayenin ülkemize girmesi adına destekliyorlar.

Laikliğin en büyük düşmanı tarikat ve cemaat örgütlenmesi konusunda da yine benzer bir tutum bulunuyor ve bu tutum Millet İttifakı'nın son tutum belgesinde kendisini somut olarak ifade ediyor.

Toplumun karşısına çıkan her iki ittifakı düzen siyasetinin kanatları olarak görmek gerekiyor. Cumhur İttifakı'nın başkanlık rejimine karşı Millet İttifakı'nın "güçlendirilmiş parlamenter rejimi" savunması, düzenin bekası açısından yapılan tartışmadan ibaret. Güçlü başkan yerine, güçlü başbakan formülü, bir idare biçimi olarak kapitalist sistemi sorgulayan değil, onun daha iyi işlemesi adına gündeme getiriliyor. Millet İttifakı, düzenin restorasyoncu kanadı olarak bugün ortanın sağına oturmaktadır.

96. TKH SEÇİMLERE NASIL BAKIYOR?

Türkiye sathında örgütlenmesini tamamlamış ve seçimlere girme hakkını elde etmiş bir parti olarak TKH, insanların belirli aralıklarla sandığa gitmeleriyle hiçbir köklü değişimin gerçekleşmeyeceğini bilen bir partidir. İnsanların haksızlıklarla, eşitsizliklerle mücadele etmediği ve bütün işi sandığa havale ettikleri bir toplumda iktidardaki güçlerin işi rahatlar. Çünkü tepkisiz ve mücadele etmeyen bir toplumu seçimlerde ikna etmek oldukça kolaydır. Bu düzenin öyle ya da böyle devamından yana partiler her türlü maddi imkânı, yolsuzluğu, hileyi ve inanç sömürsünü kullanarak halkın önemli bir kısmını ikna edebilirler. Bu nedenle TKH'ye göre gerçek bir dönüşüm için halkımızın mücadeleye başlaması şarttır.

Diğer yandan, seçim dönemleri insanların siyasetle ve ülke gerçekleriyle en fazla ilgilendikleri dönemlerdir. Bu yüzden TKH seçim dönemlerinde kendi politikalarının daha fazla insana duyurulması için, daha fazla insanın sosyalizme destek vermesini sağlamak için var gücüyle uğraşır.

Dedik ya, oy bu düzende özgür değil. Ama seçim dönemi insanların tavır almaya çağırıldıkları, dolayısıyla politize oldukları bir dönemdir. TKH insanları bir ömür boyu politize olmaya davet etmektedir ve seçim dönemlerini bunun bir adımı olarak görmektedir.

Başkaları parayla, reklamlarla, arkalarına ABD'den esen rüzgarları alıp seçim başarısı peşinde koşabilirler. TKH'nin seçim çalışmalarının özü örgütlenmektir. Türkiye'nin ilerici kitleleri geride kalan on yıllarda "böyle gelmiş böyle gider" sözünü bir pranga gibi taşımış ve seçimleri politik bir kampanya, bir hamle olarak algılamamışlardır. TKH bu algının artık değişmesi gerektiğini düşünmektedir.

97. TKH SEÇİMLERE GİREBİLİYOR MU?

Partimiz Türkiye çapında Siyasi Partiler Kanunu tarafından belirlenen resmi örgütlenmesini tamamlamıştır. Seçimlere katılması kesinleşmiştir

Partimizin adı, Yüksek Seçim Kurulu tarafından 2022 yılı Ocak ayında seçim yeterliliğine sahip olduğu ilan edilen partiler arasında yer almaktadır.

Türkiye Komünist Hareketi adı ve orak çekiçli amblemi-miz önümüzdeki süreçte yapılacak bütün seçimlerde yer alacaktır.

Partimiz Türkiye Komünist Hareketi, emek, laiklik, bağımsızlık ve sosyalizm şiarını memleket sathında daha da yükseltecektir.

TKH, ülkenin ihtiyaç duyduğu komünist bir partiyi yeniden örgütlemeye soyunmuştur. 1920'den bugüne büyük bir mirası geleceğe taşımak için partiyi yeniden örgütlüyor, ileriye taşıyoruz. Ülkenin komünist partisinin emekçilerin omuzlarında ve yeni bir gençlik kuşağıyla yükselceğini biliyoruz.

Partimiz, sosyalist siyaseti ve Sosyalist Cumhuriyet Programı'nı ülkenin her yerine seçim döneminde de yayacaktır. Bugün emekçilerin talepleri ile sosyalistlerin programı daha fazla yakınlaşmıştır. Ülkenin yeni bir cumhuriyete; emekçilerin, ilericilerin ve yurtseverlerin kamucu, laik ve anti-emperyalist bir programa; siyasetin ise sosyalist ve devrimci bir odağa ihtiyacı olduğu açıktır.

Orak çekiç artık seçim pusulasında!

98. SOL ÇOK MU DAĞINIK? SOLDA ÇOK FAZLA PARTİ YOK MU?

Solcu olduğunu iddia eden herkesi solcu kabul edecek olursak, bölünmüşlük ve dağınıklık fazlasıyla var. AKP dönemine övgüler düzüp solcu olduğunu söyleyenler bile mevcut. Öyleyse bugün, kimlerin gerçekten solcu olduğunu anlamak için biraz sorgulamak ve bazı bölünmeleri hayra yormak gerekiyor.

ABD'den bağımsızlaşmayı, NATO, IMF ve Dünya Bankası gibi örgütlerden çıkmayı, "AB'ye hayır" demeyi akıllarına bile getirmeyen, özelleştirmeyi savunan, CHP'yi soldan sayabilir miyiz?

Ya da liberaller? Eskiden liberal solcu denirdi, şimdi oradaki "solcu" kelimesini bile hak etmiyorlar. Özelleştirmeciler, cemaat severler, emperyalizme karşı olmayı barbarlık olarak görürler, ama sorsanız solcu geçinirler.

Bir de zaman zaman MHP ile ittifak kurma hesapları dahi yapan ulusal solcular var, "ulusal patronlar" ile işbirliğinin yollarını arıyorlar. Bunlardan bazıları "Kürt düşmanlığı" ile de, bölücülük yapmaktadır. Artık zaten solculukları ortadan kalktı, milliyetçi bir çizgiye geldiler.

Biz bu kesimleri soldan saymıyoruz. Ancak öte yandan ülkemizdeki sol birikim sadece yukarıda saydıklarımız ile sınırlı değil. İyi ki de değil...

Bugün Türkiye'de sömürüye, gericiliğe, emperyalizme ve faşizme karşı samimi bir şekilde mücadele eden, AKP iktidarının ülkemizde yarattığı tahribata karşı olan sol parti ve örgütler bulunuyor. Ayrıca bu parti ve örgütler dışında farklı parti veya derneklere şu veya bu nedenle dağılmış yüz binlerce insan var. Bugün önemli olan, bu kitlelerin yüzünü gerçek sol partilere dönmesini sağlamak, bunun için mücadele etmektir.

99. TKH, İTTİFAK VE GÜÇBİRLİĞİ KONULARINA NASIL YAKLAŞMAKTADIR?

TKH bugün ülkede yaşananların halkımız için tam bir felaket olduğu; bu felakete karşı ortak ilke ve hedeflere sahip kişi ve kurumların bir güçbirliği bünyesinde bir araya gelmesi gerektiği düşüncesine sahiptir. Partimiz, düzen karşıtı, sosyalist ve devrimci güçlerle ittifak politikasına her zaman açıktır.

TKH sömürüye, gericiliğe, emperyalizme ve faşizme karşı samimi bir şekilde mücadele eden, AKP iktidarının ülkemizde yarattığı tahribata karşı olan sol parti ve örgütlerle, böyle düşünen tüm kişi ve kurumlarla ortak bir cephe ya da güçbirliği kurulmasının bugünkü koşullarda önemli ve gerekli olduğunu düşünür. Anti-emperyalizm, anti-kapitalizm ve gericilik karşıtlığı ittifak politikamızın temel ilkeleridir.

Bugün Türkiye’de solcu olduğunu iddia edenler içerisinde sağlıklı bir ayrışmaya ihtiyaç olduğunu görüyoruz. Sol, sosyalist ve devrimci bir politik hatla ilgisi olmayan; gericiliği, milliyetçiliği, liberalizmi ve emperyalizmle işbirliğini meşrulaştıran siyasi hatlarla TKH arasında kalın bir duvar bulunmaktadır. TKH açısından temel ilke düzen karşıtlığı ve bağımsız sosyalist bir hattır.

100. ÜLKENİN YÜZDE 60'I SAĞCI, BU DURUMDA SOSYALİZM HAYAL DEĞİL Mİ?

Her şeyden önce sosyalizm, seçmen davranışları üzerinden tarif edilecek bir hedef olarak kabul edilmemelidir. Toplumsal sınıf ve tabakaların olağan dönemlerdeki siyasal davranışlarıyla sınıfsal talepleri ve devrimci dönemlerdeki siyasal davranışları aynı değildir. İkincisi, bu soru bir seçim tablosunu değişmez kabul etmektedir ve bu seçim tablosunda türlü eşitsizliklerle mücadele eden bir sol vardır.

Sınıf mücadelesi, sabırlı ve biriktirerek giden bir süreç olacaktır. Türkiye'de verdiğimiz bu mücadelenin verili koşullarının, dünyada devrimlerin gerçekleştiği hiçbir ülkeden o kadar da farklı olmadığını bilmek gerekir.

Buna bir örnek olarak Haziran Direnişi günlerini hatırlamak gerekir. Türkiye tarihinde bir ilkin yaşandığı o günlerde ne kadar çok şeye şaşırdığımızı hatırlayalım. Yine 70'li yıllarda Türkiye'de solun etkinliği de aklımızda tutulmalıdır.

Dolayısıyla, Türkiye'de bugünkü toplumsal yapının değişmez olmadığını ve sadece seçim sonuçları üzerinden yapılan bir tespitle yetinilmemesi gerektiğini bilerek mücadele ediyoruz.

Bu bağlamda, ülkenin yüzde 60'ının sağcı olması değil, yüzde 25'inin işsiz olduğu, yoksulluk ve açlık sınırının altında yaşayanların toplumun çoğunluğunu oluşturduğu, nüfusun çok ezici bir çoğunluğunun işçi sınıfının çeşitli bölmelerinden ve emekçilerden oluştuğu verilerini esas alıp sınıfın örgütlenmesi için mücadele ediyoruz.

Hayali gerçekleştirmenin yolunu burada aramak gerektiğini düşünmekteyiz.

101. TKH “İŞÇİ SINIFI PARTİSİYİM” DİYOR AMA İŞÇİLER DÜZEN PARTİLE- RİNE OY VERMİYORLAR MI?

İşte bu yüzden işçi sınıfının bir partiye ve o parti tarafından bilinçlendirilmeye ihtiyacı var. Düzenin parasını, medyasını, eğitim sistemini, seçim sistemini, her şeyini patronlar ve onların siyasetçileri, ideologları yönlendiriyor. Kullandığımız oyların özgür iradeyi yansıttığını kim iddia edebilir? Cemaatleri bir yana bırakalım, artık kentlerde insanların aşiretler halinde değil birey olarak sandığa gittiği doğrudur. Ama kararını tek başına mı almaktadır, yoksa televizyonla, dağıtılan erzakla, din bezirganlarının mesajlarıyla, iş bulabilme umuduyla ve tehditlerle birlikte mi? Bunları unutmayalım.

İşçi sınıfının kendi çıkarının ayırdına varması için bu kuşatmanın dışına çıkması gerekir. Dışarı çıkmasını sağlayacak olan, işçiyi gerçek dünyayla tanıştıracak olan partidir. Kapitalizm emekçileri bölüyor, birbirine düşürüyor. Komünistler ise örgütlüyor, çıkarlarının ortak olduğunu anlamalarına yardımcı oluyor. Bu bir mücadele. Ve biz kazanacağız.

İşçi sınıfını temsil ettiğini iddia eden başka kurumlar da var. Örneğin sendikalar.

Sendikalar sınıfın ekonomik mücadele örgütüdür. Ancak bugün Türkiye’de işlevlerini yerine getirmekten uzaktırlar. Siyasal olarak geri veya atıl bir sendikanın ücret kavgası bile veremeyeceğini bilmeliyiz.

TKH bütün çalışanların sendikalı olması için çaba göstermektedir. Ancak aynı zamanda bugünkü sendikaların sınıf örgütleri haline gelmesi için de mücadele etmektedir. Gerçek sınıf karakterini kazanmış sendikaların olduğu bir ülkede, işçilerin düzen siyasetine kaymaları da zorlaşacaktır.

102. TKH HAZİRAN DİRENİŞİNİ NASIL DEĞERLENDİRİYOR?

Partimiz sonsuz bir güvenle Türkiye'nin AKP'nin düzenine sığmayacağını söylüyordu. Haziran Direnişi'yle Türkiye sokulmak istendiği gerici kalıpları kırdı, taştı!

Haziran Direnişi, AKP ve Tayyip Erdoğan'ın baskı rejimine karşı toplumda biriken öfkenin patlaması oldu. Tepkiler çok çeşitliydi. Kentlerin hükümet tarafından sadece rant kaynağı olarak görülmesinden bireysel özgürlüklere sürekli müdahale edilmesine, toplumun dinselleştirilmesinden kadınların aşağılanmasına, polis şiddetine kadar bir dizi konuyu kapsıyordu. Kuşkusuz on milyon insanın ayaklanmasının arka planında Suriye'de izlenen savaş politikası, işsizlik ve yoksulluk gibi faktörler de büyük rol oynadı.

TKH, AKP'li yıllarda ülkemizde 1923 Cumhuriyeti'nin yıkıldığını, onun yerine dinci, Amerikancı, yayılmacı, emekçi düşmanlığında sınır tanımayan bir rejim kurulmak istendiğini saptamıştı. Halkımız, işte yeni kurulan bu rejime isyan etmiştir. İnsanların bu denli haklı nedenlerle sokaklara dökmeleri tamamen meşrudur.

Direnış, Türkiye halkının üstüne 1980'lerde serpilmiş ölü toprağını dağıttı. Toplumun farklı kesimleri bu zaman zarfında haklarını aramış, örgütlenmiş (ya da örgütlere yönelmiş), mücadele etmiştir kuşkusuz. Ancak bütün kesimleri kapsayan, bütün ülkeye yayılan, bu kadar geniş katılımı gerçekleştiren bir mücadele, tarihimizde ilk kez oldu. Haziran 2013, bu anlamda tarihsel bir olaydır. Türkiye'nin aklı açıldı. Halk hakkını aramanın, mücadele etmenin, dayanışmanın önemini gördü.

Haziran Direnişi, bütün haklılığına karşın örgütsüz ve önderlikten yoksun idi. TKH, bu eksiklerin kısa yoldan giderilemeyeceğini bilen bir partidir. Ve biliyoruz ki; halk kitlelerinin özgürlük mücadelesinin çok daha örgütlü yürütülmesi asıl bundan sonra mümkün hale gelecektir.

TKH'nin bundan sonrasına dair de sözü var. Eşitlik ve özgürlük mücadelesini politik iktidar mücadelesi olarak görüyoruz. Gerçek eşitliğin ve özgürlüğün sosyalizmle birlikte kazanılabileceğine inanıyoruz. TKH Haziran Direnişi'ni sosyalist devrime giden yolda çok büyük; ama ilk adımlardan biri olarak değerlendiriyor. Bu amaçla örgütlenmeye, kitle hareketini politik hedeflere yönlendirmeye çaba gösteriyor.

103. YENİ BİR CUMHURİYET MÜCADELESİNDEN NE KASTEDİYORSUNUZ?

YENİ BİR CUMHURİYET, ülkemizin ilerici, yurtsever, cumhuriyetçi ve emekçi halkının kendi kaderini eline almasıyla mümkündür. Ülkemizi gericiğin karanlığından çıkaracak, emperyalizmin boyunduruğundan ve sermayenin diktatörlüğünden kurtaracak tek güç emekçilerin örgütlü gücüdür. Bugün halkın örgütlü gücü dışında bu gidişe dur diyecek başka bir güç yoktur.

Ülkemiz, işbirlikçilerin, yobazların, emperyalistlerin ve para babalarının değil emekçilerin ülkesi olacaktır. Kurulacak yeni Cumhuriyet emekçilerin omuzlarında yükselecektir!

YENİ BİR CUMHURİYET mücadelesi bağımsız, laik, adil, eşit ve özgür bir Türkiye'nin kurulması mücadelesidir!

YENİ BİR CUMHURİYET mücadelesi, sömürüye karşı eşitlik mücadelesidir!

YENİ BİR CUMHURİYET mücadelesi, emperyalizme karşı bağımsızlık mücadelesidir!

YENİ BİR CUMHURİYET mücadelesi, yobazlara karşı laiklik mücadelesidir!

YENİ BİR CUMHURİYET mücadelesi, tek adam diktatörlüğüne karşı halkın kendi kendini yönetme mücadelesidir!

YENİ BİR CUMHURİYET mücadelesi, Ortadoğu başta olmak üzere tüm dünyada halkların kardeşliği ve barış mücadelesidir!

YENİ BİR CUMHURİYET mücadelesi, yoksulluğa, işsizliğe ve geleceksizliğe karşı insanca yaşam mücadelesidir!

YENİ BİR CUMHURİYET mücadelesi, Türk ve Kürt emekçilerinin kardeşlik mücadelesidir!

YENİ BİR CUMHURİYET mücadelesi, ülkemizin topyekûn kurtuluş mücadelesidir!

YENİ BİR CUMHURİYET mücadelesi, SOSYALİST TÜRKİYE mücadelesidir!

BEŐINCI BÖLÜM

AYDINLIK BİR TÜRKİYE İÇİN

104. KOMÜNİSTLER LAİK MİDİR?

Komünistler hiç tartışmasız laiktir.

Aydınlanma düşüncesi, burjuvazinin sınıfsal olarak doğup gelişmesiyle ilişkilidir ancak, sosyalizm ve işçi sınıfı da bu düşüncenin zemininden doğup gelişmiştir. Bunu sağlayan da sınıf mücadeleleridir. Laiklik ise aydınlanma sürecinin ideolojik, siyasal ve toplumsal plandaki başlıca değerlerindedir, tarihsel olarak kaynağı burada yatar.

Bugün aydınlanmanın sona erdiğine, iflas ettiğine ilişkin değerlendirmeler gerçekçi değildir. Burjuvazinin gelebileceği nokta budur, tıkanmıştır. Ancak, işçi sınıfı mücadelenin güçlenmesi ve sosyalizmin bir güç olarak yeniden ayağa kalkması ile önü açılabilir.

Kapitalizm söz konusu olduğunda, din siyasal ve toplumsal alandan mutlak bir biçimde ayrılmaz. Burjuva devrimleri sonrası, iktidarın ele geçirilmesiyle birlikte burjuvazi gericileşerek, işçi sınıfını kontrol altında tutmak için dine başvurmuştur. Din ve devlet kapitalist toplumda her zaman birbirini beslemiştir.

Bu bağlamda, komünistler, dinin patronlar tarafından, tıpkı geçmişte başka egemen sınıflar tarafından ezilen sınıflar üzerinde olduğu gibi, işçi sınıfı ve emekçi halk üzerinde sömürüyü meşrulaştıran, gizleyen ve sınıf mücadelelerinin gerçek zeminini bozan bir şekilde kullanılmasına karşı mücadele ederler.

Kişiler, hiç kuşkusuz inanç özgürlüğüne sahip olduğu gibi bir dine inanma ve bunun ritüellerini gerçekleştirme hakkına sahiptir. Öte yandan, toplumsal ve siyasal yaşamın dini kurallar tarafından belirlenmesi ve şekillendirilmesi doğru değildir. Bu hem o inanca mensup kişilerin hem de diğer inanç sahiplerinin ve inanmayanların haklarına bir müdahaleyi beraberinde getirmektedir. Dinin bu anlamda toplumda bir baskı aracı haline getirilmesine izin verilemez.

Elbette din ve devlet işleri birbirinden ayrılmalıdır. Ancak bu yeterli değildir. Dinin, kişilerin inanç özgürlüğü alanında kalıp toplumsal ve siyasal ilişkileri belirleme ve düzenleme aracı olmasının da önüne geçilmelidir.

Fakat komünistlerin laikliği savunmaları ve laiklik mücadelesi bununla sınırlı değildir. İnsanın yaratıcı faaliyetlerinin tümünün özgürce yerine getirilebilmesi insanlığın bir bütün olarak gelişimi açısından önemli ve gereklidir. Bu bağlamda, komünistler dinin, bilimsel, sanatsal, kültürel ve her türlü insani üretim ve yaratıcılık faaliyetinde bir baskı aracı olmaktan çıkarılması ve kişilerin özgürce bu faaliyetleri yerine getirmesini sağlamak için de laikliği savunurlar.

Öte yandan, işçi sınıfının eşitlik mücadelesindeki en önemli engellerden biri de eşitsizliği bir gerçeklik, kader olarak vaaz eden dini dayatmalardır. Bu kuşatma işçi sınıfını sermaye düzenine bağlamada en etkili araç olarak burjuvazi tarafından kullanılır. Sermayenin önündeki en büyük engellerden biri olan işçi sınıfının eşitlik mücadelesine karşı dinin siyasi ve toplumsal alandaki egemenliği ortadan kaldırılmadıkça “aynı gemideyiz” gibi söylemler karşılık bulur. Bu nedenle komünistler; işçi sınıfı mücadelesinin güçlenmesi, sermaye düzeninin yıkılarak yerine sosyalist bir iktidarın kurulması mücadelesinde laikliğin altını çizerler.

105. KOMÜNİSTLER DİNSİZ MİDİR? İNANÇLI KİMSELER PARTİYE ÜYE OLABİLİR Mİ?

Komünistler için temel bir mücadele başlığı, dinin siyasete alet edilerek toplumsal yaşam üzerinde bir baskı aracına dönüştürülmesidir. Bunun ötesinde TKH, hiçbir ayırım gözetmeksizin insanların kişisel inanç ve vicdan özgürlüğünü sonuna kadar savunur.

Sermaye ve dinci gericiiler, meselenin kişisel inanç meselesi olarak görülmesine itiraz ederler ve toplumsal ve siyasal hayatın da dine göre düzenlenmesini isterler. TKH'nin bu konudaki tavrı nettir. Din ve vicdan özgürlüğü bir tarafta, dinin toplumsal ve siyasal hayata kurallar koymaya kalkışması, yani siyasallaşması ise bunun karşısındadır. Siyasetin ve toplumun kurallarını, sınıf mücadeleleri ile ortaya çıkan koşullar ve gelişkinlik düzeyi belirler.

Savaşlar, eşitsizlik, sömürü vs. bir alın yazısı değildir. İnsanlık isterse ve mücadele ederse, adil ve eşit bir dünya kurabilir. Bu yüzden TKH, din adına adaletin tecellisini “öbür dünyaya” bırakan, eşitsizlikleri “kader” olarak gören bütün anlayışlarla mücadele eder.

TKH, toplumdaki bütün dini inançlara ve inanmayanlara eşit mesafede durur. Komünistler, kişisel inanç ve ibadet özgürlüğünün sağlandığı, ancak dinin siyasal ve toplumsal yaşantının kuralları haline gelmediği, laik bir toplum ve devlet yapısından yanadır.

Öte yandan TKH üyeliğinin koşulu, Sosyalizm Programını ve Partimizin ilkelerini kabul etmektir. TKH, sermaye düzenine, ABD'ye ve emperyalizme, din istismarcılığına karşı mücadele eder. Bu mücadelede yer almak isteyenlerin yeri, Partimiz TKH'dir. Bu nedenle üyelerinin dini inançları TKH'ye üye olmanın bir şartı veya engeli olmadığı gibi esas olarak Partimizin ilgi alanına da girmemektedir. Buna karşın, TKH, sermayeden yana olanlara, emperyalizm yardakçılarına ve din istismarcılarına ise sonuna kadar kapalıdır.

106. ÇOĞUNLUĞU MÜSLÜMAN OLAN BİR TOPLUMDA, SOLUN TOPLUMSALLAŞMASI İÇİN DİNLE BARIŞMASI GEREKMEZ Mİ?

AKP borazanlarının klasik bir yalanıdır: “Çoğunluğu Müslüman olan bu ülkede sol halktan destek bulamaz.” Aslında asıl dertleri, solu gericilik karşıtı mücadeleden vazgeçirmek, AKP’nin işini kolaylaştırmaktır. Ama sadece onlar değil, kimi solcular ve TKH dostları da, solun toplumsallaşmasının ancak “dinle barışmaktan” geçtiğini düşünüyor.

Basit bir soru soralım: Solun büyük bir toplumsal desteğe sahip olduğu 60’lı ve 70’li yıllarda, nüfusun çoğunluğu Müslüman değil miydi? Biliyoruz ki öyleydi. Peki, bu durum, solun güçlenmesi önünde engel oldu mu? Dincilerin komünizm karşıtı propagandaları, halkın desteğini engelledi mi? Hayır.

Peki, aradan geçen sürede ne değişti?

1980’lerle birlikte adım adım uygulanan, AKP iktidarıyla birlikte hızlanan sosyal devletin tasfiye sürecinin bir ayağı da dinin siyasi ve toplumsal yaşama giydirilmesiydi. Sosyal devlet tasfiye edilirken yerini dini örgütlenmeler ve onlarla ilişkili sosyal hizmetler ve yardımlar aldı. Böylece, emekçiler bir yandan ideolojik olarak kuşatılırken, diğer yandan bu yardım ve hizmetlerle sermaye düzenine bağlanmaya çalışıldı. İşçi sınıfı, “din kardeşliği” adı altında sermaye düzenine ve emperyalizm işbirliğine itiraz edemeyecek hale getirildi. Sermaye düzeni kendi bekası için eşitsizlikleri meşrulaştırmak üzere dini toplumsal alanda ve siyasette yaygın ve kalıcı hale getirecek bir yapı kurmakta.

Bu dönüşüm; toplumun geniş kesimlerinin, ülkemiz-

de eşitlikçi bir düzen kurulabileceğine dönük umudunu kaybetmesine de yol açmaktadır. İşte cemaatler ve dinci gericilik, tam da bu durumu istismar etmektedir. Sadaka kültürü, kadercilik ve umutsuzluk sosyalizm mücadelesinin önündeki engellerdir. Aynı sadaka kültürü, kadercilik ve umutsuzluk, dinci gericiliğin toplumsallaşmasına yaramaktadır.

AKP iktidarı eliyle kurulan yeni rejimin özelliklerinden biri gericiliktir ve iktidarın politikaları gericiliğin toplumsallaşmasının sağlanması için seferber edilmiştir. Medeni Kanun'da müftülere nikah yetkisi veren değişiklikler, eğitim sisteminin dinselendirilmesi, dini cemaat ve vakıfların kamusal alanda ve kurumsal düzeyde yetkilendirilmesi bu politikalardan bazılarıdır. Bu politikaların toplumsal olarak başarıya ulaşmasının ise sınırları vardır. Örneğin, Haziran direnişi toplumsal hayattaki gerici uygulamalara karşı bir çıkışı ve güçlü bir dayanışma kültürünü de içinde barındırmaktaydı. AKP iktidarının bu direnişten korkmasının temel sebeplerinden biri buralarda aranmalıdır.

Gericilikle mücadele edilirken, insanların dinsel inanışlarını rencide etmemek gerekir. Solun güçlenmesinden korkan gericilerin propagandalarına malzeme verilmemelidir. Fakat dinci gericilik, solu "din düşmanlığıyla" suçlamaktan asla vazgeçmeyecektir. Bunun çaresi, gericilerle din istismarı yarışına girmek değildir. Sol, gerici yozlaşmaya karşı toplumun vicdanı olmalı, dinin siyaset alanına sokulmasına izin vermemeli, emekçilere mücadele azmi ve umut aşılamalıdır.

107. TKH İKTİDARA GELDİĞİNDE DİN POLİTİKASI NASIL OLACAK?

TKH iktidara geldiğinde, herkesin inanç ve ibadet özgürlüğü ile birlikte inanmama özgürlüğü de güvence altına alınacak, kimseye dini inancından ötürü ayrımcılık veya baskı yapılmayacaktır.

Devlet, bütün dinlere eşit mesafede olacaktır. Tüm yurttaşların inanç ve ibadet özgürlüğünün gereklerini yerine getirmelerinin koşulları devlet tarafından sağlanacaktır. Nüfus cüzdanından din hanesi çıkarılacaktır. Zorunlu din dersleri kaldırılacak ve isteyenin dini inancını öğrenmesinin olanakları devletin desteğiyle ayrıca yaratılacak, din eğitimi asla cemaatlerin ve gericiilerin eline bırakılmayacaktır.

TKH iktidara geldiğinde, dinin siyasete alet edilmesi anayasal bir suç olacaktır. Halkın dini duygularını istismar eden bütün ekonomik ve siyasal örgütlenmeler yasaklanacak, bireylere dini baskı uygulanması kesinlikle engellenecektir.

Diyanet İşleri Başkanlığı, bugünkü haliyle kaldırılacaktır. Devlet bünyesinde, halka belli bir dini görüşü aşıl原因an, toplumsal ve siyasal sorunlar konusunda “fetva veren” hiçbir kuruma yer verilemez. Bununla birlikte, toplumun ihtiyaç duyduğu dinsel hizmetlerin sunulması devletin sorumluluğunda olacaktır.

Dinin arkasına sığınarak uygulanan, en başta kadınların mağdur olduğu tüm gerici baskı mekanizmaları yok edilecektir. Kadınların ve genel olarak toplumun özgürleşmesine engel olan bağınaz ideolojilere karşı siyasal, ideolojik ve kültürel bir mücadele verilecektir. Gerici iktidarların eğitim sistemini dinselleştirmek adına aldıkları tüm kararlar ve yasalar lağvedilecek, zorunlu din dersleri kaldırılacaktır.

Sosyalist iktidarın kuruluşu, aydınlanma temelinde bir halk hareketine sahne olacaktır.

108. TKH CEMAAT VE TARİKATLARA NASIL BAKIYOR?

Cemaat ve tarikatlar toplumsal ilişkileri dini kimlikler üzerinden tanımlayan ideolojik, siyasi ve ekonomik bağları güçlü gerici örgütlenmelerdir. Anayasal olarak varlıkları suç olmasına rağmen bugün Diyanet İşleri Başkanlığı ile birlikte eğitim, sağlık, sosyal hizmetler gibi alanlarda biz-zat AKP iktidarı tarafından işlevlendirilmektedir.

AKP'lilerin iddiası şudur: "Türkiye'deki 'laikçi düzen' cemaatleri yasakladı, ama halk cemaatleri bağrına bastı!" Oysa işin doğrusu Anayasa'nın temel maddelerinden laikliğe aykırı olmalarına rağmen Türkiye'deki sömürü düzeninin, cemaatlerden vazgeçmemesidir. Çünkü cemaatler; yoksul halkı yönetmenin, ona boyun eğdirmenin en güçlü araçlarından biridir. Yoksullara bu adaletsiz düzen karşısında isyan etmek yerine, itaat etmeyi öğretir. Emekçilere hakkını aramak, dayanışmak yerine gücünün, zengin sadakasına razı olmayı vaaz eder. Okumak için, iş bulmak için, üç kuruş sadaka alabilmek için dilenen ve istediğini alamayınca da "kaderim buymuş" diyen, o kaderi de sermayenin eline teslim etmiş bir halk, bu düzen için bulunmaz nimettir!

Dini cemaat ve tarikatların yoksulluğun yönetilmesinde ve sürdürülmesinde de büyük payları vardır. Dağıttıkları "yardımlar" yoksul emekçileri sermaye düzenine daha fazla bağlamanın aracıdır.

Yoksullara şükretmeyi, kanaatkâr olmayı öğreten cemaatlerin her biri, aynı zamanda holdingdir, büyük sermaye grubudur.

Cemaatler, başta kadınlar ve gençler üzerinde olmak üzere toplumdaki gerici baskının örgütleyicisidir. Kız çocuklarını okula göndermeme kampanyalarının arkasında onlar vardır. Kadınların sosyal hayata katılmasına ve çalışmasına karşı çıkarlar. Özellikle küçük şehirlerde gençlere ve öğrencilere karşı ahlâk zabıtalığına soyunurlar. Kısacası zihinlerin aydınlanmasına, kültürel ve sosyal yaşamın özgürleşmesine, kadın-erkek eşitliğine düşmandırlar.

TKH, cemaatleri eşit ve adil bir toplumun, emekçilerin hak arama mücadelesinin ve özgürlüklerin düşmanı olarak görür.

109. TKH DİNCİ GERİCİLİĞİN İŞLEVLERİNİ NASIL GÖRÜYOR?

Gericilik, kurmak istediğimiz eşitlikçi ve adil düzenin düşmanıdır! Halkın dinsel inançlarını sömürenlerin en büyük korkusu, bugünkü sömürü düzenin değişmesidir.

Solcular eşitlikçidir, halkçıdır. Bu ülkede işçiler ve emekçiler ne zaman haksızlıklara karşı harekete geçse, karşılına yobazlar çıkarılır.

Solcular bağımsızlıkçıdır, emperyalizme karşıdır. 60'lı yıllarda ABD'nin 6. filosuna karşı eylem yapan ilerici, karşılarında eli silahlı yobazları bulmuştur.

Solcular aydınlanmacıdır, insan aklının özgürleşmesinden yanadır. Dinciler, Sivas'ta aydınlarımızı diri diri yakmak gibi katliamların altına imza atmıştır.

Türkiye'deki egemen sınıflar, bunu çok iyi bildikleri için cemaatlerin ve dinci gericiliğin güçlenmesine izin vermiştir. 12 Eylül rejimi, bunu çok iyi bildiği için Türk-İslam sentezi adı altında ülkeyi dinselileştirmiştir.

Emperyalistler de dinci gericiliği desteklemektedir. Tarih boyunca emperyalistler, ezilen ülkelerde bağımsızlıkçı ve ilerici hareketlerin karşısına dincileri çıkarmıştır.

Bugün ABD'nin düşman ilan ettiği Taliban gericiliği, Afganistan'daki solcu hükümeti devirmek için bizzat ABD tarafından iktidara getirilmişti! Dinci gerici hareketlerin Ortadoğu'da güç kazanması, ABD'nin Sovyetler Birliği'ne karşı "yeşil kuşak" oluşturma politikalarının ürünüydü!

Dinci gericiliğin nasıl bir vahşet ürettiğini yıllardır komşumuz Suriye'de görüyoruz. IŞİD, Nusra Cephesi, İslâm Cephesi, Özgür Suriye Ordusu gibi çok çeşitli isimlerle karşımıza çıksa da, bazılarını terörist bazılarını ılımlı sıfatları yakıştırılsa da cihatçı çeteler kafa kesmekte, insanları parçalamaktadır. Tüm bu çeteler emperyalistler tarafından önce Libya'da sonra Suriye'de halkların üzerine salınmıştır. Bugün de emperyalizm bir yandan IŞİD'e karşı mücadele derken bir yandan da başka çetelere silah yardımı yapmakta ve katliamları desteklemektedir.

Dinci gericilik, sermaye sınıfının, emekçi sınıflara karşı kullandığı silahların en önemlilerinden birisidir ve tarih boyunca çok yoğun olarak kullanılmıştır.

TKH, dinci gericiliği, sınıflar mücadelesine oturtmakta, sınıfsal bir bakış açısıyla karşı çıkmaktadır.

110. TKH, AKP İLE GÜLEN CEMAATİ (FETÖ) ARASINDAKİ KAVGAYA NASIL YAKLAŞIYOR?

Türkiye Komünist Hareketi, laik bir cumhuriyetten yanadır. Laik bir yönetimde dinin siyasete alet edilmesinin en önemli araçlarından biri olan ve inanç özgürlüğünü ortadan kaldıran tarikat ve cemaat gibi yapılanmalara karşıyız. Bugün de ülkemizde ortaya çıkan cemaat ve tarikatların devlet yönetiminde nasıl etkili hale geldikleri bilinmektedir.

AKP iktidarı bugüne kadar cemaat ve tarikatları kollamış ve onların desteğini alarak iktidar olmuştur. Bugün devletin resmi belgelerinde terör örgütü olarak görülen Gülen Cemaati de daha düne kadar yine devlet tarafından “resmi” olarak kabul edilen bir cemaatti. FETÖ, devlet bürokrasisine sızarak devlet yönetimini ele geçirmeye çalışmış gerici bir örgütlenmedir. AKP ile FETÖ arasındaki kavga, iki düzen yanlısı ve gerici örgütlenmenin rekabetinden başka bir şey değildi. Her ikisi de emek düşmanı, işbirlikçi ve gericidir. Aralarındaki kavga ülkemizin ilericilik-gericilik mücadelesinde bir yere oturmamaktadır.

TKH, laik bir cumhuriyetten yanadır; bu nedenle de bütün cemaat ve tarikatların kapatılmasını savunur. TKH, sermayeye, emperyalizme ve gericiliğe karşı mücadelesinde yalnızca emekçilerin yanında yer alır. Düzen içi öznelerin “kavgasından” emekçilerin bir kazanımı olmayacağını bilir.

111. TKH TÜRBAN HAKKINDA NE DÜŞÜNÜYOR?

Türban, uzun yıllar boyunca siyasi bir kavganın simgesi olmuştur. Bir tarafta dinci gericiлик meselesini türbana indirgeyenler, öte tarafta bu meseleyi kaşıyarak siyasi rant elde edenler. Her iki kesim de bu sorunu çözmek için değil, çözmek için çaba harcamıştır.

Komünistler insanların kılık kıyafetine bakarak ayrımcılık yapmaz. Komünistler, inançları gereği örtünmeyi tercih eden insanlara baskı kurmaz. Bizler, diri diri insan yakan yobazlara benzemeyiz, zorba değiliz! Fakat Türkiye'nin büyük bölümünde kadınların örtünme baskısıyla karşı karşıya olduğunu da göz ardı etmeyiz, edemeyiz. Bugün bırakın taşrayı, büyük şehirlerin bir dizi mahallesinde bile kadınlar işe girebilmek, hatta sokağa çıkabilmek için örtünmek zorundadır. Kadınlar üzerindeki bu gerici baskıyı da asla kabullenemeyiz.

İnsanların “özgürlüğü” için sözde mücadele eden AKP ve benzerleri, kadınlara ve hatta ilkokul çağındaki kız çocuklarına uygulanan örtünme baskısına sesini çıkarmıyor. Hatta günümüzde kılık kıyafet özgürlüğü adı altında türban dayatması anaokullarına, ilkokullara kadar indiriliyor.

Biz, meseleye salt bir “türban sorunu” olarak bakmayız. Sosyalist iktidar altında insanların giyimi bir sorun olmayacaktır. İnsanlara inançlarından dolayı asla ayrımcılık yapılmayacaktır. Ancak tarikatların başta kadınlar olmak üzere, halkımız üzerinde ideolojik, kültürel ve siyasi baskı kurmalarının önüne geçilecektir. Toplumsal yaşamda özgürlükleri kısıtlayan her tür baskı ortadan kaldırılacaktır.

112. TKH ALEVİLERİN TALEPLERİNİ NASIL DEĞERLENDİRİYOR?

Alevilerin maruz kaldığı ayrımcı politikalar, gerici ikiyüzlülüğün en büyük kanıtıdır. Sözüm ona “inanç özgürlüğü” savunan gericiler, sıra kendi inançlarından olmayanlara gelince her türlü baskıyı mubah görür. TKH, Alevilerin inanç ve ibadet özgürlüğünü yok sayan bu gerici zihniyete karşı çıkar. Aleviliğe yönelik tüm iddia ve aşağılamaları son derece tehlikeli bulur.

AKP ve yandaşlarının Alevilere neden düşman oldukları ortadadır. Her şeyden önce, AKP gerici bir partidir ve bütün gericiler gibi, başka inanışlara düşmanca yaklaşırlar. Aleviler arasında eşitlikçi, aydınlanmacı ve anti-emperyalist duyarlılıklar güçlüdür. Bu nedenle, Alevilerin büyük çoğunluğu, dinin siyasete ve maddi çıkarılara alet edilmesine de karşı çıkar.

Günümüzde, Aleviliği İslam’ın bir mezhebine indirgeyerek gericiliğe eklemlemeye çalışan gerici politikalar ne yazık ki Alevilik içerisinden de alıcı bulabilmektedir. Tekke ve zaviyelerin yeniden açılmasına kadar bir dizi talebe sol adına ilerencilik atfedilebilmektedir. Alevilik esas olarak dayanışmacı, paylaşımcı ve eşitlikçi değerler taşıyan kültürel bir yapıdır ve bu yönüyle solun değerleriyle örtüşür.

AKP’nin çalıştaylar düzenlemesine, kendine yakın Alevi dernek veya vakıflarını kullanmasına ve benzeri politikalarına rağmen, Aleviler arasındaki yaygın AKP karşıtlığı yok edilememektedir. Elbette Aleviler içinde de gericiler, patron yandaşları vardır. Ancak belirleyen olamamaktadırlar. Alevilerin taleplerinin birçoğu, TKH’nin de siyasal ilke ve hedefleri arasındadır.

TKH zorunlu din derslerinin ve kimliklerdeki din hanesinin kaldırılmasını, Alevilerin eşit yurttaşlık hakkını, insanların inanç ve ibadet özgürlüğünü savunur. Diyanet İşleri Başkanlığı üzerinden devletin belli bir dini inancı dayatmasına karşı çıkar.

En önemlisi, TKH de Alevilerin çoğu gibi ülkemizi AKP’den kurtarma uğraşındadır!

ALTINCI BÖLÜM

TKH VE KÜRT SORUNU

113. TKH KÜRT SORUNU HAKKINDA NE DÜŞÜNÜYOR?

Uluslar tarihin belli bir döneminde doğmuştur. Burjuva devrimleri ile ete kemiğe bürünen ulus devletler de kapitalizmin zorunlu sonuçlarından bir tanesi olarak tarih sahnesinde yerini almıştır. Bunlarla birlikte ortaya çıkan uluslaşma süreçleri ya da ulusal kurtuluş mücadeleleri ise kimi zaman emperyalist-kapitalist sistemin çelişkilerinin, kimi zaman ise işçi sınıfının iktidar mücadelesinin bir değişkeni olarak gündeme gelmiştir.

Ülkemizde Türkiye Cumhuriyeti'nin kurulması ile biçimlenen uluslaşma ve ulus devletin kurulması süreçlerinde Türk ulusal kimliği merkezde durmuştur. Buna paralel olarak kapitalist Türkiye'de Kürtlerin ulusal-demokratik hakları için verdiği mücadele ve varlıkları uzun süre yadsınmış, kimlik kazanma girişimleri bastırılmış, yeri geldiğine bunlar sömürü düzeninin sahte "çözüm süreçleri"ne kurban edilmiştir. Günümüzde ise, tüm bunların bileşkesinde yer alan ve Kürt sorunu adını verdiğimiz olgu, Kürtlerin uluslaşma düzeylerinin ötesinde bir noktaya işaret etmektedir.

Türkiye Cumhuriyeti'ni halklarımızın birlikte kurdukları doğrudur. Ancak bunun sonrasında Kürtlere tâbi olmak düşmüştür. Bu sorunun neden bir olgunlaşma süreci çerçevesinde barışçıl bir çözüme ilerlemediği, baskının neden devam ettiği ve Kürt siyasetinin neden Türkiye toplumundan ayrışma eğilimine girdiği uzun bir tartışmanın konusudur.

Bilmemiz gerekense, bir ulusal sorunun, içinde yer aldığı toplumsal yapıdan soyutlanarak ele alınmasının mümkün olmadığıdır. Kürtlerin ulusal ezilmeleri de Türkiye kapitalizmi içinde şekillenmiştir. Kürt sorunu yalnızca bir ulusal sorun değil, aynı zamanda kapitalizmin sorunlarıyla iç içe geçmiş bir sınıfsal sorundur. Sınıfsal sorun çözülmeden Kürt emekçilerinin ulusal kurtuluşu açısından mesafe kaydetmek mümkün değildir.

TKH bugün Ortadoğu'da emekçi halkların birbirlerine gard almalarının aşılması gerektiğine inanmaktadır. Halkların özgürce ve kardeşçe yaşaması mümkündür. Tersinden bunun mümkün olmamasına sebep olan, ulusal sürtüşme ve çatışmaların yükselmesinin kaynağı, hep beraber bir sömürü düzeninin içinde yaşıyor olmamızdır. Kapitalizm ve emperyalizm halkların farklılıklarını istismar ederek varlıklarını sürdürmektedir. TKH, bu anlamda bölücü olanın egemen güçler olduğunun altını çizmektedir.

TKH sosyalist devrim için mücadele ediyor. Sosyalist devrime giden yolu bütün halkların ve emekçilerinin el ele örmesini sağlamalıyız. Halklar arasında gerçek bir adalet ve eşitliğin de sosyalizmde kurulacağına güvenmeliyiz.

114. TKH, KÜRTLERİN EMPERYALİSTLER TARAFINDAN KIŞKIRTILDIĞINI MI DÜŞÜNÜYOR?

Emperyalistler dünyayı bir oyun tahtası olarak görmekte ve çıkarları neyi gerektiriyorsa ona uygun bir şekilde kendilerince taraflar belirlemektedir. Emperyalizmin bu tutumundan yalnızca Kürt halkı değil Türkler de mağdurdur.

TKH, siyasi temsiliyeti için mücadele eden ve eşit yurttaşlık hakları elinden alınmış olan Kürt emekçilerinin taleplerinin “emperyalist kışkırtma” sonucu olduğunu düşünmemektedir. Ancak günümüzde Türkiyeli Kürtlerin ve hatta bölgede yaşayan Kürtlerin siyasi temsilcisi olduğunu ileri süren ulusalçı hareketler ile emperyalist odaklar arasında karşıtlık ilişkisi bulunmadığını ve hatta son yıllarda Ortadoğu’daki gelişmeler veri alınırca bu odaklar ile emperyalizm arasında açık işbirliğine gidildiğini ifade etmek gerekiyor. Dolayısıyla ulusal demokratik haklarının arayışında olan Kürt emekçilerinin mücadelesinin bölgedeki siyasi hareketler tarafından nasıl yönlendirilmeye çalışıldığına dikkat etmek gerekiyor.

Kürtlerin geç uluslaşma süreçleri ile birlikte bu uluslaşmanın sınıf karakteri belirgin bir devrim ile sonlanıp devletleşmemesi verili durumda etkisi olan önemli faktörlerden biridir. Bundan çok daha önemli olan faktör ise günümüzde Sovyetler Birliği’nin bulunmadığı bir dünyada sosyalizmin ulusal hareketler üzerindeki etkisinin kalkmış olmasıdır. Bu durum Kürt ulusal hareketlerinin de çizgisini belirlemektedir. Dolayısıyla ulusal kurtuluşçu ya da bağımsızlıkçı bir karakterle ortaya çıkan Kürt ulusal hareketleri, bugün artık emperyalizmin belirlenimi altında ve hatta onunla işbirliği içerisinde, anti-emperyalist olmayan bir devletleşme süreci içerisinde. Irak ve Suriye’de kazanılmaya çalışılan farklı statüler de bu kapsamda değerlendirilmelidir.

Sonuçta Kürt halkının içinde de farklı sınıflar ve aynı zamanda bu sınıfların temsilcileri de bulunmaktadır. Pat-

ron, siyasetçi ve aşiret reisi olup, Kürt emekçilerini temsil etmesi mümkün olmayan kesimlerin emperyalistlerle işbirliği yapması şaşırtıcı değildir. Önemli bir nokta da, Kürt emekçilerinin çıkarları doğrultusunda mücadele ettiğini ileri süren özneler, bugün emperyalizm ile askeri ve siyasi işbirliğine açık bir biçimde girmiş bulunmaktadır. Örneğin, geçmişten beri emperyalizm işbirlikçiliğine dair üzerinde soru işareti bulunmayan Kuzey Irak'taki Barzani yönetimi, güncel olarak Suriye'de PYD ve YPG ile ülkemizdeki Kürt patronları ve işbirlikçi Kürt siyasetçileri tam da bu şekilde görülmelidir.

TKH, emperyalist barbarlığın tüm uluslar içerisinde kendisine işbirlikçiler ve kışkırtabileceği unsurlar bulabileceğini bilmektedir. Bunun dağıtılması için ihtiyaç olan, emekçilerin birliği ve halkların kardeşliğidir.

115. TKH, İRAK'TA VE SURİYE'DE ŞEKİLLENEN KÜRT DEVLETİNE NASIL BAKIYOR?

Geçtiğimiz yüzyılda ulusal kurtuluş mücadeleleri ve devletleşme örnekleri üzerinde sosyalist sistemin büyük bir ağırlığı vardı. Dolayısıyla bağımsızlık mücadeleleri bazen sosyalist bir iktidarın kurulması, bazen sosyalist sisteme dost yapıların oluşması, nadiren de emperyalist sistemin parçası olan devletlerin oluşması ile sonuçlanıyordu. Günümüzde bu durum değişmiştir. Daha doğrusu emperyalist sistem ulusal mücadeleleri belirler hale gelmiştir.

Ülkemizi de kapsayacak şekilde Irak, Suriye ve İran'da kendini var eden Kürt ulusal hareketleri açısından gelinen nokta verili ulusal pozisyonun artık devletleşme pratiğine taşınması şeklinde görülmelidir. Bu devletleşme pratikleri dört farklı ülkeye yayılmış Kürtleri birleştirerek bir Kürt devleti kurmaktan tutun, federasyon, özerklik ve statü taleplerine kadar geniş bir yelpazede ele alınmaktadır. Bunlarla birlikte, 2003 yılında Irak'ın ABD tarafından işgal edilmesi, sonraki yıllarda yine emperyalist güçler tarafından Suriye'deki meşru iktidara karşı kışkırtılan cihatçı çetelerin çıkardıkları savaş ile birlikte Birinci Dünya Savaşı sonrasında yine emperyalistler tarafından belirlenen Suriye ve Irak gibi ülkelerin sınırları değiştirilmeye çalışılmaktadır. Süreci 1990'lı yıllarda Balkan ülkelerinde ve örneğin Yugoslavya'da yaşanan parçalanmaya benzetmek de mümkündür. Bölge halklarının yaşadığı yoğun istikrarsızlık döneminin birinci elden sorumlusu; emperyalist güçler, Ortadoğu'daki emperyalizm işbirlikçisi ülkeler, cihatçı örgütler ve son dönem ABD ile açık askeri, siyasi işbirliğine giren Kürt siyasi hareketidir.

Bölgede, tescilli ABD'ci Kürt aşiret reisi Mesut Barzani'nin Irak'ta bir Kürt devleti kurmak istediği ve bu iktidarın kendini sömürü düzeni ve emperyalizme bağlılık üzerinden şekillendireceği açıktır. Ortadoğu petrolü üzerine çöreklenmiş işbirlikçi bir Kürt devleti pratiği; sadece ABD açısından değil, bütün emperyalist merkezler açısından

bir tercih sebebi olarak görülmektedir.

Bunun yanında Suriye'deki bölgesel iktidar boşluğundan faydalanılarak, Kuzey Suriye'nin Rojava bölgesinde yerel bir Kürt iktidarı da şekillenmiştir. Geline nokta itibariyle Suriye'de ABD, Fransa ve İngiltere gibi emperyalist ülkelerin başını çektiği bir koalisyon, işbirlikçi Kürt siyasi oluşumları ile birlikte bir süreci örmektedir. Özellikle 2014 yılı sonrasında Suriye'deki cihatçı örgütlenmelere karşı savaşma bahanesiyle Suriye'yi bölme planını işleten emperyalizm, 2014 öncesinde Suriye'nin kuzeyinde yerel iktidarı elinde tutan PYD ve askeri örgütlenmesi YPG ile açık askeri ve siyasi işbirliğine girişmiştir. Bunun devamında Suriye'de IŞİD'e karşı savaşma adı altında emperyalizmin kontrol ettiği alanlar Kürt siyasi oluşumları tarafından genişletilmiştir. 2018 yılı itibariyle Rojava'da onlarca ABD ve Fransız askeri üssünün bulunması bunun en somut örneği olarak görülmektedir. Dolayısıyla Suriye içerisinde Kürtler için tartışılan özerklik, federasyon ya da ayrı bir devlet kurulması formüllerinin emperyalizmin gölgesinde gerçekleşecek olması komünistlerin karşı çıktığı bir olgu olarak şekillenmektedir. Özgürleşme adına Suriye'de atılan işbirlikçi adımlardan Kürt emekçilerinin kurtuluşunun çıkması mümkün değildir.

116. TKH “ÇÖZÜM SÜRECİNİ” NASIL DEĞERLENDİRİYOR?

Bilindiği üzere geçmişte “Kürt sorununda çözüm” adı altında sermaye düzeni, gerici AKP iktidarı ve sermaye devleti tarafından dönem dönem çeşitli adımlar atıldı. Öncelikle şunu ifade etmek gerekir ki, biz komünistler bu tür süreçlerin hep kanla sonuçlanacağını altını çizdik ve “çözüm süreci”nin arka planındaki siyasi başlıklara işaret ettik. Geçmişte olduğu gibi gelecekte karşımıza çıkması muhtemel olan “çözüm süreçleri”nin başka bir çıkışa hizmet etmeyeceğini en başa yazmak gerekiyor.

Tüm bunlarla birlikte çözüm formüllerini Türkler ve Kürtler arasındaki ilişki üstünden tartışmak geçersizdir, sonuçsuzdur ve yanıltıcıdır. TKH, bir ulusun diğer bir ulustan üstün olmadığını her platformda savunur. Bu basit yaklaşımı hayata geçirdiğimizde eşitliğin ve adaletin formülünü bulmak zor olmayacaktır.

TKH halklar arasındaki ilişkinin din kardeşliğine göndermeyle tanımlanmasını gericilik ve Sünni olmayanlara karşı ayrımcılık olarak görmektedir.

TKH, herkesi devletler arasında mevcut sınırların bugün yalnızca emperyalistlerin inisiyatifiyle değiştirilebildiğini görmeye ve halkları emperyalizmin tuzağına düşmemeye çağırılmaktadır.

2012 sonundan 2015 yılına kadar devam eden ve “çözüm süreci” olarak adlandırılan sürecin, Ortadoğu’da ABD’nin yürüttüğü planlardan, AKP Türkiye’sine bu çerçevede düşen rolden, bölgedeki diğer dinamiklerden ayrı ele alınmayacağı komünistler tarafından çokça dile getirilmiştir. Partimiz haklı çıkmış ve bu sürecin sonucunda Kürt sorununda çözüme ulaşılamamıştır. Ortada, Ortadoğu’da Kürtlerin Amerikan planına uyumlu hale getirilmesi için bir tasarım vardı ve paralel bir tasarım Türkiye Kürtleri’nin AKP’nin İkinci Cumhuriyet rejimiyle uyumlu hale getirilmesini öngörüyordu. Sonuçta yaşananlar bu çerçeveye oturmuştur.

Ortadoğu'ya dönük emperyalist müdahale derinleştikçe, “çözüm sürecinin” muhatapları düşmanlaşırken, bunun ceremesini emekçiler çekmiştir. Bununla birlikte gelecekte ortaya çıkması muhtemel olan sahte barış ya da çözüm süreçleri bu açıdan şaşırtıcı (ve aynı zamanda aldatıcı) olmamalıdır. Olası bir Amerikan barışı ve bunun yansımaları, Türkiye’de ve bölgede emekçilerin sömürü düzenine ve emperyalizme daha fazla boyun eğdirilmesinden başka bir anlam taşıyamaz. Bugün kavgalı görünenler ise sermaye düzleminde anlaşarak, tekellerin çıkarları doğrultusunda adım atarlar. “Çözüm süreci”nde AKP ile kurulan masa, özünde kapitalist Türkiye’ye ve emperyalist ABD planlarına entegrasyon anlamına gelmiştir. Komünistler elbette Kürt sorununda bir çözümden yanadırlar. Ancak bu çözümün AKP eliyle kurulan emek düşmanı ve gerici rejime ve ABD’nin Ortadoğu planlarına hizmet etmesine karşıdırlar. Kaldı ki, Kürt sorununda bir burjuva ve emperyalist çözümün mümkün olmadığı da yaşanan gelişmeler tarafından somut olarak görülmüştür.

TKH, Türk, Kürt ve diğer halklarımızdan emekçilerin birlikte örgütlenmesinden yanadır. Etnik/ulusal kökenlere ve başka kimliklere göre tasnif edilmiş örgütlenmeler emekçileri bölmek, sınıfsal mücadeleden uzaklaştırmak ve güçsüz kılmak demektir.

Ülkemizde AKP iktidarı döneminde siyasetin konusu haline gelen “Kürt sorununa çözüm” başlığı sermaye sınıfının ve emperyalistlerin çıkarları ile doğrudan ilişkilidir. Gerici AKP iktidarı tarafından çatışma süreçleri ile birlikte Türk ve Kürt emekçilerin birbirine düşmanlaştırıldığı, müzakerelere süreçleri ile birlikte emekçilerin teslim alınmaya çalışıldığı bir ikilem oluşturulmaktadır. Hangi etnik kökenden olursa olsun ülkemiz emekçileri böyle bir ikileme mahkum edilemez. TKH, kısaca “ölümü gösterip sıtmaya razı etmek” diye tanımlanabilecek çözümsüzlük çemberinin kırılarak, gerçek eşitlikçi ve özgürlükçü bir çözüm için adım atılmasının hayati olduğunu düşünmektedir.

117. TKH ÖZERKLİK HAKKINDA NE DÜŞÜNÜYOR?

Özerklik, federasyon ya da ulus devlet gibi başlıklar işçi sınıfının iktidarı veri alındığında ve sosyalizme işaret ettiklerinde emekçi halkların kurtuluşu yönünde anlam taşır. Tersiyönden bu başlıklar emperyalist kapitalist sistem içerisinde ele alındıklarında sermaye sınıfına ve emperyalist ülkelere hizmet ederler.

Ülkemizde de yakın zamana kadar “demokratik özerklik” Kürt siyasetçileri tarafından bir özgürleşme, demokratikleşme projesi olarak ortaya atıldı. Bu proje, yerel yönetimlerin güçlendirilmesi olarak ya da farklı devlet çatılarında kalan Kürt bölgelerinin giderek entegre olmaları şeklinde yorumlandı.

Bugün Ortadoğu’da farklı ülkelerin çatıları altında yaşayan Kürtlerin, özerk yönetimler kurarak ve zamanla birleşerek devletleşmeye doğru adım atacağına dair olan arayış emperyalizmin bölge politikalarına hizmet edecek bir olgu olarak görülmelidir. Irak’ı işgal eden, Suriye’yi parçalamaya çalışan, İran ve Türkiye’de sürekli bir biçimde Kürt sorununu gündeme getiren emperyalizm açısından bağımlı bir Kürt devleti çöpe atılmayacak bir proje olarak her zaman ceptedir. Meselenin sadece kültürel ya da kimlik ile ilgili olmadığı ve entegrasyonun siyasal boyutunun ne olduğu bu açıdan ortaya konulmalıdır.

Yerel yönetimlerin güçlendirilmesi aslında sermayenin makyajıdır. Uluslararası sermaye bu sayede vergi sistemlerini, ulusal hukuk sistemlerini, emek örgütlerini vb. göz ardı ederek yerel sermayelerle bütünleşmeyi hedeflemektedir. Maksat piyasa ilişkilerinin her yere egemen olması, her şeyin metalaşmasıdır.

Burada yapılan, sömürünün şık giysiler içinde önümüze sürülmesidir. Özgürlük, eşitlik, adalet mi istiyoruz? Emperyalizmle, kapitalizmle mücadele etmeden kazanılamıyor. TKH, bu düşünceyi her platformda dile getirmektedir.

Yakın dönemde bu başlığa dair karşımıza çıkan iki örnek bir kere daha komünistleri doğrular niteliktedir. Birincisi, Kürt siyasi hareketinin Türkiye’de başlattığı hendek siyasetinin yıkıcı sonuçlarıdır. “Çözüm süreci” adı verilen görüşmelerin sona ermesi ile birlikte, Kürt siyasi hareketinin Türkiye’de özerklik ilanına giden adımları Kürt emekçileri üzerinde bir yıkımı beraberinde getirirken, devlet şiddetinin de zirve yaptığı günler yaşandı. Bu durum kapitalizm içerisinde verilen mücadelenin sınırlarını göstermesi açısından önemlidir. İkinci olarak bugün Irak’ta ve Suriye’de Kürtlerin özerk bölge yönetimlerine sahip olması gerektiği, en fazla emperyalistler tarafından dile getirilmekte ve Irak ile Suriye’nin olası bölünme dinamikleri birlikte anılmaktadır.

O yüzden özerklik tartışmalarına hangi pencereden bakılması gerektiği önem taşımaktadır. Kapitalist çözümlerin dayatmaları ve emperyalizmin “demokratik” olarak lanse ettiği yönetim biçimleri reddedilmelidir.

118. KÜRT SORUNUNDA NE YAPMALI?

Komünistler, sosyalizmi dağların ardına ötelemezler.

Kürt sorununda yapılması gereken; bir sol seçeneği, emekçi seçeneğini güçlendirmektir. Halkların kardeşliğini afaki bir slogan olmaktan çıkartmak için birliğimizi emperyalizme, gericiliğe ve sömürücülere karşı tanımlamak gerekmektedir. Emperyalistlerle, gericilerle, sömürücülerle bir yandan pazarlık ve işbirliği yaparken, öbür taraftan kardeşlikten söz etmek ise ne yazık ki samimi olmuyor.

Emperyalizme, gericiliğe ve sömürücülere karşı ortak mücadele için; gericici AKP iktidarına ve sermaye düzenine karşı çıkmak, Suriye’de ve Irak’ta anti-emperyalist ve gericiliğe karşı bir tutumdan ödün vermemek, halkların kardeşliğinin yolunun emekçilerin birliğinden geçtiğini ortaya koymak olmazsa olmazdır. O yüzden bugün Türkiye’de Türk ve Kürt emekçilerinin sosyalist bir cumhuriyette birliğini savunmak emekçi sınıfların çıkarı için en net ve somut program olarak görülmelidir.

Kürt sorununda bugün süreci doğru tarif edebilecek ve gerçekçi bir çözüm yolunu örebilecek tek güç emekçilerin örgütlü gücüdür. Bu seçeneğin olmadığı koşullarda Türk ve Kürt sermayedarlar ve emperyalistler Kürt sorununa dair çözüm olanağı taşımayan adımlar atmaktadırlar.

Bugün acil olarak Türk ve Kürt devrimcileri devreye girmeli, Kürtlerin eşit yurttaşlık zemininde eşit kurucu unsur olacakları Sosyalist Türkiye’nin temellerini atmalıdırlar. Bunun için; emperyalizmin Kürt sorunu üzerindeki her türlü yönlendirme hamlesi devre dışı bırakılmalı, Kürt siyasi hareketinin emperyalizmle yaptığı işbirliği sona ermeli, mücadele emperyalizme karşı yürütülmelidir. Ortadoğu’daki gelişmeler üzerinden gündeme gelmesi muhtemel bir Amerikan barışı ve AKP eliyle yeniden

Kürtlerin önüne konulacak olası bir Kürt açılımı reddedilmelidir. Emekçilerin birliğinin sağlanması esas alınmalı, çözümün buradan geleceğine inanılmalıdır. Türkiye kapitalizmine karşı Kürt emekçilerinin sınıfsal talepleri çok daha güçlü bir şekilde ortaya konmalı ve buradan mücadele hattı örülmelidir. Kürtler içerisinde örgütlenmeye çalışan her türden dini cemaate karşı durulmalı, bunların mevzi kazanmasının önüne geçilmelidir. Türklerin ve Kürtlerin arasını açan, bozguncu, intikamcı her türlü düşüncü ve eylem ile mücadele edilmelidir.

Devrimciler ve emekçiler tarafından bu adımların atıldığı bir ortamda, kardeşçe ve eşitlikçi bir düzene doğru yol almak kolaylaşacaktır.

119. TKH, ANADİLDE EĞİTİM KONUSUNDA NE DÜŞÜNÜYOR?

TKH, yaşayan bütün dil ve kültürlerin zenginliklerini koruyarak özgürce devamlılığından yanadır. Bir dilin sadece günlük yaşamda kullanılıyor olması, o dilin varlığının kendiliğinden güvence altına alınması anlamına gelmemektedir. Günlük hayatta kullanılan bir dil, o halkın aynı zamanda eğitim dili olmalıdır.

Ülkemizde çok sayıda dil konuşulmaktadır. Türkçe'den sonraki en yaygın dil olan Kürtçe başta olmak üzere, bu dillerin her birinin yaşatılması, zenginleştirilmesi, eğitim ve kültür dili olarak gelişmeleri devletin güvencesi altına alınmalıdır. Eğitim çağına gelen çocukların ailelerinde öğrendikleri dille eğitimlerini sürdürmeleri temel bir hak olarak güvence altına alınmalıdır. Vatandaşların, ülkemizin farklı dillerini öğrenmeleri teşvik edilmeli, kolaylaştırılmalıdır. Anadili Türkçe olmayan vatandaşların toplumun temel ve ortak iletişim dili olan Türkçeyi öğrenmesi temin edilirken, her vatandaşın ülkemizin diğer bir dilini öğrenmesi orta öğretimin parçası haline getirilmelidir. Devlet üniversitelerinde bütün dillerimizi ve halkların kültür ve tarihlerini konu alan bölümler, enstitüler açılmalıdır.

Ülkemizde batı dilleri eğitim, kültür ve iletişim dili olarak teşvik edilirken, halklarımızın anadillerinin üstünün örtülmesi utancından kurtulmak zorunludur.

Türkçe, devletin resmi dili ve toplumun temel ortak iletişim dili olarak korunmalıdır. Yerel yönetimler dâhil olmak üzere, bölgesel düzeyde ikincil dillerin kullanımının önü açık olmalıdır.

Türkiye Cumhuriyeti vatandaşları, nerede, hangi görevde, hangi konumda olursa olsun, Türkçe dışında bir dille kendilerini daha rahat ifade edeceklerini beyan etmeleri durumunda söz konusu dili özgürce kullanabilmelidirler. İlgili kurum çeviri hizmetini temin etmekle yükümlü olmalıdır.

120. KOMÜNİSTLER ÜLKENİN BÖLÜNMESİNDEN YANA MI?

TKH, Türkiye'nin bölünmesine karşı çıkmakta ve ülkenin sınırlarının değişmezliğini savunmaktadır. Bugün emperyalistlerin bölgesel stratejileri göz önüne alındığında, bölünmüş, ufalanmış ve yönetilmesi daha kolay işbirlikçi birimler esas unsur olarak görülmektedir. Ülkemiz için dayatılan model de budur.

Sermayedarların yönetimde olduğu, piyasa egemenliğinin sürdüğü, emekçilerin ve yoksulların haklarının birer birer ellerinden alındığı bir ülke modeli emperyalistler açısından bulunmaz nimettir.

Komünistler ülkenin bu gidişatını tersine çevirmeye çalışmaktadırlar. Türkler ve Kürtler arasında pompalanan çatışmalı ortam, yerel kavgalar, intikamcı duygular ülkemizdeki emekçilerin iktidara gelmesine darbe vurmaktadır.

Emekçi kardeşlerimiz öfkelerini emperyalistlere, patronlara yönelteceklerine, düşman olarak yine kendileri gibi emekçileri görmektedirler. Bu durum tehlike arz etmektedir. Her iki tarafta yükselen milliyetçilik ile mücadele etmek zorunludur.

Türk ve Kürt patronları kol kola girmişken, bunların karşısına emekçilerin cephesini oluşturmak ve hesap sormak esas hedefimizdir. Düşmanlaşmaya ancak bu şekilde son verilebilecektir.

121. TKH İKTİDARA GELDİĞİNDE, YANI SOSYALİZMDE KÜRT SORUNU NASIL ÇÖZÜLECEK?

TKH programında, Türkler ve Kürtler sosyalist Türkiye'nin iki kurucu öznesi olarak tanımlanmaktadır. TKH, bu iki öznenin birinin eksikliğinin sosyalizm mücadelesinin devrimle buluşmasını zora sokacağına farkındadır. Bu durum sosyalist iktidardan sonrası için de geçerlidir. TKH, eşitliğin aynı zamanda halklar arasında eşitliği sağlamak olduğunu düşünmektedir. Kürt sorununun kaynağında toplumsal eşitsizlikler vardır. Kürt sorunu, kapitalist piyasa ekonomisinin getirdiği eşitsizlikler nedeniyle ciddi bir şekilde var olmaya devam etmektedir.

TKH, Türkler ve Kürtler başta olmak üzere tüm halkların ve toplumsal kesimlerin, ülkemizin toplam zenginliklerini ve olanaklarını eşit, özgür ve adil bir biçimde paylaşmasını yasal düzenlemeler ile garanti edecektir. Halkların birbirlerinden uzaklaşmaları anlamına gelen, ayrımcılık getiren tüm düzenlemeleri iptal edilerek yeni ve sosyalist bir anayasa oluşturulacaktır. Farklı ulus ve halkların özgürce bir arada yaşadığı sosyalist Türkiye'de bütün yurttaşların etnik ya da ulusal kökenlerine bakılmaksızın eşit haklardan yararlanmaları sağlanacaktır.

Kapitalist Türkiye'de Kürtler, ülkenin doğu ve güneydoğusunda işsiz, batıda ise ucuz iş gücü demektir. Kapitalist Türkiye'de Kürtlerin yoğun olarak yaşadığı iller için söz konusu olan AB projeleri ve kapitalist kalkınma planları halkın çoğunluğunu değil, Kürt ve Türk sermayedarlarını kalkındırmaktadır. TKH, sosyalist devrim yolu ile insanı insana köle eden sermaye düzeninin ortadan kaldırılmasının, Kürt sorunun çözümü açısından ilk adım olduğunu bilir.

TKH, sosyalist cumhuriyetin gerçek sahibi olan tüm halklardan emekçilerin, sosyalist kazanımların koruyucusu olacağını düşünmektedir. Partimiz TKH, halklar arasında sağlanacak kardeşliğin, geçmişin mirası olan tüm sorunları ortadan kaldıracak yetenek ve iradeye sahip olduğunu görür ve bunu güvence altına alır.

122. HDP SOSYALİST BİR PARTİ DEĞİL Mİ?

HDP'nin bugün ülkemizde verdiği mücadele hattını en iyi ihtimalle liberal demokrat olarak nitelemek doğru olacaktır. Bununla birlikte Türkiye siyasetinde Kürt ulusalcılığının temsil edildiği parti de HDP'dir. Parti programından seçimlere yaklaşımına kadar HDP'nin mücadelesi ya da toplumsal hedefleri ekonomik ve siyasi açıdan ele alındığında; kapitalist sistemin reformlar yoluyla değiştirilmeye ya da yeniden düzenlenmeye çalışılmasından öteye gitmemektedir. Dolayısıyla HDP'nin sermaye iktidarına karşı mücadele, emekçilerin iktidarını hedefleme ve bunu sosyalist devrimci bir dönüşüm olarak tanımlama gibi bir gündemi yoktur.

HDP'nin ana siyasi yaklaşımı güncel olarak "Demokratik Cumhuriyet" söylemi altında şekillenmektedir. AKP iktidarı döneminde Kürt siyasetinin sosyalizm mücadelesinden vazgeçmesinin adı olan bu yaklaşım sömürü düzenine ve emperyalist sisteme karşı mücadeleden ziyade yukarıda bahsettiğimiz tarzda, demokratik kazanımları merkeze koyan bir anlayışı ön plana çıkartmaktadır. Liberal siyasetten alınan bu gıdayı tamamlayan olgu ise yine biraz önce bahsettiğimiz üzere Kürt ulusalcılığıdır. Bu mücadele hattında Türkiye'nin demokratikleşmesi için Kürt sorununun çözülmesi gerektiği söylemi birinci sıraya yerleştirilmiş ancak emek sorunu, gericiliğe ve işbirlikçiliğe karşı mücadele ve sosyalizm ikinci plana atılmıştır. Kürt sorununda muhataplık sorunu, HDP açısından başat bir konudur. Bu anlamıyla HDP, Kürt sorununda muhataplığı, ülkenin temel sorunlarının üzerine koyarak, düzen güçleriyle mücadeleyi değil ilişkiyi temel eksen olarak almaktadır.

Türkiye'de sosyalist hareketin HDP ile kurduğu ilişkiler tam da bu düzlemde gerçekleşmektedir. HDP'nin siyasi hattına dair yaklaşımlar liberalizm ya da ulusalcılıktan arındırılmadığı oranda büyük sakatlık taşımaktadır. Oysaki sosyalizm mücadelesi ne tek başına demokrasi mücadelesine ne de ulusal sorun tek başına özerklik mücadelesine indirgeyen yaklaşımlara terk edilebilir.

Tüm bunların yanı sıra HDP; emperyalizmi, karşısında mücadele edilecek değil pazarlık masasına oturulabilecek ya da işbirliği yapılabilecek bir özne olarak görmekte ve siyasi hattını da buna göre şekillendirmektedir. Başta Kürt sorunu olmak üzere, ülkemizdeki emekçilerin herhangi bir sorununun emperyalist merkezler tarafından çözülmesi mümkün değildir. Hatta tersine tüm bu sorunların kaynağında emperyalist-kapitalist sistem yatmaktadır. Dolayısıyla sosyalistlerin ve devrimcilerin işi emperyalist-kapitalist sistem ile mücadele etmektir. Siyasal İslâm ile HDP arasındaki mesafe de AKP Türkiye'si'nde oldukça kısalmış görünmektedir. Cuma namazlarında siyaset yapmaya çalışan, tarikat şeyhlerinin isimlerini sokaklara ve meydanlara veren, ulusal mücadele ile İslâmcılık arasında bağ kurmaya çalışan anlayış HDP saflarında kendine yer bulmuş ve verdiğimiz örnekleri hayata geçirmiştir.

Bahsedilen bu olgularla birlikte seçim dönemlerinde Türkiye'deki çeşitli sol partilerin düzen muhalefetinin kanatlarından biri olan HDP ile ittifak ya da HDP'ye eklenme stratejisini ortaya koymaları ise Türkiye solunun yaptığı en büyük yanlışlardan biri olarak gözler önüne serilmiştir.

Son olarak, HDP'nin yukarıda saydığımız politik başlıkları geniş bir yelpazeye oturtmaya çalıştığını söyleyebiliriz. HDP, Türkiyelileşme ile sağa açılma arasındaki çizginin belirsizleştiği bir partidir. Üyeleri, yöneticileri ve milletvekilleri arasında Türkiye sağının önemli isimleri ve Türk, Kürt İslâmcıları da yer almaktadır. Bununla birlikte, Türk ya da Kürt mülk sahibi sınıflar ile HDP'nin bir kavgasının bulunmadığı açıktır. Yakın döneme bakmak gerekirse, HDP ile sağ bir ittifak olan Millet İttifakı arasındaki yakınlaşma ve uzlaşma zemini de HDP'nin siyaset tarzını göstermesi açısından bir belirteç olarak görülmelidir.

Tüm bunlardan hareketle, HDP'nin sosyalist bir parti olduğunu söylemek imkansızdır. Zaten HDP de kendisini sosyalist bir parti olarak tanımlamamaktadır.

123. TKH, ÜLKENİN DİĞER ETNİK GRUPLARI HAKKINDA NE DÜŞÜNÜYOR?

Komünistler eşitlikçidir. Dillerin ve kültürlerin özgürce geliştirilmesinin dokunulmaz haklar olduğunu herkes için savunuruz; farklılıkların halkımızı bölmemesi için mücadele ortaklığını öneririz.

Türkiye'nin Osmanlı geçmişinde Ermenilerin, katliamlarla karşılaştığı, Rumların, Süryanilerin göç etmek zorunda kaldıkları biliniyor. Bunların hiçbirinin üstü örtülmeye kalkışılmamalıdır. Ancak bu acıların tarafları etnik veya ulusal kimlikler olarak tanımlanırsa, ne özür dilemekle ne yüzleşmekle halkların arasındaki mesafeyi kapatmak mümkün olabilir. Üstelik insanların birbirlerine sadece milli duyguları nedeniyle acı çektirdiği iddiası tarihsel bir yanılgı, daha doğrusu saptırmadır. Halkların acılarından kâr edenler vardır! Açığa çıkarılması gereken budur. Halkları birleştirecek, yaraları saracak olan şey emperyalizme, sömürücülere, gericiliğe karşı mücadeledir. Yoksa halkların acıları emperyalistlerin elinde oyuncak edilmektedir.

Soykırım kavramı üstüne yapılan tartışmaların da bugünkü ortamda sağlıklı bir zeminde sürdürülmesi olanaksızdır. Bu kavram Türkiye ile başka devletler arasındaki çekişmelerin enstrümanı haline gelmiş, tarihsel ve bilimsel içeriğinden, halklarımızla ilgili kültürel ve siyasi anlamından uzaklaşmıştır.

Tehcir politikası sonucunda Ermeniler büyük bir katliama ve zorunlu göçe maruz bırakılmıştır. Bütün insanlığa ders olması gereken büyük bir yıkım yaşanmıştır. İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra kaleme alınan uluslararası hukuki metinlerde tanımlanan soykırım kavramı ile tanımlanması güç görünse de, dağılan bir devletin, emperyalist paylaşımın konusu haline gelmiş toprakları üzerinde büyük ve geri dönüşsüz bir felaket yaşanmıştır. Bu felaketin faturası Osmanlı'nın devamı olarak Türkiye Cumhuriyeti'ne değil emperyalist ülkelere kesilmelidir. Devamında Anadolu'nun işgali ve bölge bölge paylaşılmış olması da bu büyük felaketin asıl sorumlularını açıkça göstermiştir.

Bugün de Ermeni sorunu, halkların kardeşliğini tesis etmekten ziyade, emperyalist politikaların bir aracı olarak gündemde tutulmakta; ABD'de ve Fransa'da başta olmak üzere soykırım iddiaları Türkiye'ye dönük bir tehdit olarak kullanılmaktadır. Türkiye'deki gerici iktidarlar da milliyetçi duygulara oynayarak, bu konu üzerinden emperyalizm işbirlikçisi yönelimlerini örtmeye çalışmaktadırlar.

TKH emperyalist manipülasyonlara hapsolan tartışmalardan uzak durmakta, halkların acılarını paylaşmakta, çarenin ortak mücadeleden geçtiğini savunmaktadır.

YEDİNCİ BÖLÜM

**GÜCÜMÜZ PARTİMİZ,
HEDEFİMİZ DEVRİM!**

124. TKH NE ZAMAN KURULDU?

Partimiz, resmi olarak 21 Ağustos 2015 tarihinde İşçileri Bakanlığı'na başvuru yaparak kurulmuş, 11 Ekim 2015 tarihinde de Kuruluş Kongresi'ni gerçekleştirmiştir. TKH, adında “hareket” olan yasal bir siyasi partidir.

Türkiye'nin farklı il ve ilçelerinde çalışma yürütmekte, örgütlenmesine devam etmektedir.

Türkiye Komünist Hareketi, 1920'de temelleri Bakü'de Mustafa Suphi ve yoldaşları tarafından kurulan Türkiye Komünist Partisi'nin geleneğini temsil etmektedir.

Ülkemizde çok uzun yıllar boyunca komünist parti kurmak ve açıktan komünist siyaset yürütmek yasak olduğundan dolayı Partimiz 1920'deki kuruluşundan itibaren oldukça zor evrelerden geçerek bugünlere gelmiştir.

Özellikle 12 Eylül sonrasında sola dönük baskı ortamı ve 1990'lı yılların başında Sovyetler Birliği'nde sosyalizmin geri çekilmesi, ülkemizde özellikle solun büyük bir umutsuzluk dalgasıyla, likidasyona ve liberalizme açık hale gelmesine neden olmuştur.

Bu duruma karşı çıkış ve komünist siyaset yasağına karşı mücadelenin meyveleri 2000'li yılların başında alınmıştır. TKH'nin kurucu kadrosu bu mücadelenin parçası olmuş, Partili ve komünist geleneği bu topraklarda ayakları üzerinde doğrultmak için görev ve sorumluluk almıştır.

Bu sorumluluğun gereği ve sonucu olarak Partimiz, “Yolumuza Devam Ediyoruz” başlıklı bir çıkışla 2015 yılında kurulmuştur.

TKH, ülkenin gerçek komünist partisini kurmak için kolları sıvamıştır.

125. TKH HANGİ MİRASI TEMSİL EDİYOR?

Partimiz Türkiye Komünist Hareketi, kendisini temelleri 1920 yılında Bakü'de atılan Mustafa Suphi ve yoldaşları tarafından kurulan TKP'nin devamı ve mirasçısı olarak görmektedir. 1920'den bugüne büyük bir geleneği ve mücadeleyi temsil eden Partimizin orak-çekiçli bayrağı bugün TKH tarafından dalgalandırılmaktadır.

1920 kuruluşunun, 1973 Atılımı'nın ve 1980 sonrasında likidasyona karşı duruşun ve 2000'li yıllarda yeniden örgütlenmenin mirası üzerinde yükseliyoruz.

TKH, Türkiye sosyalist hareketinin 12 Eylül sonrası devrimci çıkışına imza atan bir geleneğin devamcisıdır. Özel olarak, Türkiye komünist hareketinde gerçekleşen likidasyona karşı yeni bir devrimci çıkışa imza atan geleneğimiz Türkiye solunda ve siyasetinde önemli adımlar atmıştır. Bunlar arasında, Sovyetler Birliği'nin yıkılmasından sonra anti-komünist, liberal saldırıya karşı konulması, solun likidasyonuna karşı devrimci bir odak olunması, liberal solun gericilikle ittifakına karşı sol ideolojinin ve siyasetinin yeniden yükseltilmesi ve Türkiye'nin 1990'ların sonunda başlayan ve AKP ile devam eden gericileşme sürecine sosyalist soldan yanıt üretmiş olmasıdır.

Bir başka deyişle, Partimiz Türkiye Komünist Hareketi, bir yandan 10 Eylül 1920'de kurulan tarihsel çizginin bir yandan da 1986'da Gelenek dergisiyle başlayıp Sosyalist Türkiye Partisi ve Sosyalist İktidar Partisi ile devam eden örgütsel çizginin devamı ve mirasçısıdır. Gerek tarihsel gerekse örgütsel çizginin bir bütün olarak sahiplenilmesi, bunların herhangi bir şekilde değersizleştirilmesine karşı mücadele edilmesi konusunda hiçbir tereddüdümüz bulunmuyor.

126. PARTİNİZİN AMBLEMİ NİYE ORAK ÇEKİÇ? KOMÜNİSTLER NİYE KIZIL BAYRAK TAŞIRLAR?

Komünist partilerin simgeleri her şeyden önce emeği temsil ederler. Bu açıdan orak-çekiç amblemi, sınıflar mücadelesinde emeği ve sosyalizmi temsil eden tarihsel bir simge olarak ortaya çıkmıştır.

TKH'nin amblemi orak, çekiç ve kırmızı yıldızdan oluşmaktadır.

Dünya ölçeğinde ilk sosyalist devrim Rusya'da gerçekleşirken, orak-çekiç işçi sınıfı iktidarının bayrağı olmuştur. Devrim sonrasında, işçi sınıfı iktidarı için mücadele eden neredeyse dünyadaki tüm komünist partiler, bu amblemi tercih etmişlerdir.

Aynı tarihsel kesite doğan ve 1920'de Bakü'de kurulan Türkiye Komünist Partisi'nin de amblemi orak-çekiç olarak belirlenmiştir.

İkinci Dünya Savaşı'nda faşizme karşı zaferin sembolü yine orak-çekiçtir.

İşçileri ve emekçileri temsil eden bu amblem, komünist partilerin hangi sınıfın çıkarlarını savunduğunun ve hangi sınıf için iktidar mücadelesi verdiğinin de göstergesidir.

Her ülkenin bayrağı tarihsel bir anlama sahiptir. Ülke bayraklarında ifade edilen şekiller ve renkler, aynı zamanda ülkelerin sahiplendiği değerleri de yansıtır. Bir siyasi akım olarak sosyalizm ise eşitliği temsil ettiğinden kırmızı bayrak simge olarak seçilmiştir.

“Sosyalizmi neden kırmızı bayrak temsil ediyor?” sorusunun cevabı ise, sınıflar mücadelesi tarihinde yatmaktadır. 1871 Paris Komünü'nde katledilen işçilerin dökülen kanları, eşitlik ve özgürlük mücadelesinin bayrağındaki kırmızı renge dönüşmüştür.

Bugün Türkiye'de TKH, komünist bir parti olarak orak çekiçli bayrağı bütün yerelliklerde ve alanlarda taşımaktadır. Aynı zamanda seçim pusulasında da orak çekiçli amblemimiz yer alacaktır.

127. ADINIZDA NEDEN PARTİ YERİNE HAREKET VAR?

Adı parti olan onlarca tabela partisi bulunuyor. Bizim partiden anladığımız ise emekçilerle, işçilerle, gençlerle, kadınlarla, ilericilerle, yurtseverlerle buluşmak, siyasal ve toplumsal güç haline gelmektir.

Partimiz, Türkiye’de işçi sınıfına, emekçilere ve yeni genç kuşaklara dayanan bir partinin ve temelleri 1920’de atılan ülkenin komünist partisini yeniden kuruluşunu kendine görev bellemiştir. Adımızda bulunan “Hareket” ibaresinin nedeni bu yeniden kuruluşu ve toplumsallaşma sürecimize işaret etmek için tercih edilmiştir.

Bu anlamda yeniden kuruluşun, örgütsel kuruluş ve toplumsallaşma gibi ayakları bulunmaktadır. Komünist siyasette partileşmenin tek başına resmi kuruluş ile sağlanması mümkün değildir.

2015’te çıktığımız yolda örgütsel kuruluş konusunda mesafe kaydeden TKH, partileşme konusunda da yol almaktadır.

Partimiz Türkiye’de devrimci bir geleneğin temsilcisi olarak emekçilerin örgütlenmesi ve siyasal temsiliyetinin üstlenilmesi gibi bir misyonla çalışmaktadır.

TKH, ülkemizdeki işçi sınıfının, aydınlık bir Türkiye arayışında olan gençliğin, ilerici kadınların ve onurlu aydınların Partisi’dir.

TKH, emektar komünistlerin ve tarihsel olarak sosyalizm mücadelesine emek vermiş olan tüm devrimcilerin Partisi’dir.

Türkiye Komünist Hareketi, örgütlü bir siyasal partidir. Her geçen gün yeni katılan üyelerle büyümekte ve partileşme sürecinde yol almaktadır. Amacımız, Türkiye’nin komünist partisinin işçi sınıfının örgütlü siyasal gücü olarak bu topraklarda yerini almasıdır.

TKH, emekçi halkın partisi haline gelindiğinde gerçek bir parti olunacağını bilmektedir.

128. TKH'NİN LİDERİ KİMDİR?

TKH, bir lider partisi değildir. Tek adam yönetimine dayanan partilerden değiliz. Bizde yoldaşlık ve kolektif işleyiş vardır. Partimiz TKH, düzen siyasetinin kişiler ve imajlar üzerinden geliştirdiği siyaset tarzını reddetmektedir.

Partinin karar ve yürütme organları ortak akıl, yoldaşlık hukuku ve kurul kararlarıyla işliyor. Bizde isimler değil parti, siyaseti ve program önemlidir.

Parti'de liderlik kişilere değil, bir bütün olarak Parti kolektifine ve Merkez Komitesi'nden başlayarak Parti birimlerine kadar her alanda sorumluluk alan ve mücadele yürüten organların kolektif bütününe aittir. Bu bağlamda, Parti içerisinde kolektiften bağımsız, kendinden menkul bir liderlik tarifi yapılmaz.

Bununla birlikte, Partimizin kolektif önderliği, en yetkili organı Parti Kongresi tarafından seçilen Merkez Komitesi'nde cisimleşir. Merkez Komitesi, Kongre ve Konferanslar tarafından karara bağlanan siyasal ve örgütsel çalışmaların hayata geçirilmesinden sorumludur. Genel başkan, TKH'nin sözcüsü ve temsilcisidir.

129. PARTİ YAYINLARINIZ NELERDİR?

TKH için dostlarına ve tüm halka seslenebilmek, görüş ve düşüncelerini yaymak açısından yayınlar oldukça önemlidir. Partinin doğrudan yayınları olduğu gibi, parti çizgisinde çıkan yayınlarımız da bulunmaktadır.

Partimizin merkezi yayın organı haftalık olarak yayınlanan **Sosyalist Cumhuriyet** isimli siyasi gazetedir. Sosyalist Cumhuriyet Gazetesi her hafta meydanlarda emekçilere ulaştırılıyor.

İnternet üzerinden **www.gazetemanifesto.com** ismiyle yayın yapan Manifesto, günlük haber portalımızdır. Tek başına partinin ideolojik ve politik görüşlerini yansıtmaktan öte sosyalizmin sesini en geniş kesimlere duyurmak hedefiyle yayın yapmaktadır.

Ülkemizin önemli aydınlarının da katkı koyduğu **Yeni Ülke Dergisi**, her ay dosya konuları ile politik ve ideolojik yazılarla sol düşüncenin ve kültürün yaygınlaşması için bilimsel sosyalizmin sesi oluyor. Teorik yayın organımız ise **Marksist Manifesto Dergisi**.

Bunun dışında Merkez Komitesi, Parti üyelerine yönelik **Atılım** adıyla düzenli bir yayın çıkarmaktadır.

Liseli gençliğe yönelik **Sosyalist Liseliler Dergisi**, her ay düzenli çıkararak, gençliğe sosyalizmi anlatıyor.

Sosyalizmin ve Parti'nin sesini daha gür söyleyeceğiz. Parti yayınlarımızı düzenli takip ederek ve edinerek sosyalizm mücadelesine sizler de katkı verebilirsiniz.

130. TKH NE KADAR YAYGIN? TKH İLE NASIL İLİŞKİYE GEÇİLEBİLİR?

Türkiye Komünist Hareketi, ülkenin onlarca kentinde örgütü ve üyeleri olan bir partidir. Parti binalarımızın hangi illerde olduğu, adres ve irtibat numaraları ile ilgili bilgiler www.tkh.org.tr web sitesinde bulunmaktadır.

TKH'nin Türkiye'nin pek çok ilinde üyeleri vardır. Üyelerimiz buldukları illerde, Parti'nin sözünü daha fazla kişiye duyurmak, Partiyi temsil etmek ve düzenin yarattığı eşitsizliklerle mücadeleye öncülük etmekle görevlidir.

Bugün eşitsizliklere ve haksızlıklara karşı ülke genelinde ortaya konan tüm mücadelelerde, işçilerin ve emekçilerin haklarını arama çabalarında TKH üyelerini mutlaka görürsünüz. TKH'liler buldukları her yerde siyasal mücadelenin ihtiyaçları çerçevesinde toplantılar planlar, çeşitli araçlar ile bu toplantıları duyurur ve gerçekleştirirler.

Türkiye Komünist Hareketi'nin sıklıkla güncellenen bir internet sitesi, ayrıca sosyal medyanın bütün mecralarında resmi hesapları mevcuttur.

www.tkh.org.tr adresine sahip internet sitesinden parti'nin siyasi çalışmaları, basın açıklamaları, etkinlikleri vb. takip edilebilir.

Ayrıca **iletisim@tkh.org.tr** adresi üzerinden Parti ile iletişime geçilebilir.

131. PARTİYE KİMLER ÜYE OLABİLİR? PARTİYE NASIL ÜYE OLUNUR?

Partimiz TKH, eşitlik ve özgürlükten yana, insanın insanı sömürmediği bir toplum hedefleyen, dürüst ve samimi her yurttaşın gelip üye olabileceği bir partidir.

Partimiz, işçi sınıfının ve emekçi halkın çıkarlarını, yurtseverliği, ilericiliği, kamuculuğu, laik bir cumhuriyeti ve sosyalizmi savunan ve bu amaçla mücadele edenlerin partisidir.

Partimiz TKH'nin üyeleri, Sosyalizm Programını ve Parti Tüzüğünü benimsemiş, Partimizin ilkelerini savunan, yeni insanların bu fikirler etrafında örgütlenmesi için çaba harcayan, Partimizin bir örgütüne bağlı olan ve üyelik görevlerini yerine getiren kişilerdir.

“Ben bu ülkenin gidişatından endişeliyim” diyen; Sosyalizm Programını ve Parti Tüzüğünü kabul eden her T.C. vatandaşı TKH'ye üye olabilir.

“Bu Parti benim de partim” diyen herkes büyük bir gönül rahatlığıyla, çekinmeden ilişkide olduğu TKH örgütüne gidip üyelik başvurusunda bulunabilir. Aynı zamanda www.tkh.org.tr adresi üzerinden Partiye üyelik başvurusu yapılabilir.

Partiye başvuran ve üyelik kriterlerine haiz olanlar, program ve politikalar konusunda bir eğitim dizisine katıldıktan sonra parti kartlarını alırlar.

132. PARTİ İÇİ EĞİTİMLER NELERDİR?

Yaşadığımız düzenin yalanlarına ve propagandasına karşı mücadele edebilmek gerekir. O yüzden Parti üyelerimizle bilimsel sosyalist teorinin bütün başlıklarında eğitim çalışmaları gerçekleştirilir. Bunun yanı sıra TKH sıradan bir parti değildir. Parti üyesi olabilmek için belli bir eğitimden geçmek, Parti'nin programını ve görüşlerini savunabilmek gerekir.

Partimize üyelik başvurusunda bulunan herkes önce “aday üye” olarak kaydedilir. Aday üye eğitimleri adıyla yapılan eğitim çalışmaları sonrasında Parti üyeliğine geçiş mümkündür. Bunun yanında Parti'nin bütün organlarında üye eğitimleri yapılır. Ayrıca bilimsel sosyalizmin temel kaynakları başta olmak üzere teorik ve ideolojik kitap ve makaleler üzerinden Parti'de sorumluluk üstlenen/üstlenecek üyelerimizle eğitimler yapılmaktadır.

Parti eğitimleri Mustafa Suphi Parti Okulu çatısı altında gerçekleştirilir.

133. PARTİNİZİN MALİ GELİRLERİ NEREDEN GELİYOR?

TKH, işçilerin, emekçilerin, halkın partisidir. Bütün gelirleri üye aidatları, üyelerinden veya parti dostlarından gelen bağışlar ve yayın gelirleri üzerinden sağlanmaktadır.

Partimiz devlet yardımı almamaktadır.

Aynı zamanda Partimiz hiçbir şekilde herhangi bir sermaye grubundan ya da dış odaklardan herhangi bir destek görmüyor. Sermayeye, emperyalizme ve bu düzene karşı olan bir komünist partiye bahsi geçen grup ve odaklardan destek gelmemesi de son derece normaldir.

Partimiz ilkesel olarak da bu tür yardımlara şiddetle karşıdır. Komünist partilerin bağımsızlığı her şeyden önemlidir.

134. TKH'NİN KADIN ÇALIŞMASI VAR MI?

TKH'nin ayrı bir kadın çalışması vardır. Fakat bu çalışma Parti çalışmalarının dışında ve yalıtılmış olarak düşünülmemelidir. Tam aksine siyasal ve örgütsel çalışma yürütülen her yerde TKH aynı zamanda kadın çalışması da yürütür. Var olan eşitsiz konum nedeniyle kadınların toplumsal hayatın ve özellikle işçi sınıfının siyasal mücadelesinin dışında durmaması için TKH ek mekanizmalar yaratır. Bu mekanizmalar başta kadın çalışması olmak üzere partinin bütünü tarafından hayata geçirilir.

Bununla birlikte Partimiz, toplumun örgütlü olmasını önemsiyor. İşçilerin, emeklilerin, kadınların ve gençlerin kendi örgütlerini kurmasına, hakları için mücadele yürütmelerine destek oluyor. Artan sömürü, ayrımcılık, şiddet ve gerici baskı altında kalan kadınların hakları için mücadele veren İlerici Kadınlar Derneği, Partimizin dost kurumdur. Bütün kadınları, İKD saflarında mücadele etmeye ve dayanışmaya çağırıyoruz.

TKH farklı cinsel yönelimlere sahip LGBT yurttaşlarımıza yönelik ayrımcılığa karşı eşit yurttaşlık hakkı için mücadeleyi de sosyalizm mücadelesinin bütünlüğü içerisinde ele alır.

TKH, insanlığın eşit ve özgür geleceğini kadınların, LGBT yurttaşların eşitliği ve özgürlüğü ile özdeş görür.

TKH, kadınların ve LGBT bireylerin kapitalist toplumdaki eşitsiz konumlarına karşı siyasal ve ideolojik çalışma yürütür. Bu çalışma tarihsel eşitsizliklerin ortadan kaldırılmasına yönelik yarılar barındırdığı gibi, sınıf karakteri de mutlak olarak taşır.

Çünkü TKH, kadın sorunu ve cinsiyet ayrımcılığını yeniden üreten mekanizmaların sınıfsal temelleri konusunda tartışmasız bir fikre sahiptir.

135. GENÇLER PARTİNİZE ÜYE OLABİLİR Mİ? GENÇLİK KOLLARINIZ VAR MI?

Ayrı bir gençlik kolumuz yok. Bütün gençler doğrudan Parti'ye üye olabilirler. Gençleri partinin dışında gören yaklaşımın ve gençlik için partiden ayrı bir örgütsel modelin doğru olmadığını düşünüyoruz. Tam tersine komünist parti gençlerin partisidir.

Türkiye, genç nüfusa sahip bir ülkedir. Toplumun önemli bölümü genç yaşlarda çalışma yaşamına atılmakta, işçi sınıfının parçası haline gelmektedir. İstikrarsız, hızla yoksullaştırılmakta olan, işsiz sayısının sürekli arttığı bir ülkede, gençlerin toplumun en dinamik yaş kuşağını oluşturması kaçınılmazdır.

Gelecek kaygısı, yaşamının kaderini eline geçirme arayışı, yeni bilgi ve becerilere ulaşma arzusu, gençlerin siyasal duyarlılığını da artırmaktadır. Zaten bu nedenle, yıllardır siyasal iktidarlar gençleri siyasetten uzak tutmanın yollarını aramışlardır. 12 Eylül 1980 darbesinden sonra faşist generallerin hemen devreye soktukları planlardan birisi üniversitelerle ilgili olmuştur. YÖK basit bir bürokratik düzenlemenin değil, gençliği teslim alma operasyonunun önemli bir halkası olarak kurulmuştur. Aynı operasyon liseler ve özellikle meslek liselerinde de yürütülmüştür. Gençlerin alkol ve uyuşturucu bağımlısı haline gelmesi için sistematik bir çaba gösterilmiştir. Bununla birlikte bugün gençler bizzat gericiлик tarafından teslim alınmaya çalışılmaktadır, gençliği düzene bağlamak için eğitim sistemi her geçen gün daha da gericileştirilmektedir. Bu tabloda TKH'nin gençliğe özellikle önem vermesi çok değerlidir.

136. LİSELİLER TKH'YE ÜYE OLABİLİR Mİ?

Liselilerin bir partiye resmi olarak üye olması şu anki siyasi partiler kanununa göre mümkün değildir. Siyasi partiler kanunundaki bu madde ülkemizde kurulmuş sömürü düzeninin gençliği nasıl dışladığına da bir örnek teşkil etmektedir. O nedenle meşru sayılamaz. Oy verme hakkına sahip olan bir gencin bir siyasi partiye üye olamaması, hukuk ve özgürlükler açısından tam bir felakettir.

TKH, bu yasaklayıcı maddeyi meşru görmemekte ve liselilerin sosyalizm mücadelesine dâhil olmasının çeşitli yollarını yaratmaktadır. Hayatlarının henüz başlarındaki liselilerin binlerce yıllık insanlık tarihini öğrenmesi, sömürü ilişkilerini anlaması, bu kirli düzenin onlara pompaladığı kültürsüzlüğü reddetmesi TKH için önemli bir sorumluluktur. Bu nedenle, TKH liselilerin aydın, haksızlıklara boyun eğmeyen, ilerici, sorgulayıcı, hem dersleri hem de çevreleriyle ilişkileri açısından örnek birer insan olmaları için elinden gelen çabayı gösterir. TKH, gençlere ailelerini ve çevrelerini sosyalizm mücadelesiyle tanıştırmalarını öğütler.

Yüzünü TKH'ye dönmüş binlerce liseli, Sosyalist Liseliler dergisini çıkarmak, okumak ve dağıtmak için görev almaktadır. Okullarındaki ve mahallerindeki arkadaşlarına solun, ilericiliğin ve sosyalizmin değerlerini anlatmaktadır. Okullarında kol faaliyetlerinde görev alır, tartışmalar, toplantılar, etkinlikler düzenler. Sanatsal ve kültürel faaliyetlere ilgi gösterir. "Sosyalist Liseliler" aynı zamanda buldukları okullarda kendi birliklerini kurar, temsilcilerini belirler, okullarındaki ve ülkedeki gelişmelere karşı eylem ve etkinlikleriyle tepki verirler.

137. TKH'NİN DOST KURUMLARI NELERDİR?

SINIF TAVRI

Abide-i Hürriyet Cad. No:118/8 Arakan
2 Apt. Kat:4 D:8
34381 i li/ stanbul

0506 989 49 54

www.siniftavri.org
info@siniftavri.org

İLERİCİ KADINLAR DERNEĞİ

Yakacak Çar ı Mah. Tarihi Ayazma Cad.
Onur Merkezi No.2/70 Kartal
stanbul

0545 255 35 34

www.ilericikadindernegi.org.tr
bilgi@ilericikadindernegi.org.tr

İYİ SEN

Abide-i Hürriyet Cad. No:118/8
Arakan 2 Apt. Kat:4 D:8
34381 i li/ stanbul

0506 989 49 54

www.iyi-sen.org
insaatiscleriii@gmail.com

GAZETE MANİFESTO

Yakacak Çar ı Mahallesi Tarihi
Ayazma Caddesi No:2 ç Kapı No:70
Kartal- STANBUL

0530 775 19 17

www.gazetemanifesto.com
iletisim@gazetemanifesto.com
habermerkezi@gazetemanifesto.com

YENİ ÜLKE DERGİSİ

Yakacak Çar ı Mahallesi Tarihi Ayazma
Caddesi Onur Merkezi No:2/70
Kartal/ STANBUL

0 533 046 8271

www.yeniulke.com.tr
bilgi@yeniulke.com.tr

